ULB

Assamese Unlocked Literal Bible

লূকে লিখা শুভবাৰ্তা

সংস্কৰণ 4

[as]

কপিৰাইট এবং লাইসেন্সিং

Assamese Unlocked Literal Bible
তাৰিখ.: 2018-08-06
সংস্কৰণ: 4
দ্বাৰা প্ৰকাশিত: BCS

unfoldingWord® Hebrew Bible
তাৰিখ.: 2022-04-29
সংস্কৰণ: 2.1.24
দ্বাৰা প্ৰকাশিত: unfoldingWord

Tischendorf Greek New Testament 8th edition
তাৰিখ.: 2019-06-28
সংস্কৰণ: 2.7
দ্বাৰা প্ৰকাশিত: Door43

License

Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International (CC BY-SA 4.0)

This is a human-readable summary of (and not a substitute for) the full license found at http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/.

You are free to:

- **Share** — copy and redistribute the material in any medium or format
- **Adapt** — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

- **Attribution** — You must give appropriate credit, provide a link to the license, and indicate if changes were made. You may do so in any reasonable manner, but not in any way that suggests the licensor endorses you or your use.
- **ShareAlike** — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original.

No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

সুচিপত্ৰ

লূক **5**

Chapter 1 5
১ অধ্যায়। 2 8
২ অধ্যায়। 3 10
৩ অধ্যায়। 4 11
৪ অধ্যায়। 5 13
৫ অধ্যায়। 6 15
৬ অধ্যায়। 7 17
৭ অধ্যায়। 8 19
৮ অধ্যায়। 9 21
৯ অধ্যায়। 10 24
১০ অধ্যায়। 11 26
১১ অধ্যায়। 12 28
কপট আৰু লোভৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা 13 30
মন পালটনৰ বিষয়ে শিক্ষা 14 31
১৪ অধ্যায় 15 32
১৫ অধ্যায় 16 33
১৬ অধ্যায় 17 35
১৭ অধ্যায় 18 36
১৮ অধ্যায় 19 37
১৯ অধ্যায়। 20 39
২০ অধ্যায়। 21 41
২১ অধ্যায়। 22 43
২২ অধ্যায়। 23 45
২৩ অধ্যায়। 24 48

অবদানকাৰী **50**

Assamese Unlocked Literal Bible অবদানকাৰী 50
Tischendorf Greek New Testament 8th edition অবদানকাৰী 50

লূক

Chapter 1

পাতনি

1আমাৰ মাজত যিবোৰ ঘটনা সিদ্ধ হ’ল, সেইবোৰ ঘটনাৰ বিৱৰণ লিপিবদ্ধ কৰিবলৈ অনেক ব্যক্তিয়ে চেষ্টা কৰিছে। 2আদিৰে পৰা যি সকলে
নিজৰ চকুৰে দেখিছিল আৰু বাক্য ঘোষণা কৰিছিল, তেওঁলোকেই আমাক এইবোৰ জনালে। 3এই হেতুকে, হে মহামহিম থিয়ফিল, এই সম্বন্ধে
মই প্ৰথমৰে পৰা ভালদৰে অনুসন্ধান কৰিলো আৰু সেয়ে আপোনালৈ ক্ৰমে ক্ৰমে লিখা উচিত হব যেন দেখিলোঁ। 4মই ইচ্ছা কৰোঁ, আপুনিও
যেন এই বিষয়বোৰৰ শিক্ষা পায়, সেইবোৰৰ সত্যতা জানিব পাৰে।

যোহন বাপ্তাইজকৰ জন্মৰ বিষয়ে স্বৰ্গদূতে জনোৱা

5যিহূদীয়াৰ ৰজা হেৰোদৰ দিনত পুৰোহিত[1] অবিয়ৰ দলত জখৰিয়া নামেৰে এজন পুৰোহিত আছিল; জখৰিয়াৰ ভাৰ্য্যা এলীচাবেৎ হাৰোণৰ
বংশৰ আছিল। 6এওঁলোক দুয়ো ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত ধাৰ্মিক আছিল। প্ৰভুৰ সকলো আজ্ঞা আৰু বিধিত উভয়ে নিখুঁত ৰূপে জীৱন-যাপন কৰিছিল।
7কিন্তু এলীচাবেৎ বন্ধ্যা হোৱা কাৰণে, তেওঁলোকৰ কোনো সন্তান নাছিল। তেওঁলোক দুয়ো বয়সতো অতি বৃদ্ধ আছিল।

8এদিনা খন নিজৰ দলৰ পাল ক্ৰমে পুৰোহিতৰ দায়িত্ব পোৱাত, জখৰিয়াই পুৰোহিত হিচাপে ঈশ্বৰৰ সন্মুখত কাৰ্য কৰি আছিল; 9পুৰোহিত
সকলৰ কাৰ্য-প্ৰণালী অনুযায়ী প্ৰভুৰ মন্দিৰত সোমাই ধূপ জ্বলাবলৈ তেওঁৰ ওপৰত পাল পৰিল। 10ধূপ জ্বলোৱাৰ সময়ত তাত গোট খোৱা
সকলো লোকে বাহিৰত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল। 11এনে সময়তে প্ৰভুৰ এজন দূত আহি জখৰিয়াৰ সন্মুখত উপস্থিত হৈ ধূপ বেদিৰ সোঁফালে থিয়
হ’ল। 12স্বৰ্গদূতক দেখি জখৰিয়া চমকি উঠিল আৰু তেওঁৰ ভয় লাগিল। 13কিন্তু সেই দূতে তেওঁক কলে, “হে জখৰিয়া, ভয় নকৰিবা; কিয়নো
তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা শুনা গল, আৰু তোমাৰ ভাৰ্য্যা এলীযাবেথে এজন পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিব আৰু তুমি তেওঁৰ নাম যোহন থবা।” 14তেওঁৰ কাৰণে
তোমাৰ আনন্দ আৰু উল্লাস হব, আৰু তেওঁৰ জন্মত অনেকে আনন্দ কৰিব। 15কিয়নো প্ৰভুৰ দৃষ্টিত তেওঁ মহান হব; তেওঁ দ্ৰাক্ষাৰস বা সুৰা
পান নকৰিব; আৰু ওপজাৰে পৰা পবিত্ৰ আত্মাৰে পূৰ্ণ হব। 16ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ অনেকক তেওঁ তেওঁলোকৰ প্ৰভু ঈশ্বৰলৈ ঘূৰাব।
17তেওঁ এলিয়াৰ আত্মা আৰু শক্তিৰে সৈতে প্ৰভুৰ আগে আগে যাব। তেওঁ পিতৃ সকলৰ মন তেওঁলোকৰ সন্তানলৈ ঘূৰাব আৰু অবাধ্য সকলক
ধাৰ্মিকতাৰ জ্ঞানলৈ ঘূৰাব। এইদৰে তেওঁ প্ৰভুৰ কাৰণে যুগুতোৱা লোক সকলক প্ৰস্তুত কৰিব। 18তেতিয়া জখৰিয়াই সেই দূতক কলে, “ইয়াক
মই কিহেৰে জানিম? কিয়নো মই বৃদ্ধ হৈছো আৰু মোৰ ভাৰ্য্যাও অতি বৃদ্ধা হৈছে।” 19তাতে দূতে উত্তৰ দি কলে, “মই গাব্ৰিয়েল; ঈশ্বৰৰ
সাক্ষাতে মই থিয় হৈ থাকো; তোমাৰ সৈতে কথা হবলৈ আৰু তোমাক এই সু-সংবাদ জনাবৰ বাবে মোক পঠোৱা হল। 20চোৱা, এইবোৰ ঘটনা
ঘটা পৰ্য্যন্ত তুমি বোবা হৈ থাকিবা; কোনো কথা কব নোৱাৰিবা; কাৰণ তুমি মোৰ কথা বিশ্বাস নকৰিলা। কিন্তু এই সকলো কথা নিৰুপিত সময়ত
পূৰ্ণ হব।”

21আনপিনে, মানুহবোৰে জখৰিয়াৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল আৰু মন্দিৰৰ ভিতৰত তেওঁৰ পলম হোৱা দেখি চিন্তিত হ’ল। 22পাছত তেওঁ
যেতিয়া বাহিৰলৈ আহিল, লোক সকলৰ লগত একো কথা কব নোৱাৰিলে; তেতিয়া লোক সকলে বুজিব পাৰিলে যে মন্দিৰৰ ভিতৰত তেওঁ
কোনো দৰ্শন পাইছে। কিন্তু তেওঁ লোক সকলৰ সৈতে ইংগিতেৰেহে কথা পাতিলে, মুখেৰে কোনো কথা কব নোৱাৰিলে। 23ইয়াৰ পাছত তেওঁৰ
সেৱা-কাৰ্যৰ পাল সম্পূৰ্ণ হোৱাত, তেওঁ নিজৰ ঘৰলৈ গল।

24কিছু দিনৰ পাছত তেওঁৰ ভাৰ্য্যা এলীচাবেৎ গৰ্ভৱতী হল; আৰু পাঁচ মাহলৈকে ঘৰৰ পৰা বাহিৰ নোলাল। তেওঁ ক’লে 25“এই কাৰ্য মোৰ বাবে
প্ৰভুৱে কৰিলে। মানুহৰ মাজত মোৰ লজ্জা দূৰ কৰিবলৈ তেওঁ মোৰ ফালে দৃষ্টি কৰিলে।”

যীচুৰ জন্মৰ বিযয়ে স্বৰ্গদূতে জনোৱা

26এলীচাবেৎ যেতিয়া ছয় মাহৰ গৰ্ভৱতী, তেতিয়া ঈশ্বৰে গাব্ৰিয়েল দূতক গালীলৰ নাচৰৎ নগৰৰ মৰিয়ম নামেৰে এক কুমাৰীৰ ওচৰলৈ
পঠালে। 27এই কুমাৰী ৰজা দায়ুদৰ বংশৰ যোচেফ নামেৰে এজন ব্যক্তিলৈ বাগ্দান কৰা আছিল। 28তাতে সেই দূতে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি কলে,
“হে মহা অনুগ্ৰহ পোৱা কন্যা, তোমাৰ মঙ্গল হওক! প্ৰভু তোমাৰ লগত আছে।” 29কিন্তু এই কথা শুনি মৰিয়মৰ উগুল থুগুল লাগিল আৰু
আচৰিত হৈ ভাবিলে “ই কেনে মঙ্গলবাদ!”

30স্বৰ্গদূতে তেওঁক কলে, “হে মৰিয়ম, ভয় নকৰিবা; কিয়নো তুমি ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা অনুগ্ৰহ পালা। 31চোৱা, তুমি গৰ্ভবতী হৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিবা
আৰু তেওঁৰ নাম যীচু থবা। 32তেওঁ মহান হব, আৰু সৰ্বোপৰি জনৰ পুত্ৰ বুলি প্ৰখ্যাত হব। প্ৰভু পৰমেশ্বৰে তেওঁৰ পূৰ্বপুৰুষ দায়ুদৰ সিংহাসন
তেওঁক দিব; 33যাকোবৰ বংশৰ ওপৰত তেওঁ সৰ্বদায় ৰাজত্ব কৰিব, আৰু তেওঁৰ ৰাজ্যৰ কেতিয়াও অন্ত নহব।” 34তেতিয়া মৰিয়মে স্বৰ্গদূতক
কলে, “ই কেনেকৈ সম্ভৱ হব পাৰে? কাৰণ মই এজনী কুমাৰী।” 35তেতিয়া স্বৰ্গদূতে উত্তৰ দি তেওঁক কলে, “পবিত্ৰ আত্মা তোমাৰ ওপৰলৈ
আহিব, আৰু সৰ্ব্বোপৰি ঈশ্বৰৰ শক্তিয়ে তোমাক ছাঁ দি ধৰিব। এই হেতুকে সেই পবিত্ৰ গৰ্ভফলৰ নাম ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ বুলি প্ৰখ্যাত হব, 36আৰু
চোৱা, তোমাৰ আত্মীয় এলীচাবেতে বৃদ্ধাকালতো গৰ্ভত পুত্ৰ সন্তান ধাৰণ কৰিছে; যদিও তেওঁক লোকে বাঁজী বুলিছিল, কিন্তু তেওঁ এতিয়া ছয়
মাহৰ গৰ্ভৱতী। 37কিয়নো ঈশ্বৰৰ বাবে কোনো বিষয় অসাধ্য নহয়। 38মৰিয়মে কলে, “প্ৰভুৰ বেটি যি মই, মোলৈ আপুনি কোৱাৰ দৰে হওঁক।”
ইয়াৰ পিছতে স্বৰ্গদূত মৰিয়মৰ ওচৰৰ পৰা গুচি গল।

এলীচাবেতৰ লগত মৰিয়মৰ সাক্ষাৎ

39তেতিয়া মৰিয়মে উঠি বেগাবেগিকৈ যিহূদীয়াৰ পাৰ্বত্য অঞ্চলৰ এখন নগৰলৈ গ’ল 40তাত জখৰিয়াৰ ঘৰত সোমাই মৰিয়মে এলীচাবেতক
অভিবাদন জনালে। 41তাতে মৰিয়মৰ সেই মঙ্গলবাদ শুনা মাত্ৰেই, এলীচাবেতৰ গৰ্ভৰ শিশুটি নাচি উঠিল; আৰু এলীচাবেত পবিত্ৰ আত্মাৰে
পূৰ্ণ হ’ল। 42তাৰ পাছত এলীচাবেতে বৰ ডাঙৰ মাতেৰে কবলৈ ধৰিলে, “তিৰোতা সকলৰ মাজত তুমি ধন্যা; আৰু তোমাৰ গৰ্ভফলো ধন্য।
43মোৰ প্ৰভুৰ মাতৃ যে মোৰ ওচৰলৈ আহিছে, মোৰ এনে সৌভাগ্য কেনেকৈ হল? 44কিয়নো তোমাৰ মঙ্গলবাদৰ স্বৰ মোৰ কাণত পৰাৰ লগে
লগে, মোৰ গৰ্ভৰ শিশুটি উল্লাসত নাচি উঠিল। 45তুমি ধন্যা; কিয়নো প্ৰভুৱে তোমাক যি যি কথা কৈছিল, সেই সকলো সিদ্ধ হব বুলি তুমি বিশ্বাস
কৰিলা।”

মৰিয়মে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰা

46তেতিয়া মৰিয়মে কলে,

“মোৰ প্ৰাণে প্ৰভুৰ মহিমা বৰ্ণাইছে,

47মোৰ আত্মাই মোৰ ত্ৰাণকৰ্ত্তা ঈশ্বৰত উল্লাস কৰে।

48কিয়নো তেওঁ তেওঁৰ বেটীৰ নীহ অৱস্থালৈ চালে;

আৰু এতিয়াৰ পৰা পুৰুষানুক্ৰমে সকলোৱে মোক ধন্যা বুলিব।

49কিয়নো পৰাক্ৰমী জনে মোৰ কাৰণে মহৎ কৰ্ম কৰিলে; আৰু তেওঁৰ নাম পবিত্ৰ।

50যি সকলে তেওঁলৈ ভয় কৰে, পুৰুষে পুৰুষে তেওঁলোকৰ ওপৰত তেওঁৰ দয়া থাকে।

51তেওঁ নিজ বাহুৰ দ্বাৰাই পৰাক্ৰমী কৰ্ম কৰিলে।

নিজ নিজ হৃদয়ৰ কল্পনাত অহংকাৰী সকলক তেওঁ ছিন্ন ভিন্ন কৰিলে।

52তেওঁ শাসক সকলক সিংহাসনৰ পৰা নমাই দিলে, কিন্তু নীহ লোকক তুলি ধৰিলে।

53তেওঁ ক্ষুধাতুৰ লোকক উত্তম বস্তু দিলে আৰু ধনবন্তক শুদা হাতে পঠাই দিলে।

54তেওঁ নিজৰ দাস ইস্ৰায়েলক সাহায্য কৰিলে;

55অব্ৰাহাম আৰু তেওঁৰ বংশলৈ চিৰকাল দয়া কৰিবৰ কাৰণে

যেনেকৈ তেওঁ আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই বিষয় তেওঁ সুঁৱৰিলে।

56পাছত এলীচাবেতৰ লগত মৰিয়ম তিনি মাহ মান থাকি নিজৰ ঘৰলৈ উলটি আহিল।

যোহন বাপ্তাইজকৰ জন্ম

57পাছত এলীচাবেতৰ প্ৰসৱৰ কাল পূৰ হোৱাত, তেওঁ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। 58তাতে ওচৰ চুবুৰিয়া আৰু আত্মীয় স্বজনে যেতিয়া শুনিলে যে
প্ৰভুৱে তেওঁৰ প্ৰতি মহা অনুগ্ৰহ কৰিলে, সকলোৱে তেওঁৰে সৈতে আনন্দ কৰিলে। 59তাৰ পাছত আঠ দিনৰ দিনা তেওঁলোকে শিশুটিক লৈ চুন্নৎ
কৰিবলৈ আহিল আৰু সকলোৱে বাপেকৰ নাম অনুসাৰে শিশুৰ নাম জখৰিয়া থব খুজিছিল; 60কিন্তু মাকে উত্তৰ দি কলে, “নহয় ইয়াৰ নাম
যোহন হব।” 61তেতিয়া তেওঁলোকে এলীচাবেতক কলে, “তোমাৰ বংশৰ মাজত এই নাম কাৰো নাই।” 62পাছত তেওঁলোকে সংকেত দি ল’ৰাৰ
বাপেকৰ পৰা জানিব বিচাৰিলে যে তেওঁ কি নাম দিব ইচ্ছা কৰে। 63তেতিয়া তেওঁ ফলি খুজি তাত লিখিলে, “ইয়াৰ নাম যোহন।” তাতে
সকলোৱে বিস্ময় মানিলে। 64তেতিয়াই জখৰিয়াৰ মুখ আৰু জিবাৰ বান্ধ মুকলি হৈ গ’ল আৰু তেওঁ ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰিবলৈ ধৰিলে।
65তেতিয়া আশে-পাশে থকা সকলোৰে ভয় লাগিল আৰু যিহূদীয়াৰ গোটেই পাৰ্বত্য অঞ্চলৰ লোক সকলে যি ঘটিল সেই বিষয়ে কোৱা-কুই
কৰিবলৈ ধৰিলে। 66যি সকলে এই কথা শুনিলে, তেওঁলোকে মনে মনে বিষয়টো ভাৱি কবলৈ ধৰিলে, “ভৱিষ্যতে এই লৰা তেনেহলে কি হব?”
কিয়নো তেওঁলোকে বুজিছিল যে প্ৰভুৰ হাত তেওঁৰ লগত আছে।

জখৰিয়াই ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰা

67পাছত ল’ৰা জনৰ পিতৃ জখৰিয়াই পবিত্ৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ, এই ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰিলে।

68ইস্ৰায়েলৰ প্ৰভু ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা হওঁক;

কিয়নো তেওঁ নিজৰ মানুহবোৰক সহায় কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকক মুক্ত কৰিবলৈ আহিছে।

69তেওঁ আমাৰ কাৰণে তেওঁৰ দাস দায়ুদৰ বংশত এজন শক্তিশালী ত্ৰাণকৰ্তাক দিলে।

70এই বিষয়ে ঈশ্বৰে পবিত্ৰ ভাববাদী সকলৰ দ্বাৰা পূৰ্বতে কৈছিল।

71তেওঁ শত্ৰু সকলৰ হাতৰ পৰা আৰু যি সকলে

আমাক ঘৃণা কৰে, সেই সকলোৰে হাতৰ পৰা

আমাক ৰক্ষা কৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে।

72আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলৰ প্ৰতি দয়া দেখাবলৈ আৰু

তেওঁৰ পবিত্ৰ ব্যৱস্থা সোঁৱৰণ কৰাবৰ কাৰণে তেওঁ আমাক ৰক্ষা কৰে।

73এই ব্যৱস্থা হৈছে প্ৰতিশ্ৰুতি, যি আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ অব্ৰাহামক তেওঁ দিছিল।

74শত্ৰুবোৰৰ হাতৰ পৰা আমাক মুক্ত কৰিম বুলি তেওঁ

প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে, যাতে আমি নিৰ্ভয়ে তেওঁৰ আগত সেৱা কৰিব পাৰো,

75আৰু আমাৰ জীৱনৰ সকলো দিনত পবিত্ৰ আৰু ধাৰ্মিকতাৰে থাকিব পাৰো।

76হে মোৰ সন্তান, তোমাক সৰ্বোপৰি জনৰ ভাববাদী বুলি কোৱা হব;

কিয়নো তুমি প্ৰভুৰ আগমণৰ কাৰণে লোক সকলক যুগুত কৰিবলৈ তেওঁৰ আগে আগে যাবা।

77লোক সকলক পাপৰ ক্ষমা লাভৰ দ্বাৰা পৰিত্ৰাণ পোৱাত সহায় কৰিবা।

78দয়াৰ সাগৰ আমাৰ ঈশ্বৰে আমাক ক্ষমা কৰিব।

এই কৰুণাৰে পুৱাৰ অৰুণৰ দৰে ত্ৰাণকৰ্তাই স্বৰ্গৰ পৰা আমাক সহায় কৰিবলৈ আহিব।

79অন্ধকাৰ আৰু মৃত্যুছায়াত বহি থকা লোক সকলক তেওঁ পোহৰ দিব।

তেওঁ আমাৰ ভৰি শান্তিৰ পথত গমন কৰাব।

80এনেদৰে যোহন বাপ্তাইজক বাঢ়িবলৈ ধৰিলে আৰু আত্মাত শক্তিশালী হৈ উঠিল; ইস্ৰায়েল জাতিৰ আগত মুকলিকৈ প্ৰকাশ হোৱাৰ আগলৈকে তেওঁ মৰুপ্ৰান্তত বাস কৰিছিল।

1:5 [1]

১ অধ্যায়। 2

যীচু খ্ৰীষ্টৰ জন্ম

1সেই সময়ত চীজাৰ আগষ্টচে[1] হুকুম জাৰি কৰিলে যে ৰোম সাম্ৰাজ্যত বাস কৰা সকলো লোকৰ গণনা কৰা হওঁক। 2চিৰিয়াৰ ৰাজ্যপাল
কুৰীণীয়ৰ সময়ত এয়ে প্ৰথম লোক পিয়ল হৈছিল। 3সেয়ে, নাম লিখাবৰ বাবে প্ৰত্যেকে নিজৰ নিজৰ নগৰলৈ গ'ল।

4ৰজা দায়ুদৰ বংশধৰ হোৱা হেতুকে যোচেফেও গালীল প্ৰদেশৰ নাচৰৎ নগৰৰ পৰা দায়ুদৰ নগৰ নামেৰে খ্যাত যিহূদাৰ বৈৎলেহেম নগৰলৈ
গ'ল। 5যোচেফে তেওঁলৈ বাগ্দান কৰা মৰিয়মক লগত লৈ নাম লিখাবৰ বাবে গ'ল। সেই সময়ত মৰিয়ম গৰ্ভৱতী আছিল। 6পাছত তেওঁলোক
তাতে থাকোতে, মৰিয়মৰ প্ৰসৱৰ কাল পূৰ হল। 7তেওঁ নিজৰ প্ৰথম পুত্ৰ সন্তান প্ৰসৱ কৰিলে আৰু তেওঁক কাপোৰেৰে মেৰিয়াই দানা পাত্ৰত
শুৱাই থলে; কাৰণ অতিথিশালাত তেওঁলোকৰ কাৰণে থকা ঠাই নাছিল।

যীচুৰ বিষয়ে স্বৰ্গদূতে ভেড়াৰখীয়াক জনোৱা

8সেই অঞ্চলত কিছুমান ভেড়াৰখীয়াই ৰাতি পথাৰত নিজৰ নিজৰ জাকবোৰ পহৰা দি আছিল। 9হঠাতে প্ৰভুৰ এজন স্বৰ্গদূত আহি তেওঁলোকৰ
ওচৰত উপস্থিত হল আৰু প্ৰভুৰ মহিমা তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে উজ্জ্বল হৈ প্ৰকাশিত হল; তাতে তেওঁলোকৰ অতিশয় ভয় লাগিল। 10তেতিয়া
দূতে তেওঁলোকক কলে, "ভয় নকৰিবা; কিয়নো চোৱা, যি শুভবাৰ্তা সকলো লোকৰ কাৰণে হব, সেই মহা আনন্দৰ শুভবাৰ্তা মই তোমালোকক
জনাওঁ যে, 11আজি দায়ুদৰ নগৰত তোমালোকৰ কাৰণে ত্ৰাণকৰ্ত্তা জন্মিল; তেওঁ অভিষিক্ত প্ৰভু। 12তোমালোকলৈ এয়ে চিন হব যে, লৰা জনক
কাপোৰেৰে মেৰিয়াই দানা পাত্ৰত শুৱাই থোৱা দেখা পাবা।"

13তেতিয়া অকস্মাতে স্বৰ্গবাহিনীৰ এক বৃহৎ দলে সেই দূতৰ লগ ললে আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি কবলৈ ধৰিলে,

14"ঊৰ্দ্ধলোকত ঈশ্বৰৰ মহিমা,

আৰু পৃথিৱীত তেওঁৰ প্ৰীতিৰ পাত্ৰ মানুহবোৰৰ মাজত শান্তি।"

15পাছত স্বৰ্গদূত সকল তেওঁলোকৰ ওচৰৰ পৰা স্বৰ্গলৈ উলটি যোৱাত ভেড়াৰখীয়াবোৰে পৰস্পৰে কোৱাকুই কৰিলে, "ব'লা, এতিয়া আমি
বৈৎলেহেমলৈ যাওঁহক; যি ঘটনাৰ কথা প্ৰভুৱে আমাক জনালে, তাক চাবলৈ যাওঁ।" 16তাতে তেওঁলোকে বেগাই গৈ, মৰিয়ম, যোচেফ, আৰু
দানা পাত্ৰত শুৱাই থোৱা লৰা জনক বিচাৰি দেখা পালে। 17এইদৰে দেখাৰ পাছত শিশুটিৰ বিষয়ে তেওঁলোকক যি যি কথা দূতে কৈছিল, সেই
কথা সকলোকে জনালে। 18তাতে ভেড়াৰখীয়া সকলৰ কথা শুনি সকলোৱে বিস্ময় মানিলে। 19কিন্তু মৰিয়মে হলে সেইবোৰ কথা মনতে সাঁচি
থলে আৰু সেই বিষয়ে চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে। 20ইয়াৰ পাছত ভেড়াৰখীয়াবোৰে তেওঁলোকক যিদৰে কোৱা হৈছিল, সেই অনুসাৰে সকলো
দেখি আৰু শুনি তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা-স্তুতি কৰি ঘৰলৈ উলটি গল।

21পাছে আঠ দিনৰ মূৰত, যেতিয়া তেওঁৰ চুন্নৎ কৰিবৰ সময় হল, তেতিয়া তেওঁলোকে শিশুটিৰ নাম যীচু ৰাখিলে; তেওঁ মাতৃগৰ্ভত স্থিতি হোৱাৰ
আগেয়ে স্বৰ্গদূতে এই নাম দিছিল।

শিশু যীচুক মন্দিৰলৈ নিয়া আৰু চিমিয়োনে যীচুক দেখা

22মোচিৰ বিধান অনুসাৰে শুচিকৰণৰ উপস্থিত হোৱাত যোচেফ আৰু মৰিয়মে শিশু যীচুক প্ৰভুৰ ওচৰত উপস্থিত কৰিবৰ কাৰণে যিৰূচালেমত
থকা মন্দিৰলৈ নিলে। 23কাৰণ প্ৰভুৰ বিধি-ব্যৱস্থাত লিখা আছে যে "প্ৰথমে জন্মা প্ৰতিজন পুত্ৰ সন্তানক প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে পবিত্ৰ বোলা যাব।"
24আৰু "এযোৰ কপৌ বা দুটা পাৰ পোৱালি" বলিদান কৰাৰ কথা যিদৰে প্ৰভুৰ বিধানত লিখা আছে, তাক উৎসৰ্গ কৰিবলৈকো তেওঁলোক
যিৰূচালেমলৈ আহিল।

25তেতিয়া যিৰূচালেমত চিমিয়োন নামেৰে এজন ধাৰ্মিক আৰু ঈশ্বৰভক্ত লোক আছিল আৰু তেওঁ ইস্ৰায়েলৰ শান্ত্বনাৰ কাৰণে অপেক্ষা কৰি
আছিল। পবিত্ৰ আত্মা তেওঁৰ ওপৰত আছিল। 26প্ৰভুৰ অভিষিক্ত জনক দেখা নাপায় মানে, তেওঁ মৃত্যুভোগ নকৰিব, এই কথা পবিত্ৰ আত্মাৰ
দ্বাৰাই তেওঁলৈ প্ৰকাশ কৰা হৈছিল।

27পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰা চালিত হৈ চিমিয়োন সেইদিনা মন্দিৰলৈ আহিছিল। বিধানৰ বিধি পালন কৰিবলৈ মাক-বাপেকে শিশু যীচুক ভিতৰলৈ
আনিলে। 28তেতিয়া চিমিয়োনে যীচুক কোলাত লৈ ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি কলে,

29“হে প্ৰভু, এতিয়া আপুনি নিজৰ প্ৰতিশ্ৰুতি অনুসাৰে আপোনাৰ দাসক শান্তিৰে বিদায় দিয়ক।

30কিয়নো মোৰ চকুৱে আপোনাৰ পৰিত্ৰাণ দেখা পালে,

31যি পৰিত্ৰাণ আপুনি সকলো লোকৰ সাক্ষাতে প্ৰস্তুত কৰিলে।

32তেওঁ অনা-ইহুদী সকলৰ আগত সত্য প্ৰকাশ কৰাৰ এক পোহৰ হব আৰু তেৱেঁই আপোনাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকৰ গৌৰৱ হব।”

33শিশুটিৰ বিষয়ে চিমিয়োনে যি সকলো কথা ক’লে, সেই বিষয় শুনি মাক বাপেক বিস্মিত হৈ গ’ল । 34তাৰ পাছত চিমিয়োনে তেওঁলোকক
আশীৰ্ব্বাদ কৰি যীচুৰ মাক মৰিয়মক কলে, “মনোযোগেৰে শুনা! এই শিশুটিয়েই ইস্ৰায়েলৰ মাজত অনেকৰ পতন আৰু উত্থানৰ কাৰণ হব
আৰু তেওঁ এনে এক চিন হব যাৰ বিৰুদ্ধে অনেকেই কথা কব। 35তাতে বহু লোকৰ মনৰ ভাৱনা প্ৰকাশ হৈ পৰিব আৰু তোমাৰ নিজৰ হৃদয়
শূলে বিন্ধিব।

হান্নাই যীচুক দেখা

36সেই ঠাইতে হান্না নামৰ এগৰাকী ভাৱবাদিনী আছিল। তেওঁ আচেৰ ফৈদৰ পনূৱেলৰ জীয়েক। তেওঁৰ অনেক বয়স হৈছিল। বিবাহৰ পিছত
তেওঁ স্বামীৰ সৈতে সাত বছৰ থাকিল 37আৰু পাছত চৌৰাশী বছৰ বয়সলৈকে তেওঁ বিধৱাৰ জীৱন কটালে। তেওঁ মন্দিৰ এৰি কলৈকো যোৱা
নাছিল; দিনে ৰাতিয়ে উপবাস আৰু প্ৰাৰ্থনাৰে ঈশ্বৰৰ আৰাধনা কৰিছিল। 38ঠিক সেই সময়তে, তেওঁ তেওঁলোকৰ ফালে আগবাঢ়ি আহি
ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু যিৰূচালেমৰ মুক্তিৰ অপেক্ষাত থকা সকলোকে সেই শিশুটিৰ বিষয়ে কবলৈ ধৰিলে।

39প্ৰভুৰ বিধানৰ মতে কৰণীয় সকলো সম্পূৰ্ণ কৰি যোচেফ আৰু মৰিয়ম তেওঁলোকৰ নিজৰ নগৰ নাচৰতলৈ উলটি গ’ল। 40পাছে শিশুটি
ক্ৰমে ক্ৰমে বৃদ্ধি পাই শক্তিমান হব ধৰিলে আৰু জ্ঞানেৰেও পূৰ্ণ হব ধৰিলে; ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ তেওঁৰ ওপৰত আছিল।

যীচুৰ কৈশোৰ কাল

41[2] নিস্তাৰ পৰ্ব পালন কৰিবলৈ প্ৰত্যেক বছৰে যীচুৰ মাক আৰু বাপেক যিৰূচালেমলৈ যায়। 42যীচুৰ বয়স যেতিয়া বাৰ বছৰ, তেতিয়া
তেওঁলোকে যথা ৰীতি মতে সেই পৰ্বলৈ গৈছিল। 43পৰ্বৰ সকলো ৰীতি শেষ কৰি তেওঁলোক যেতিয়া ঘৰলৈ উলটি আহিছিল, তেতিয়া ল’ৰা যীচু
যিৰূচালেমতে ৰৈ গ’ল; কিন্তু তেওঁৰ মাক বাপেকে এই কথা জনা নাছিল। 44তেওঁলোকৰ সৈতে যাত্ৰা কৰা দলৰ লগতে যীচু আছে বুলি ভাৱি
তেওঁলোক এদিনৰ বাট গ’ল। পাছত তেওঁলোকে আত্মীয়-স্বজন আৰু বন্ধু-বান্ধৱৰ মাজত তেওঁক বিচাৰিবলৈ ধৰিলে। 45কিন্তু মানুহৰ মাজত
বিচাৰি নাপায় যিৰূচালেমলৈ পুণৰ ঘূৰি আহি তেওঁলোকে যীচুক তাত বিচাৰি ফুৰিব ধৰিলে। 46তিনি দিনৰ পাছত তেওঁলোকে যীচুক মন্দিৰত
পালে। তেওঁ অধ্যাপক সকলৰ মাজত বহি তেওঁলোকৰ কথা শুনি আছিল আৰু নানা প্ৰশ্ন সুধি আছিল। 47আৰু যি সকলে তেওঁৰ কথা শুনিলে,
তেওঁলোক সকলোৱে তেওঁৰ বুদ্ধি আৰু উত্তৰত বিস্ময় মানিলে। 48মাক বাপেকেও তেওঁক দেখি আচৰিত হ'ল। মাকে তেওঁক কলে, “বোপা,
তুমি আমালৈ কিয় এইদৰে কৰিলা? তোমাৰ দেউতাৰা আৰু মই তোমাক বিচাৰি হাবাথুৰি খাই ফুৰিছোঁ।” 49তেতিয়া তেওঁলোকক তেওঁ কলে,
“তোমালোকে কি কাৰণে মোক বিচাৰি ফুৰিছা? মই মোৰ পিতৃৰ ঘৰত থকা যে উচিত, ইয়াক জানো তোমালোকে নাজানা? 50কিন্তু তেওঁ কি
কথা কব বিচাৰিছিল, সেই কথাৰ অৰ্থ তেওঁলোকে নুবুজিলে।

51তাৰ পাছত তেওঁলোকৰ লগত তেওঁ নাচৰতলৈ উভটি গ’ল আৰু তেওঁলোকৰ বাধ্য হৈ থাকিল। তেওঁৰ মাকে এই সকলো কথা মনত ৰাখিলে।
52কিন্তু এইদৰে যীচু জ্ঞান আৰু বয়সত বৃদ্ধি পাব ধৰিলে; আৰু অধিককৈ ঈশ্বৰৰ আশীৰ্ব্বাদ আৰু মানুহৰ প্ৰেমত বাঢ়ি যাবলৈ ধৰিলে।

2:1 [1]
2:41 [2]

২ অধ্যায়। 3

যোহন বাপ্তাইজকৰ প্ৰচাৰ

1তিবিৰিয়া চীজাৰৰ ৰাজত্বৰ পোন্ধৰ বছৰত যিহূদাৰ ৰাজ্যপাল আছিল পন্তীয় পীলাত। সেই সময়ত হেৰোদ আছিল গালীল প্ৰদেশৰ ৰজা;
আৰু তেওঁৰ ভায়েক ফিলিপ আছিল যিতূৰিয়া আৰু ত্ৰাখোনীতিয়া প্ৰদেশৰ ৰজা; লুচাণিয় আছিল অবিলীনী প্ৰদেশৰ ৰজা। 2হানান আৰু
কায়াফা আছিল ইহুদী সকলৰ মহা-পুৰোহিত।

সেই সময়তে অৰণ্যত জখৰিয়াৰ পুতেক যোহনলৈ ঈশ্বৰৰ বাক্য আহিল। 3তেতিয়া যোহনে যৰ্দন নদীৰ চৌদিশৰ সকলো প্ৰান্তলৈ গৈ প্ৰচাৰ
কৰিবলৈ ধৰিলে যাতে, লোক সকলে পাপৰ ক্ষমা লাভৰ কাৰণে মন পালটন কৰে আৰু বাপ্তিস্ম[1] লয়। 4ভাৱবাদী যিচয়াৰ পুস্তকত যেনেকৈ
লিখা আছে:

“ মৰুপ্ৰান্তত এজনৰ কণ্ঠস্বৰে ৰিঙিয়াই কৈছে,

প্ৰভুৰ পথ যুগুত কৰা,

তেওঁৰ বাট পোন কৰা।

5আটাই উপত্যকা পূৰ কৰা হব,

প্ৰতিটো পৰ্বত আৰু পাহাৰ সমান কৰা হব,

একা-বেকা পথবোৰ পোন হব,

খলা-বমা পথবোৰ সমান কৰা হব।

6সকলো মৰ্ত্ত্যই ঈশ্বৰৰ পৰিত্ৰাণ দেখিব।”

যিচয়া 40:3-5

7তাতে বাপ্তিস্ম লবৰ কাৰণে অনেক লোক যোহনৰ ওচৰলৈ আহিব ধৰিলে। তেওঁ তেওঁলোকক ক’লে, “হে দুষ্ট সৰ্পৰ বংশধৰ! ঈশ্বৰৰ যি ক্ৰোধ
আহি আছে তাৰ পৰা পলাবৰ বাবে কোনে আপোনালোকক সতৰ্ক কৰি দিলে? 8আপোনালোকে যে মন পালটন কৰিছে, তাৰ উপযুক্ত ফলেৰে
ফলবান হওঁক। নিজৰ মনতে নাভাৱিব যে ‘অব্ৰাহাম আমাৰ পিতৃপুৰুষ’। কিয়নো মই আপোনালোকক কওঁ যে, এই শিলবোৰৰ পৰাও ঈশ্বৰে
অব্ৰাহামৰ কাৰণে সন্তান উৎপন্ন কৰিব পাৰে। 9গছৰ গুৰিত ইতিমধ্যে কুঠাৰ লাগিয়েই আছে; যি গছে ভাল ফল নিদিয়ে, তাক কাটি জুইত
পেলোৱা হব।

10তেতিয়া লোক সকলে তেওঁক সুধিলে, “তেন্তে আমি এতিয়া কি কৰিব লাগিব?” 11তেওঁ উত্তৰ দি তেওঁলোকক কলে, “যদি কাৰোবাৰ দুটা
চোলা আছে, তেনেহলে যাৰ নাই তেওঁক এটা চোলা দিয়ক আৰু যাৰ খোৱা বস্তু আছে, তেৰোঁ সেইদৰে কৰক।” 12তেতিয়া কেইজনমান কৰ
সংগ্ৰহকাৰীয়ো বাপ্তিস্ম লবৰ বাবে আহিল। তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, “হে গুৰু, আমি কি কৰিব লাগে?” 13তেওঁ সেই লোক সকলক কলে,
“যিমান কৰ আদায় কৰিব লাগে তাতকৈ অধিক ধন নলব।”

14কেইজনমান সৈনিকেও তেওঁক সুধিলে, “আৰু আমাৰ বিষয়েনো কি হব? আমি কি কৰিম?” তেওঁ তেওঁলোকক কলে, “বলেৰে কাৰো পৰা
ধন নলব। কাকো মিছাকৈ দোষাৰোপ নকৰিব। আপোনালোকৰ যি বেতন তাতে সন্তুষ্ট হৈ থাকিব।”

15লোক সকলে যিহেতু অতি আগ্ৰহেৰে খ্ৰীষ্টৰ আগমণলৈ অপেক্ষা কৰি আছিল, সেয়ে এই যোহনেই তেওঁলোকৰ সেই প্ৰত্যাশিত অভিষিক্ত জন
হয় নে নহয় সেই বিষয়ে তেওঁলোকে মনে মনে বিবেচনা কৰি আছিল। 16যোহনে উত্তৰ দি সকলোকে কলে, “মই আপোনালোকক পানীতহে
বাপ্তিস্ম দিওঁ, কিন্তু মোতকৈ অধিক শক্তিমান এজন আহিছে; মই তেওঁৰ পাদুকাৰ বান্ধ খুলিবৰো যোগ্য নহওঁ; তেৱেঁই আপোনালোকক পবিত্ৰ
আত্মাত আৰু জুইত বাপ্তিস্ম দিব। 17খলা ভালকৈ পৰিষ্কাৰ কৰিবলৈ আৰু ধান নিজৰ ভৰালত চপাই থবলৈ তেওঁৰ কুলা তেওঁৰ হাতত আছে
আৰু যি জুই কেতিয়াও নুনুমায়, তাত তেওঁ ঘুলা পুৰি পেলাব।

18এইদৰে আন বহুতো উপদেশ দি যোহনে লোক সকলৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিলে। 19ৰজা হেৰোদে নিজৰ ভায়েকৰ ভাৰ্য্যা হেৰোদিয়াক
বিয়া কৰোৱা আৰু তেওঁ কৰা অন্যান্য কু-কৰ্মবোৰৰ কাৰণে যোহনে হেৰোদকো তিৰস্কাৰ কৰিলে। 20তেতিয়া হেৰোদে আন এক দুষ্কৰ্ম কৰিলে;
তেওঁ যোহনক বন্দী কৰি বন্দীশালত থলে।

যোহনৰ দ্বাৰা যীচুৰ বাপ্তিস্ম

21সকলো মানুহে যেতিয়া যোহনৰ দ্বাৰা বাপ্তিস্ম লৈ আছিল, যীচুয়েও বাপ্তিস্ম ললে। পাছত তেওঁ যেতিয়া প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, তেতিয়া আকাশৰ
দুৱাৰ মুকলি হল। 22সেই সময়ত পবিত্ৰ আত্মা এক কপৌৰ আকৃতিৰে তেওঁৰ ওপৰলৈ নামি আহিল আৰু স্বৰ্গৰ পৰা এই মাত শুনা গ'ল, “তুমি
মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, তোমাত মই পৰম সন্তুষ্ট।”

যীচু খ্ৰীষ্টৰ বংশাৱলী

23প্ৰায় ত্ৰিশ বছৰ বয়সত যীচুৱে নিজৰ কাৰ্য আৰম্ভ কৰিলে। লোক সকলৰ ধাৰণাত তেওঁ যোচেফৰ পুত্ৰ; যোচেফ এলিৰ পুত্ৰ;

24এলি মত্তৎৰ পুত্ৰ; মত্তৎ লেবীৰ, লেবী মল্কিৰ; মল্কি যান্নায়ৰ; যান্নায় যোচেফৰ পুত্ৰ;

25যোচেফ মত্তথিয়ৰ পুত্ৰ; মত্তথিয় আমোচৰ; আমোচ নহূমৰ; নহূম ইচলিৰ; ইচলি নগিৰ পুত্ৰ;

26নগি মাটৰ পুত্ৰ; মাট মত্তথিয়ৰ; মত্তথিয় চিমিয়িনৰ; চিমিয়িন যোচেফৰ; যোচেফ যোদাৰ পুত্ৰ;

27যোদা যোহাননৰ পুত্ৰ; যোহানন ৰীচাৰ; ৰীচা, জৰুব্বাবিলৰ; জৰুব্বাবিল চল্টীয়েলৰ; চল্টীয়েল নেৰিৰ;

28নেৰি মল্কিৰ পুত্ৰ; মল্কি অদ্দীৰ; অদ্দী কোচমৰ; কোচম ইলমাদমৰ; ইলমাদম এৰৰ;

29এৰ যিহোচূৱাৰ পুত্ৰ; যিহোচূৱা ইলীয়েচৰৰ; ইলীয়েচৰ যোৰীমৰ; যোৰীম মত্তৎৰ; মত্তত লেবীৰ;

30লেবী চিমিয়োনৰ পুত্ৰ; চিমিয়োন যুদাৰ; যুদা যোচেফৰ; যোচেফ যোনমৰ; যোনম ইলীয়াকীমৰ;

31ইলীয়াকীম মিলেয়াৰ পুত্ৰ; মিলেয়া মিন্নাৰ; মিন্না মত্তথৰ; মত্তথ নাথনৰ; নাথন দায়ুদৰ;

32দায়ুদ যিচয়ৰ পুত্ৰ; যিচয় ওবেদৰ; ওবেদ বোৱজৰ; বোৱজ চালমোন; চলমোন নহচোনৰ;

33নহচোন অম্মীনাদবৰ পুত্ৰ; অম্মীনাদব অদমীন; অদমীন অৰ্ণীৰ পুত্ৰ; অৰ্ণী হিষ্ৰোণৰ; হিষ্ৰোণ পেৰচৰ; পেৰচ যিহূদাৰ পুত্ৰ;

34যিহূদা যাকোবৰ পুত্ৰ; যাকোব ইচহাকৰ; ইচহাক অব্ৰাহামৰ; অব্ৰাহাম তেৰহৰ; তেৰহ নাহোৰৰ পুত্ৰ;

35নাহোৰ চৰূগৰ পুত্ৰ; চৰূগ ৰিয়ূৰ; ৰিয়ূ পেলগৰ; পেলগ এবৰৰ; এবৰ চেলহৰ পুত্ৰ;

36চেলহ কৈননৰ পুত্ৰ; কৈনন অৰ্ফকচদৰ; অৰ্ফকচদ চেমৰ; চেম নোহৰ; নোহ লেমকৰ পুত্ৰ;

37লেমক মথূচেলহৰ পুত্ৰ; মথূচেলহ হনোকৰ; হনোক যেৰদৰ; যেৰদ মহলালেলৰ; মহলালেল কৈননৰ পুত্ৰ;

38কৈনন ইনোচৰ পুত্ৰ; ইনোচ চেথৰ; চেথ আদমৰ পুত্ৰ; আদম ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ ।

3:3 [1]

৩ অধ্যায়। 4

চয়তানৰ দ্বাৰা যীচু পৰীক্ষিত হোৱা

1ইয়াৰ পিছত যীচু পবিত্ৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ যৰ্দ্দন নদীৰ পৰা উলটি আহিল আৰু আত্মাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হৈ মৰুপ্ৰান্তলৈ গ'ল। । 2তাত
চল্লিশ দিন ধৰি চয়তানে তেওঁক প্ৰলোভনত পেলাব বিচাৰিলে। এই চল্লিশ দিন যীচুৱে একোকে নাখালে; সেয়ে, এই সময় পাৰ হোৱাৰ পাছত
তেওঁৰ ভোক লাগিল।

3তেতিয়া চয়তানে যীচুক কলে, “আপুনি যদি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হয়, তেনেহলে এই শিলবোৰ পিঠা হবলৈ দিয়ক।” 4যীচুৱে তাক উত্তৰ দিলে, “শাস্ত্ৰত
লিখা আছে, মানুহ কেৱল পিঠাৰে নিজীয়ে।” (দ্বিতীয় বিৱৰণ ৮:৩)

5তাৰ পাছত চয়তানে যীচুক এক ওখ ঠাইলৈ লৈ গ’ল আৰু মুহূৰ্ততে জগতৰ সকলো ৰাজ্য তেওঁক দেখুৱালে। 6চয়তানে তেওঁক কলে, “এই
সকলো ৰাজ্যৰ ক্ষমতা আৰু সেইবোৰৰ ঐশ্বৰ্য মই আপোনাক দিম, কাৰণ এই সকলো মোক দিয়া হৈছে আৰু মই যি জনকে ইচ্ছা কৰোঁ,
তেওঁকে এইবোৰ দিব পাৰো। 7এই হেতুকে আপুনি যদি মোৰ আগত প্ৰণিপাত কৰি মোৰ আৰাধনা কৰে, তেনেহলে এই সকলো আপোনাৰেই
হব।” 8তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি তাক কলে, “শাস্ত্ৰত লিখা আছে: ‘তুমি কেৱল তোমাৰ প্ৰভু পৰমেশ্বৰক প্ৰণিপাত কৰিবা, আৰু তেওঁৰেই কেৱল
সেৱা কৰিবা”(দ্বিতীয় বিৱৰণ ৬:১৩)।

9তাৰ পাছত চয়তানে যীচুক যিৰূচালেমলৈ লৈ গ’ল আৰু মন্দিৰৰ সুউচ্চ চূড়াৰ ওপৰত থিয় কৰাই ক’লে, “আপুনি যদি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হয়,
তেনেহলে ইয়াৰ পৰা তললৈ নিজক পেলাই দিয়ক। 10কিয়নো শাস্ত্ৰত এনেদৰে লিখা আছে:

‘তোমাক ৰক্ষা কৰিবলৈ তেওঁ নিজৰ স্বৰ্গদূত সকলক তোমাৰ অৰ্থে আজ্ঞা দিব[1] আৰু

11‘তোমাৰ ভৰি যেন শিলত খুন্দা নাখায়, এই কাৰণে তেওঁলোকে তোমাক হাতেৰে দাঙি ধৰিব[2] ’।”

12তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি কলে, “তোমাৰ প্ৰভু পৰমেশ্বৰক পৰীক্ষা নকৰিবা’ এনেকৈয়ো লিখা আছে[3] ।”

13এইদৰে চয়তানে যীচুক পৰীক্ষা কৰাৰ পাছত আন সময়ত সুযোগ পোৱাৰ অপেক্ষাৰে যীচুক এৰি থৈ আতৰি গ’ল।

যীচুৰ শিক্ষা আৰু নিজ নগৰত অগ্ৰাহ্য হোৱা

14তাৰ পাছত যীচু আত্মাৰ প্ৰভাৱেৰে গালীল প্ৰদেশলৈ উলটি গ’ল আৰু এই সংবাদ সেই অঞ্চলৰ চাৰিওদিশে বিয়পি পৰিল। 15তেওঁ
তেওঁলোকৰ নাম-ঘৰবোৰত শিক্ষা দিব ধৰিলে, আৰু সকলোৱে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰিলে।

16এদিন যীচু নাচৰতলৈ গ’ল। এই ঠাইতে তেওঁ ডাঙৰ-দীঘল হৈছিল। তেওঁ নিজৰ নিয়ম অনুসাৰে বিশ্ৰাম বাৰে নাম-ঘৰত[4] সোমাই শাস্ত্ৰপাঠ
কৰিবলৈ থিয় হল। 17তেওঁৰ হাতত ভাৱবাদী যিচয়াই লিখা পুস্তক খন দিয়া হল। তেওঁ সেই পুস্তক মেলোতে এই অংশটো পালে, য’ত লিখা
আছে:

18প্ৰভুৰ আত্মা মোৰ ওপৰত আছে,

কিয়নো দৰিদ্ৰ সকলৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ, তেওঁ মোক অভিষিক্ত কৰিলে।

তেওঁ মোক বন্দীয়াৰ সকলৰ আগত মুক্তিৰ কথা

আৰু অন্ধৰ আগত পুনৰায় দৃষ্টি পোৱাৰ কথা ঘোষণা কৰিবলৈ পঠালে।

চেপা খোৱা সকলক মুকলি কৰিবলৈ পঠালে।

19ইয়াৰ উপৰিও প্ৰভুৰ গ্ৰাহ্য বছৰ ঘোষণা

কৰিবলৈ মোক পঠালে[5] ।”

20পাছত যীচুৱে পুস্তক জপাই পৰিচাৰকৰ হাতত দি বহিল। নাম-ঘৰত উপস্থিত থকা লোক সকলৰ দৃষ্টি তেওঁৰ ওপৰত আছিল। 21তেতিয়া তেওঁ
তেওঁলোকক কবলৈ ধৰিলে, “শাস্ত্ৰীয় এই যি বচন আপোনালোকে শুনিলে, সেয়া আজি পূৰ্ণ হ’ল।”

22তেওঁ কোৱা কথাৰ পক্ষে সকলোৱে সাক্ষ্য দিলে আৰু তেওঁৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা অনুগ্ৰহৰ কথাত বিস্মিত হ’ল। তেওঁলোকে ক’লে, “এওঁ
যোচেফৰ পুতেক নহয় জানো?

23যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, “অৱশ্যেই আপোনালোকে প্ৰচলিত এই প্ৰবাদটো মোক কব, ‘বেজ, আগেয়ে নিজকে সুস্থ কৰা’। কফৰনাহূমত
তুমি যি যি কাৰ্য কৰিছা বুলি আমি শুনিছো, সেই সকলো ইয়াত নিজৰ গাওঁটো কৰা।” 24তেওঁ পুনৰ কলে, “ মই সঠিক ভাবে আপোনালোকক
কওঁ, কোনো ভাৱবাদী তেওঁৰ নিজৰ গাৱঁত গ্ৰাহ্য নহয়। 25মই সত্যতাৰে আপোনালোকক কওঁ যে, এলিয়াৰ দিনত যেতিয়া চাৰে তিনি বছৰ ধৰি
বৰষুণ নোহোৱাকৈ আকাশ বন্ধ আছিল আৰু গোটেই দেশত বৰ আকাল হৈছিল, সেই সময়ত ইস্ৰায়েল দেশত অনেক বিধবা আছিল; 26কিন্তু
তেওঁলোকৰ কোনো এজনীৰ ওচৰলৈকে এলিয়াক পঠোৱা হোৱা নাছিল, কেৱল চীদোন এলেকাৰ চাৰিফতত বাস কৰা অনা-ইহুদী বিধবা
এগৰাকীৰ কাষলৈহে পঠোৱা হৈছিল। 27পুণৰ ইলীচা ভাববাদীৰ দিনত ইস্ৰায়েলৰ মাজত অনেক কুষ্ঠ ৰোগী আছিল, কিন্তু তেওঁলোকৰ কোনো
এজনকে সুস্থ কৰা হোৱা নাছিল, কেৱল চিৰিয়া দেশৰ নামানকহে সুস্থ কৰা হৈছিল।”

28এইবোৰ কথা শুনি নাম-ঘৰৰ লোক সকল খঙত জ্বলি-পকি উঠিল। 29তেওঁলোকে উঠি যীচুক বলেৰে নগৰৰ বাহিৰলৈ লৈ গ’ল আৰু
তেওঁলোকে পাহাৰৰ চূড়াৰ পৰা তেওঁক ঠেলি তললৈ পেলাই দিয়াৰ মনোভাবেৰে তেওঁলোকৰ নগৰ খন যি পাহাৰৰ ওপৰত আছিল, সেই পাহাৰ
খনৰ শেষ প্ৰান্তলৈকে তেওঁক লৈ গ’ল। 30কিন্তু তেওঁ সেই লোক সকলৰ মাজেদিয়েই ওলাই আহিল আৰু তেওঁৰ পথত গুচি গল।

কফৰনাহূমত যীচুৱে বিশ্ৰামবাৰে উপদেশ দিয়া আৰু অনেকক সুস্থ কৰা

31তাৰ পাছত যীচু গালীলৰ কফৰনাহূম চহৰলৈ গ’ল। তাত এদিন বিশ্ৰামবাৰে তেওঁ লোক সকলক নাম-ঘৰত উপদেশ দি আছিল। 32তেওঁৰ
উপদেশত তেওঁলোকে বিস্ময় মানিলে; কিয়নো তেওঁ ক্ষমতাৰে সৈতে শিক্ষা দিছিল।

33নাম-ঘৰত সেইদিনা অশুচি দেৱতাৰ আত্মাই পোৱা এজন মানুহ আছিল। তেওঁ বৰ মাতেৰে চিঞঁৰি কৈছিল, 34“হে, নাচৰতীয়া যীচু!
আপোনাৰ লগত আমাৰ কি প্ৰয়োজন? আপুনি আমাক ধ্বংস কৰিবলৈ আহিছে নেকি? মই জানো আপুনি কোন, আপুনি ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ জন।”
35যীচুৱে তাক ডাবি দি কলে, “মনে মনে থাক আৰু তাৰ পৰা বাহিৰ ওলা!” তেতিয়া সেই অপদেৱতাই মানুহ জনক সকলোৰে মাজতে আচাৰি
পেলালে আৰু তেওঁৰ একো ক্ষতি নকৰাকৈ তেওঁৰ ভিতৰৰ পৰা বাহিৰ ওলাই গ'ল।

36ইয়াকে দেখি সকলোৱে অবাক হৈ নিজৰ মাজতে কোৱা-কুই কৰিবলৈ ধৰিলে, “ই কেনেকুৱা কথা? ক্ষমতা আৰু পৰাক্ৰমেৰে এওঁ দেখোন
অশুচি আত্মাবোৰকো আজ্ঞা দিয়ে আৰু সিহঁত বাহিৰ ওলাই যায়?" 37পাছত তেওঁৰ বিষয়ে সকলো কথা সেই অঞ্চলৰ চাৰিওফালে থকা
সকলো ঠাইতে বিয়পি গ’ল।

38যীচু নাম-ঘৰৰ পৰা ওলাই চিমোনৰ ঘৰলৈ গ’ল। তাতে চিমোনৰ শাহুয়েক ভীষণ জ্বৰত কষ্ট পাই আছিল। তেওঁক সুস্থ কৰিবৰ কাৰণে
তেওঁলোকে যীচুক অনুৰোধ কৰিলে। 39তেতিয়া যীচুৱে চিমোনৰ শাহুয়েকৰ ওচৰত থিয় হৈ জ্বৰক ডবিয়ালে। তেতিয়া তেওঁৰ পৰা জ্বৰ এৰিলে
আৰু তেওঁ উঠি তেওঁলোকৰ সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিব ধৰিলে।

40সূৰ্য অস্ত যোৱাৰ সময়ত লোক সকলে নানা ধৰণৰ ৰোগত আক্ৰান্ত সকলো ৰোগীকে যীচুৰ ওচৰলৈ লৈ আনিলে। তেওঁ তেওঁলোকৰ
প্ৰত্যেকৰে ওপৰত হাত ৰাখি সুস্থ কৰিলে। 41তেওঁলোকৰ মাজৰ অনেকৰ পৰা ভূতবোৰ ওলাই আহিল। সিহঁতে আটাহ পাৰি কবলৈ ধৰিলে,
“আপুনি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ!” কিন্তু তেওঁ সিহঁতক ধমক দি মুখ বন্ধ কৰি দিলে; কাৰণ সিহঁতে জানিছিল যে, তেৱেঁই অভিষিক্ত জন হয়।

42যেতিয়া ৰাতিপুৱা হল, যীচু ওলাই আহি এক নিৰ্জন ঠাইলৈ গল। তাতে জনতাৰ এটা বৃহৎ দলে তেওঁক বিচাৰি আহি তেওঁৰ ওচৰ পালে আৰু
তেওঁলোকৰ ওচৰৰ পৰা তেওঁ আতৰি নাযাবৰ বাবে তেওঁক ধৰি ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। 43কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক কলে, “মই আন নগৰতো
ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিব লাগে, কাৰণ এই বাবেই মোক পঠোৱা হৈছে।”

44তাৰ পাছত তেওঁ সমগ্ৰ যিহূদা ৰাজ্যৰ নাম-ঘৰবোৰত প্ৰচাৰ কৰি ফুৰিলে।

4:10 [1]
4:11 [2]
4:12 [3]
4:16 [4]
4:19 [5]

৪ অধ্যায়। 5

আচৰিতৰূপে অনেক মাছ ধৰা

1এদিন যীচু গিনেচৰৎ হ্ৰদৰ পাৰত থিয় হৈ আছিল আৰু বহু লোকে তেওঁক চাৰিওকাষে বেৰি ধৰি ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনি আছিল। 2এনে সময়তে
তেওঁ দেখিলে হ্ৰদৰ দাঁতিত দুখন নাও ৰৈ আছে আৰু মাছমৰীয়া সকলে নাও দুখনৰ পৰা নামি জাল ধুই আছে। 3তাৰে এখন নাৱত যীচু উঠিল
আৰু সেই নাও খন চিমোনৰ আছিল। যীচুৱে তেওঁক নাও খন বামৰ পৰা অলপ দূৰৈত লৈ যাবৰ বাবে ক’লে আৰু তাৰ পাছত তেওঁ নাৱত বহি
তাৰ পৰা লোক সকলক শিক্ষা দিব ধৰিলে।

4তেওঁৰ কথা শেষ হোৱাত চিমোনক কলে, “এতিয়া দ পানীলৈ নাও খন লৈ ব’লা আৰু তাত মাছ ধৰাৰ কাৰণে তোমালোকৰ জাল পেলোৱা।”
5চিমোনে উত্তৰ দি কলে, “হে নাথ, আমি ওৰে ৰাতি শ্ৰম কৰি একো নাপালোঁ; তথাপিও আপোনাৰ কথাত মই জাল পেলাম।” 6পাছত
তেওঁলোকে তাত জাল পেলাওতে, প্ৰচুৰ মাছ জালত লাগিল আৰু তেওঁলোকৰ জাল ফাটিবলৈ ধৰিলে। 7তেতিয়া তেওঁলোকে সহায়ৰ কাৰণে
আন নাৱত থকা সঙ্গী সকলক হাত বাউল দি মাতিলে আৰু সঙ্গী সকলে আহি দুয়োখন নাৱত ইমান মাছ ভৰালে যে, নাও ডুবো ডুবো হল।
8ইয়াকে দেখি চিমোন পিতৰে যীচুৰ চৰণত পৰি কলে, “প্ৰভু মই এজন পাপী মানুহ, আপুনি মোৰ ওচৰৰ পৰা আতৰি যাওঁক।” 9ইমানবোৰ মাছ

দেখি চিমোন আৰু তেওঁৰ লগত মাছ ধৰোতে একেলগে থকা লোক সকল অবাক হৈ গ’ল। 10চিমোনৰ ব্যৱসায়ৰ অংশীদাৰ চিবদিয়ৰ পুতেক যাকোব আৰু যোহনও আচৰিত হ'ল। তেতিয়া যীচুৱে চিমোনক কলে, “ভয় নকৰিবা, এতিয়াৰ পৰা তুমি মনুষ্য ধৰিবা।” 11পাছে তেওঁলোকে নাও কেইখন বামলৈ আনি সকলো ত্যাগ কৰি যীচুৰ অনুগামী হল।

যীচুৱে দুজন ৰোগীক সুস্থ কৰা

12এবাৰ যীচু অন্য এখন নগৰত আছিল। তাত সৰ্ব শৰীৰ কুষ্ঠ ৰোগেৰে ভৰা এজন মানুহে যীচুক দেখি উবুৰি হৈ পৰিল আৰু মিনতি কৰি তেওঁক কলে, “প্ৰভু, আপুনি যদি ইচ্ছা কৰে, তেনেহলে মোক শুচি কৰিব পাৰে।” 13তেতিয়া যীচুৱে হাত মেলি তেওঁক চুই কলে, “মই এতিয়াই ইচ্ছা কৰিছোঁ, তুমি শুচি হোৱা।” আৰু তেতিয়াই তেওঁৰ শৰীৰৰ পৰা কুষ্ঠ ৰোগ আতৰিল। 14যীচুৱে তেওঁক এই আদেশ দিলে “এই কথা কাকো নকবা। কিন্তু যোৱা, পুৰোহিতৰ ওচৰত নিজকে দেখুওৱাগৈ আৰু লোক সকলৰ আগত সাক্ষ্য হবলৈ শুচি হোৱাৰ কাৰণে মোচিৰ নিৰ্দেশ অনুসৰি বলি উৎসৰ্গ কৰা।”

15তথাপিও যীচুৰ বিষয়ে নানা খবৰ অধিক ৰূপত বিয়পি গ’ল আৰু তেওঁৰ কথা শুনিবলৈ আৰু ৰোগৰ পৰা সুস্থ হবৰ বাবে বহু লোকে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি ভিৰ কৰিলে। 16কিন্তু যীচুৱে প্ৰায়ে আতৰি গৈ নিৰ্জন ঠাইত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল।

17এদিন তেওঁ শিক্ষা দি থকা সময়ত কেইজনমান ফৰীচী আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকল তাত বহি আছিল। তেওঁলোক গালীল আৰু যিহূদা অঞ্চলৰ বিভিন্ন গাওঁ আৰু যিৰূচালেম নগৰৰ পৰাও আহিছিল। ৰোগী সুস্থ কৰিবলৈ প্ৰভুৰ শক্তি যীচুৰ লগত আছিল। 18তেনে সময়তে কেইজনমান মানুহে এজন পক্ষাঘাতগ্ৰস্ত[1] ব্যক্তিক শয্যাৰে সৈতে কঢ়িয়াই আনিলে; তেওঁলোকে ৰোগী জনক যীচুৰ সন্মুখত থবলৈ ইচ্ছা কৰি ভিতৰত আনিবৰ বাবে চেষ্টা কৰিছিল। 19কিন্তু লোক সকলৰ ভিৰৰ কাৰণে ভিতৰলৈ যাবৰ বাবে বাট নাপালে। সেই কাৰণে তেওঁলোকে ঘৰৰ চালত উঠিল আৰু চালি আতৰাই শয্যাৰ সৈতে ৰোগী জনক লোক সকলৰ মাজত থকা যীচুৰ সন্মুখতে একেবাৰে নমাই দিলে। 20তেওঁলোকৰ বিশ্বাস দেখি যীচুৱে কলে, “ভাই, তোমাৰ পাপ ক্ষমা কৰা হ’ল।” 21তাতে অধ্যাপক আৰু ফৰাচী সকলে এই আলোচনা কৰিবলৈ ধৰিলে, “ঈশ্বৰক নিন্দা কৰি কথা কোৱা এইজন কোন হয়? একমাত্ৰ ঈশ্বৰৰ বাহিৰে আন কোনে পাপ ক্ষমা কৰিব পাৰে?" 22কিন্তু যীচুৱে তেওঁলোকৰ মনৰ চিন্তা বুজি পাই ক’লে, “আপোনালোকে মনলৈ কিয় এই প্ৰশ্ন আনিছে? 23কোনটো কবলৈ সহজ, ‘তোমাৰ পাপ ক্ষমা কৰা হল’ নে ‘তুমি উঠি খোজ কাঢ়ি ফুৰা’? 24কিন্তু আপোনালোকে যেন জানিব পাৰে যে পৃথিবীত পাপ ক্ষমা কৰিবলৈ মানুহৰ পুত্ৰৰ[2] ক্ষমতা আছে।” সেয়ে তেওঁ পক্ষাঘাত ৰোগীজনক কলে, “মই তোমাক কওঁ, উঠা, তোমাৰ শয্যা তুলি লৈ নিজৰ ঘৰলৈ যোৱা।” 25লগে লগে সকলোৰে সন্মুখত মানুহ জন থিয় হ’ল আৰু যি শয্যাৰ ওপৰত তেওঁ শুইছিল, তাক তুলি ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি কৰি নিজৰ ঘৰলৈ উলটি গল। 26তাতে সকলো লোক আচৰিত হ’ল আৰু ভয়েৰে ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি কলে, “আজি আমি আশ্চৰ্যজনক ঘটনা দেখিলোঁ।”

যীচুৱে লেবীক আহ্বান কৰা

27এই ঘটনাৰ পাছত, যীচু তাৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই গ’ল আৰু কৰ আদায় কৰা ঠাইত লেবী নামৰ এজন কৰ সংগ্ৰহক বহি থকা দেখি তেওঁক কলে, “মোৰ পাছে পাছে আহা।” 28তাতে লেবী উঠিল আৰু সকলো এৰি যীচুৰ অনুগামী হ'ল।

29তাৰ পাছত লেবীয়ে নিজৰ ঘৰত যীচুৰ কাৰণে এক বৰ ভোজ পাতিলে; তেওঁলোকৰ লগত অনেক কৰ-সংগ্ৰহক আৰু আন আন কিছুমান লোককো ভোজ মেজত বহিছিল আৰু খাইছিল। 30তেতিয়া ফৰীচী আৰু তেওঁলোকৰ বিধানৰ অধ্যাপক সকলে যীচুৰ শিষ্য সকলৰ ওচৰত অভিযোগ কৰি ক’লে, “তোমালোকে কিয় কৰ-সংগ্ৰহক আৰু পাপী লোকৰ সৈতে ভোজন-পান কৰা?” 31তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি কলে, “নিৰোগী মানুহৰ বেজত সকাম নাই; কিন্তু ৰোগীৰহে আছে। 32মই ধাৰ্মিকক নহয়; কিন্তু মন পালটান কৰিবলৈ পাপীকহে নিমন্ত্ৰন কৰিবলৈ আহিছো।”

33তেওঁলোকে যীচুক কলে, “যোহনৰ শিষ্য সকলে প্ৰায়ে প্ৰাৰ্থনা কৰে আৰু লঘোন দিয়ে, ফৰীচী সকলৰ অনুগামী সকলেও সেইদৰে কৰে; কিন্তু আপোনাৰ শিষ্য সকলে সকলো সময়তে ভোজন-পান কৰে। 34তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, “দৰা লগত থাকোতে বৰযাত্ৰী সকলক জানো কোনোৱে উপবাসে ৰাখিব পাৰে? 35কিন্তু এনে দিন আহিব, তেতিয়া তেওঁলোকৰ ওচৰৰ পৰা দৰাক লৈ যোৱা হব আৰু সেই দিনবোৰত তেওঁলোকেও লঘোন দিব।”

36তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক এটা দৃষ্টান্ত দি কলে, “নতুন বস্ত্ৰৰ পৰা এডোখৰ ফালি লৈ কোনেও পুৰণি বস্ত্ৰত টাপলি নামাৰে; যদি কোনোবাই সেইদৰে কৰে, তেনেহলে তেওঁ নতুন বস্ত্ৰ খন ফালিব; তাৰ উপৰি নতুন বস্ত্ৰৰ পৰা লোৱা কাপোৰৰ টুকুৰা ডোখৰ পুৰণি বস্ত্ৰৰ কাপোৰ খনৰ লগত নিমিলিব।

37পুৰণি ছালৰ থলিত কোনেও নতুন দ্ৰাক্ষাৰস নথয়; থলে নতুন ৰসে সেই থলি ফালি পেলাব; তাতে ৰসও পৰি যাব আৰু থলিও নষ্ট হয়।
38নতুন দ্ৰাক্ষাৰস নতুন ছালৰ থলিত ৰখা উচিত। 39পুৰণি দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰাৰ পাছত কোনেও নতুন ৰস পান কৰিবলৈ নিবিচাৰে; কিয়নো তেওঁ কয়, ‘পুৰণিটোৱে ভাল’।”

5:18 [1]
5:24 [2]

৫ অধ্যায়। 6

বিশ্ৰামবাৰ সম্বন্ধে যীচুৰ শিক্ষা

1এদিন বিশ্ৰাম বাৰে যীচু শস্যক্ষেত্ৰৰ মাজেৰে গৈ আছিল। তাতে তেওঁৰ শিষ্য সকলে শস্যৰ থোক ছিঙি, হাতেৰে মোহাৰি মোহাৰি খাই গৈছিল।
2ইয়াকে দেখি কেইজনমান ফৰীচীয়ে ক'লে, “বিধানৰ মতে বিশ্ৰাম বাৰে যি কাম আচলতে কৰিব নাপায়, সেই কাম তোমালোকে কিয় কৰিছা?”
3তাৰ উত্তৰত যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, “দায়ুদ আৰু তেওঁৰ লগৰবোৰৰ যেতিয়া ভোক লাগিছিল, তেতিয়া তেওঁলোকে কি কৰিছিল সেই কথা
আপোনালোকে জানো পঢ়া নাই? 4তেওঁতো ঈশ্বৰৰ গৃহত সোমাই ঈশ্বৰৰ দৰ্শন পিঠা লৈ খাইছিল আৰু তেওঁৰ সঙ্গী সকলকো খাবলৈ দিছিল,
কিন্তু সেই পিঠা পুৰোহিত সকলৰ বাহিৰে আনে খোৱা বিধি-সন্মত নাছিল। " 5যীচুৱে তেওঁলোকক পুনৰ ক'লে, “মানুহৰ পুত্ৰই বিশ্ৰাম বাৰৰ
প্ৰভু”।

বিশ্ৰাম বাৰে যীচুৱে এজন লোকক সুস্থ কৰা

6আন এদিন বিশ্ৰামবাৰত যীচুৱে নাম-ঘৰত সোমাই শিক্ষা দি আছিল; তাত এনে এজন লোক আছিল যি জনৰ সোঁ হাত খন শুকাই গৈছিল।
7বিধানৰ অধ্যাপক আৰু ফৰীচী সকলে যীচুক দোষ দিবৰ বাবে এক অজুহাত বিচাৰি আছিল। সেয়ে বিশ্ৰামবাৰে তেওঁ কাৰোবাক সুস্থ কৰে নে
নকৰে তাকে চাবলৈ যীচুক ওচৰৰ পৰা লক্ষ্য কৰি থাকিল। 8যীচুৱে তেওঁলোকৰ মনৰ ভাৱ জানিছিল আৰু সেয়ে শুকানহতীয়া মানুহজনক
তেওঁ ক'লে, “তুমি উঠি সকলোৰে মাজত থিয় হোৱা”। তেতিয়া মানুহ জনে সকলোৰে আগত থিয় হ'ল। 9যীচুৱে অধ্যাপক আৰু ফৰীচী সকলক
ক'লে, “মই আপোনালোকক এটা প্ৰশ্ন সুধো, বিশ্ৰাম বাৰে কেনে কৰ্ম কৰা বিধি-সন্মত হয়-ভাল কৰ্ম কৰা নে বেয়া কৰা? এজনৰ প্ৰাণ বচোঁৱা
নে ধ্বংস কৰা?” 10তাৰ পাছত চাৰিওফালে বহি থকা লোক সকলক চাই যীচুৱে মানুহ জনক ক'লে, “তোমাৰ হাত খন মেলি দিয়া।” তেওঁ সেই
কথা শুনি হাত খন মেলি দিওঁতে, তেওঁৰ হাত খন একেবাৰে ভাল হৈ গ'ল। 11তাতে ফৰীচী আৰু অধ্যাপক সকলৰ ভীষণ খং উঠিল আৰু যীচুক
লৈ কি কৰিব পৰা যায় সেই বিষয়ে পৰস্পৰে আলোচনা কৰিবলৈ ধৰিলে।

যীচুৱে বাৰ জন শিষ্যক পাঁচনি বাব দিয়া

12সেই সময়তে যীচুৱে এবাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰিবৰ কাৰণে পৰ্ব্বতৰ ওপৰলৈ গ'ল। ওৰে ৰাতি তেওঁ ঈশ্বৰৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিল। 13পাছত
পোহৰ হোৱাৰ সময়ত, তেওঁ তেওঁৰ শিষ্য সকলক নিজৰ ওচৰলৈ মাতিলে আৰু তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা বাৰ জনক মনোনীত কৰি তেওঁলোকক
‘পাঁচনি’[1] পদ দিলে। 14সেই পাঁচনি সকলৰ নাম হ'ল-চিমোন, এই জনক তেওঁ পিতৰ নাম দিছিল, আৰু তেওঁৰ ভায়েক আন্দ্ৰিয়; যাকোব,
যোহন, ফিলিপ,বাৰ্থলময়, 15মথি, থোমা, আলফয়ৰ পুতেক যাকোব, চিমোন, এই জন উদ্যোগী দলৰ লোক আছিল, 16যাকোবৰ পুতেক যিহূদা
আৰু যিহূদা ঈষ্কৰিয়োতীয়া, এই জনে শেষত বিশ্বাসঘাতক হ'ল।

17তাৰ পাছত যীচুৱে তেওঁৰ পাঁচনি সকলৰ লগত পৰ্বতৰ পৰা নামি আহি এডোখৰ সমতল ভুমিত থিয় হ'ল। তাত তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ এক
বিশাল দল আছিল। সমগ্ৰ যিহূদা, যিৰূচালেম, তুৰ আৰু চীদোনৰ সমুদ্ৰৰ উপকুলবৰ্তী অঞ্চলৰ পৰা অনেক লোক আহি তাত উপস্থিত হৈছিল।
18তেওঁলোকে যীচুৰ কথা শুনিবলৈ আৰু নৰিয়াৰ পৰা সুস্থ হবৰ বাবে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিছিল। যি সকলে অশুচি আত্মাৰ দ্বাৰা কষ্ট পাই
আছিল তেওঁলোকো সুস্থ হ'ল। 19তেতিয়া সকলোৱে তেওঁক স্পৰ্শ কৰাৰ চেষ্টা কৰিবলৈ ধৰিলে, কাৰণ তেওঁৰ পৰা ওলাই অহা শক্তিয়ে
সকলোকে আৰোগ্য কৰিছিল।

পৰ্ব্বতৰ ওপৰত দিয়া যীচুৰ উপদেশ

20পাছত তেওঁ শিষ্য সকলৰ ফালে চাই ক'লে,

ধন্য তোমালোক দৰিদ্ৰ সকল, কিয়নো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য তোমালোকৰ।

21ধন্য তোমালোক, যি জন এতিয়া ভোকাতুৰ, কিয়নো তোমালোক তৃপ্ত হ'বা।

ধন্য তোমালোক, যি সকলে এতিয়া কান্দি আছা, কিয়নো তোমালোকে হাঁহিবা।

22ধন্য তোমালোক, যেতিয়া লোক সকলে মানুহৰ পুত্ৰৰ কাৰণে তোমালোকক ঘিণ কৰে, সমাজচ্যুত কৰে, নিন্দা কৰে, আৰু তোমালোকৰ নাম
শুনিলে পাপিষ্ঠ বুলি বাহিৰ কৰে।

23সেই সময়ত তোমালোকে আনন্দ কৰিবা, আনন্দত নাচি উঠিবা; কিয়নো চোৱা, স্বৰ্গত তোমালোকৰ বাবে পুৰস্কাৰ সঞ্চিত আছে; কাৰণ
তেওঁলোকৰ পূৰ্ব্বপুৰুষ সকলেও ভাৱবাদী সকলক এনে ধৰণৰ ব্যৱহাৰে কৰিছিল।

24কিন্তু হায় ধনৱন্ত লোক, তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ! কিয়নো তোমালোকে নিজৰ সুখ পাইছা।

25হায় হায় যি সকল এতিয়া তৃপ্ত, তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ! কিয়নো তোমালোকে পাছত ক্ষুধাৰ্ত হবা। হায় হায় যি সকলে এতিয়া হাঁহিছা,
তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ! কিয়নো তোমালোকে শোক আৰু ক্ৰন্দন কৰিবা।

26যেতিয়া সকলো মানুহে তোমালোকক শলাগিব, তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ! কিয়নো তেওঁলোকৰ পূৰ্ব্ব-পুৰুষ সকলে ভাঁৰিকোৱা ভাববাদী
সকললৈও এনে ধৰণৰ ব্যৱহাৰ কৰিছিল।

শত্ৰুক প্ৰেম কৰা

27কিন্তু যি সকলে শুনি আছা, মই তোমালোকক কওঁ, তোমালোকে নিজৰ শত্ৰুবোৰক প্ৰেম কৰিবা আৰু যি সকলে তোমালোকক ঘিণ কৰে,
তেওঁলোকলৈ মঙ্গল কৰিবা। 28যি সকলে তোমালোকক শাও দিয়ে, তেওঁলোকক আশীৰ্ব্বাদ কৰিবা। যি সকলে তোমালোকক দুৰ্ব্যৱহাৰ কৰে,
তেওঁলোকৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিবা।

29কোনোৱে যদি তোমাৰ এখন গালত চৰ মাৰে, তেওঁক আন খন গালো পাতি দিবা; আৰু কোনোৱে যদি তোমাৰ চাদৰ খন কাঢ়ি লয়; তেওঁক
তোমাৰ চোলাও ল'বলৈ বাধা নিদিবা। 30যি জনে তোমাক খোজে, তেওঁক দিয়া; তোমাৰ কোনো বস্তু যদি কোনোবাই লয়, তেনেহলে সেই বস্তু
ওভোতাই নিবিচাৰিবা। 31লোকে তোমালোকক যেনে ব্যৱহাৰ কৰিলে তোমালোকে ভাল পোৱা, তোমালোকেও তেওঁলোকক তেনে ব্যৱহাৰ কৰা।

32তোমালোকক প্ৰেম কৰা সকলকহে যদি তোমালোকে প্ৰেম কৰা, তেন্তে কি প্ৰশংসা পাবা? কিয়নো পাপীয়েও তেওঁলোকক প্ৰেম কৰা সকলক
প্ৰেম কৰে। 33তোমালোকক উপকাৰ কৰা সকলকে যদি তোমালোকে কেৱল উপকাৰ কৰা, তেনেহলে কি প্ৰশংসা পাবা? কিয়নো পাপীয়েও
সেইদৰে কৰে। 34ধাৰ পৰিশোধৰ আশা কৰিব পৰা লোককে যদি তোমালোকে কেৱল ধাৰ দিয়া, তেনেহলে তোমালোকে কি প্ৰশংসা পাবা?
কিয়নো পাপীয়েও পাপীক ধাৰ দিয়ে আৰু সেই ধাৰ পুণৰ ঘূৰাই পোৱাৰ আশা কৰে। 35কিন্তু তোমালোকে নিজৰ শত্ৰুবোৰক প্ৰেম কৰিবা আৰু
উপকাৰ কৰিবা। কেতিয়াও কোনো বস্তু ঘূৰাই পাবলৈ আশা নকৰি ধাৰ দিবা; তাতে তোমালোকৰ পুৰস্কাৰ অধিক হ'ব আৰু তোমালোক
সৰ্ব্বোপৰি জনৰ সন্তান হ'বা। কিয়নো তেওঁ অকৃতজ্ঞ আৰু দুষ্ট সকলৰ প্ৰতিও দয়াৱান হয়। 36তোমালোকৰ পিতৃ যেনে দয়ালু, তোমালোকো
তেনে দয়ালু হোৱা।

নিজক প্ৰথমে চোৱা

37তোমালোকে পৰৰ বিচাৰ নকৰিবা, তেতিয়া তোমালোকৰো বিচাৰ কৰা নহ'ব। আনৰ দোষ নধৰিবা, তেতিয়া তোমালোকৰো দোষ ধৰা নহ'ব।
আন লোকক ক্ষমা কৰা, তেতিয়া তোমালোককো ক্ষমা কৰা হ'ব। 38দান কৰা, তাতে তোমালোককো দান দিয়া হ'ব; লোকে ঠিক জোখত হেঁচি,
জোকাৰি, উপচাই, তোমালোকৰ কোঁচত বাকি দিব; কিয়নো যি জোখেৰে তোমালোকে জোখা, সেই জোখেৰে তোমালোককো জোখা হ'ব।

39পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক এটা দৃষ্টান্ত দি ক'লে, এজন অন্ধই জানো আন এজন অন্ধক বাট দেখুৱাই নিব পাৰে? 40দুয়ো খাৱৈত নপৰিব নে?
গুৰুতকৈ শিষ্য উৰ্দ্ধত নহয়; কিন্তু শিক্ষা সম্পূৰ্ণ হলে প্ৰতিজন শিষ্য নিজৰ গুৰুৰ দৰে হৈ উঠে। 41নিজৰ চকুত থকা চতি ডাললৈ মন নকৰি,
ভায়েৰাৰ চকুত থকা সৰু কুটা ডাললৈ কিয় চাইছা? 42তুমি নিজৰ চকুত থকা চতি ডাললৈ নাচাই, কেনেকৈ তোমাৰ ভাইক ক'ব পাৰা যে, “ভাই,
তোমাৰ চকুত যি কুটা আছে, আহা সেই ডাল উলিয়াই দিওঁ।” হে কপটীয়া, প্ৰথমতে নিজৰ চকুৰ পৰা চতি ডাল উলিয়াই পেলোৱা, তেতিয়া
তোমাৰ ভায়েৰাৰ চকুত থকা কুটা ডাল উলিয়াবলৈ ভালদৰে দেখা পাবা।"

দুই প্ৰকাৰৰ ফল

43এনে কোনো ভাল গছ নাই, য'ত বেয়া ফল ধৰে; এনে কোনো বেয়া গছ নাই, য'ত ভাল ফল ধৰে। 44কাৰণ প্ৰত্যেক গছকে তাৰ ফলৰ দ্বাৰাই
চিনা যায়। কিয়নো মানুহে কাঁইটীয়া জোপোহাৰ পৰা ডিমৰু ফল সংগ্ৰহ নকৰে। পুলি কাঁইটৰ পৰাও আঙুৰ নাপাৰে। 45ভাল মানুহে নিজৰ
হৃদয়ৰ ভাল ভৰালৰ পৰা ভাল দ্ৰব্য উলিয়ায় আৰু দুষ্ট লোকে মন্দ হৃদয়ৰ পৰা মন্দ বিষয় উলিয়ায়। কিয়নো মানুহৰ হৃদয়ত যি থাকে, তেওঁৰ
মুখে তাকে কয়।

দুই প্ৰকাৰৰ লোক

46তোমালোকে কিয় মোক ‘প্ৰভু, প্ৰভু’ বুলি মাতা, অথচ মই যি কওঁ তাক পালন নকৰা? **47**যি কোনোৱে মোৰ ওচৰলৈ আহি মোৰ বাক্য শুনি পালন কৰে, তেওঁ কাৰ নিচিনা হয়, সেই বিষয়ে মই তোমালোকক জনাওঁ- **48**তেওঁ এনে এজন মানুহৰ নিচিনা, যি মানুহে ঘৰ সাজোঁতে দকৈ খান্দি শিলৰ ওপৰত ভেঁটি স্থাপন কৰিলে। পাছত যেতিয়া বান আহিল, তেতিয়া পানীৰ সোঁত আহি সেই ঘৰত জোৰেৰে আঘাত কৰিলে, কিন্তু তাক লৰাব নোৱাৰিলে। কিয়নো তাক ভালকৈ সজা হৈছিল। **49**কিন্তু যি কোনোৱে মোৰ বাক্য শুনি পালন নকৰে, তেওঁ এনে এজন মানুহৰ নিচিনা যি মানুহে ভেঁটি স্থাপন নকৰাকৈ মাটিৰ ওপৰত ঘৰ সাজে। পাছত যেতিয়া বান আহিল, তেতিয়া পানীৰ সোঁত আহি সেই ঘৰত জোৰেৰে আঘাত কৰিলে আৰু তেতিয়াই ঘৰটো ভাঙি গ’ল; তাতে ঘৰটো সম্পূৰ্ণকৈ ধ্বংস হ’ল।

6:13 [1]

৬ অধ্যায়। 7

সেনাপতিৰ দাসক সুস্থ কৰা

1যীচুৱে কব বিচৰা সকলো কথা মানুহবোৰে শুনিব পৰাকৈ কোৱাৰ পাছত তেওঁ কফৰনাহূম চহৰত সোমাল।

2সেই ঠাইত[1] এজন এশৰ সেনাপতিৰ প্ৰিয় দাস অসুস্থ হৈ মৰোঁ মৰোঁ অৱস্থাত আছিল। **3**কিন্তু সেনাপতিয়ে যেতিয়া যীচুৰ বিষয়ে শুনিবলৈ পালে, তেতিয়া অসুস্থ দাস জনক ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে যীচুক বিনয় কৰিবলৈ ইহুদী সকলৰ কেইজনমান বৃদ্ধ লোকক পঠিয়াই দিলে। **4**তেতিয়া তেওঁলোকে যীচুৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু অতিশয় বিনয় কৰি কলে, "যাৰ বাবে আপোনাৰ ওচৰত আহিছো, তেওঁলৈ আপুনি যেন অনুগ্ৰহ কৰিব; তেওঁ এনে অনুগ্ৰহ পাবৰ যোগ্য ব্যক্তি। **5**কিয়নো তেওঁ আমাৰ দেশীয় লোকক প্ৰেম কৰে আৰু নাম-ঘৰটোও তেৱেঁই আমাৰ বাবে সাজি দিলে।"

6তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকৰ লগত গৈ ঘৰৰ ওচৰ পাওঁতে, সেই সেনাপতিয়ে বন্ধুবোৰক তেওঁৰ ওচৰত কবলৈ পঠালে যে, "হে প্ৰভু, নিজকে দুখ নিদিব; কিয়নো আপুনি যে আহি মোৰ ঘৰৰ ভিতৰত সোমাব, মই এনে যোগ্য নহওঁ; **7**সেই কাৰণে ময়ো আপোনাৰ ওচৰলৈ যাবৰ বাবে যোগ্য হৈছোঁ বুলি নাভাবিলোঁ; কিন্তু মাত্ৰ এষাৰ বাক্য কওঁক, তাতে মোৰ দাস যেন সুস্থ হব। **8**কিয়নো মই পৰৰ অধিন মানুহ, মোৰ অধিনতো সেনাবোৰ আছে; মই এজনক যোৱা বুলিলে, সি যায় আৰু আন এজনক আহা বুলিলে, সি আহে৷ মোৰ দাসক এইটো কৰ বুলিলে, সি কৰে।"

9যীচুৱে এই কথা শুনি অতি বিস্ময় মানিলে আৰু মুখ ঘূৰাই তেওঁৰ পাছে পাছে ভিৰ কৰি অহা লোক সকলক কলে, "মই তোমালোকক কওঁ, ইস্ৰায়েলৰ মাজতো মই ইমান বিশ্বাস কোনো এজনৰ পৰা পোৱা নাই।" **10**পাছত যি সকলক পঠোৱা হৈছিল, তেওঁলোকে ঘৰলৈ উভতি আহি, সেই দাসক সুস্থ হোৱা দেখা পালে।

এজনী বাঁৰী তিৰোতাৰ পুতেকক জীউৱা

11ইয়াৰ কিছুদিনৰ পাছত, যীচু নায়িন নামেৰে এখন নগৰলৈ গৈ আছিল। তাতে তেওঁৰ শিষ্য সকল আৰু এজাক মানুহৰ দল এটি তেওঁৰ লগত গৈছিল। **12**যেতিয়া তেওঁ গৈ নগৰৰ দুৱাৰৰ ওচৰ পালে, তেতিয়া এজন মৃত লোকক কিছুমান মানুহে বাহিৰলৈ কঢ়িয়াই লৈ আহি আছিল। সেই মৃত লোক জন আছিল এজনী বিধৱাৰ একমাত্ৰ সন্তান। সেই নগৰৰ বহুত লোকে তেওঁৰ সংগে সংগে আহি আছিল। **13**তেতিয়া প্ৰভুৱে তেওঁক দেখি গভীৰ মৰমত তেওঁৰ ফালে চালে আৰু কলে, "তুমি নাকান্দিবা।" **14**পাছত তেওঁ ওচৰলৈ গৈ মৰা লোক জনক কঢ়িয়াই নিয়া চাং খন চুলে; তাতে চাং খন কঢ়িয়াই নিয়া লোক সকল স্থিৰ হৈ পৰিল। তেতিয়া তেওঁ কলে, "হে ডেকা, মই তোমাক ইয়াকে কৈছো, তুমি উঠা।" **15**তেতিয়াই সেই মৃত লোক জন উঠি[2] বহিল আৰু কথা কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক নি, তেওঁৰ মাতৃৰ হাতত তুলি দিলে।

16ইয়াকে দেখি সকলোৰে ভয় লাগিল আৰু ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি তেওঁলোকে কবলৈ ধৰিলে, "আমাৰ মাজত এজন মহান ভাৱবাদী ওলাল, আৰু ঈশ্বৰে তেওঁৰ মানুহবোৰলৈ দৃষ্টি কৰিলে।" **17**পাছত গোটেই যিহুদিয়াত আৰু ইয়াৰ চাৰিওফালে থকা অঞ্চল সমূহত তেওঁৰ বিষয়ে এই কথা বিয়পি গ’ল।

যোহন বাপ্তাইজকৰ প্ৰশ্ন আৰু যীচুৰ উত্তৰ

18পাছত[3] যোহনৰ শিষ্যবোৰে এই সকলোবোৰ ঘটনাৰ বিষয়ে যোহনৰ ওচৰত গৈ সম্বাদ দিলে। **19**তেতিয়া যোহনে তেওঁৰ দুজন শিষ্যক মাতি আনি প্ৰভুৰ ওচৰত শুধিবৰ বাবে পঠিয়ালে যে, "আহিব লগা জন আপুনিয়ে নে? নে আমি আন কোনো এজনৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থাকিম?"

20তেতিয়া সেই লোক দুজন যীচুৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু ক’লে, "যোহন বাপ্তাইজকে আমাক আপোনাৰ ওচৰলৈ পঠিয়াইছে আৰু শুধিছে যে, " আহিবলগীয়া জন আপুনিয়েই নে? নে আন কোনো এজনৰ বাবে আমি অপেক্ষা কৰি থাকিম? "

21সেই সময়ত যীচুৱে অনেক লোকক ৰোগ, মহাব্যাধিৰ পৰা আৰোগ্য কৰিছিল আৰু পাপ আত্মাৰ পৰা মুক্ত কৰিছিল আৰু অনেক অন্ধই দৃষ্টি
পাইছিল। 22তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক’লে, " তোমালোকে যোৱা, আৰু যি দেখিলা, শুনিলা, সেই বিষয়ৰ সম্বাদ যোহনক দিয়াগৈ; আৰু ক'বা-অন্ধই চকু পুনৰায় পাইছে, লেঙেৰাই খোজ কাঢ়িছে, কুষ্ঠ ৰোগীক শুচি কৰা হৈছে, কলাই শুনিছে, মৃত লোকক জীৱন দিয়া হৈছে,
দৰিদ্ৰ সকলৰ আগত শুভবাৰ্ত্তা প্ৰচাৰ কৰা হৈছে, 23আৰু যি জনে মোত বিঘিনি নাপায়, তেওঁ ধন্য। "

24পাছত যোহনে পঠোৱা বাৰ্তাবাহক দুজন যেতিয়া ঘূৰি গ'ল, তেতিয়া যীচুৱে লোক সকলৰ আগত যোহনৰ বিষয়ে কবলৈ ধৰিলে, " আপোনালোকে কি চাবৰ বাবে মৰুপ্ৰান্তলৈ ওলাই গৈছিল, বতাহে লৰোৱা নল নে? 25তেনেহলে কি চাবলৈ গৈছিল, এজন কোমল কাপোৰ পিন্ধা
মানুহ নে? চাওঁক, যি সকলে উজ্জ্বল বস্ত্ৰ পিন্ধি সুখভোগেৰে কাল নিয়ায়, তেওঁলোক ৰাজভৱনতহে থাকে। 26তেন্তে কি চাবলৈ গৈছিল,
ভাৱবাদীক নে? হয়, মই আপোনালোকক কওঁ, ভাৱবাদীতকৈয়ো বহু শ্ৰেষ্ঠ জনক।

27এইজনেই সেই লোক, যাৰ বিষয়ে লিখা হৈছিল-

'চোৱা, মই মোৰ দূতক তোমাৰ আগত পঠিয়াইছো, তেওঁ তোমাৰ আগে আগে তোমাৰ বাট যুগুত কৰিব। "[4]

28মই আপোনালোকক কওঁ, " নাৰীৰ পৰা জন্ম পোৱা কোনো লোকৰ মাজত, যোহনতকৈ মহান কোনো নাই, কিন্তু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত সৰুতকৈয়ো সৰু জনেই তেওঁতকৈ মহান। "

29" সকলো মানুহে আৰু কৰ সংগ্ৰহকৰী সকলেও যীচুৰ কথা শুনি, যোহনৰ বাপ্তিস্মেৰে বাপ্তাইজিত হ'ল আৰু ঈশ্বৰক ন্যায়ৱান[5] বুলি স্বীকাৰ কৰিলে; 30কিন্তু ফৰীচী আৰু পণ্ডিত সকলে তেওঁৰ দ্বাৰাই বাপ্তাইজিত নোহোৱাত ঈশ্বৰৰ অভিপ্ৰায় নিজৰ অৰ্থে বিফল কৰিলে। "

31" এতেকে এনে ধৰণৰ মানুহবোৰক মই এই যুগৰ কাৰ লগত তুলনা কৰিম? আৰু তেওঁলোক কাৰ নিচিনা? 32যিবোৰ ল'ৰা বজাৰত বহি থাকি, ইজনে সিজনক মাতি কয়, 'আমি তোমালোকৰ আগত বাঁহী বজালোঁ কিন্তু তোমালোকে নানাচিলা; আমি বিলাপ কৰিলো কিন্তু তোমালোকে নাকান্দিলা'; তেওঁলোক এই ল'ৰাবোৰৰ নিচিনা।

33কিয়নো যোহন বাপ্তাইজকে আহি পিঠা খোৱা নাই আৰু দ্ৰাক্ষাৰসো পান কৰা নাই; তথাপিও আপোনালোকে কয়, "তেওঁ ভূতে পোৱা।"
34মানুহৰ পুত্ৰই আহি, ভোজন-পান কৰে; তেতিয়াও আপোনালোকে কয়, "চোৱা ই খকুৱা; মদপী, কৰ সংগ্ৰহকৰী আৰু পাপীবোৰৰ বন্ধু।"
35কিন্তু জ্ঞান, নিজৰ সকলো সন্তানৰ দ্বাৰাই অনিন্দনীয় বুলি প্ৰখ্যাত হৈছে। "

অনুতাপিত তিৰোতালৈ যীচুৰ দয়া

36এদিন ফৰীচী সকলৰ এজন লোকে যীচুক ভোজন কৰিবলৈ তেওঁৰ ঘৰত নিমন্ত্ৰণ কৰিলে। গতিকে তেওঁ সেই ফৰীচীৰ ঘৰত সোমাই ভোজনত
বহিল। 37সেই সময়ত নগৰত থকা এজনী পাতকী তিৰোতাই ফৰীচীৰ ঘৰত তেওঁ ভোজনত বহি থকা বুলি জানিবলৈ পায়, সুগন্ধি তেলেৰে ভৰা
এটা স্ফটিকৰ বটল আনিলে; 38তাৰ পাছত তেওঁ যীচুৰ পাছফালে চৰণৰ ওচৰত থিয় হৈ কান্দি কান্দি চকুলোৰে তেওঁৰ চৰণ তিয়াই মুৰৰ
চুলিৰে মচিলে আৰু তেওঁৰ চৰণত চুমা খাই, সুগন্ধি তেল ঘঁহিলে। 39তেওঁক নিমন্ত্ৰণ কৰা ফৰীচীয়ে ইয়াকে দেখি নিজৰ মনতে কলে, " এওঁ ভাববাদী হোৱা হলে, এওঁক স্পৰ্শ কৰা এইজনী তিৰোতা কোন আৰু এওঁ কেনে তিৰোতা, অৰ্থাৎ তেওঁ যে পাতকী, ইয়াক তেওঁ জানিলেহেঁতেন।
" 40তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁক ক’লে, " হে চিমোন, তোমাক মোৰ কিছু কথা কবলৈ আছে। "তাতে তেওঁ কলে, " হে গুৰু, কওঁক। "

41যীচুৱে কলে " এজন মহাজনৰ দুজন ধৰুৱা আছিল; তাৰ মাজৰ এজনৰ পাঁচ শ আধলি, এজনৰ পঞ্চাশ আধলি ৰূপ ধাৰ আছিল; 42পাছত
ধাৰ শুজিবলৈ তেওঁলোকৰ একো নথকাত, তেওঁ দুয়োকো ক্ষমা কৰিলে। তাৰপাছত তেওঁলোকৰ মাজত কোন জনে তেওঁক অধিক প্ৰেম কৰিব?
" 43তেতিয়া চিমোনে উত্তৰ দি ক’লে, " বোধ কৰো, যি জনক অধিক ক্ষমা কৰিলে, তেৱেঁই। "তেওঁ তেওঁক কলে, " তুমি সচাকৈ শুদ্ধৰূপে বিবেচনা কৰিলা। "

44তেতিয়া তেওঁ সেই তিৰোতাৰ ফাললৈ মুখ ঘূৰাই চিমোনক ক’লে, " এই তিৰোতাক দেখিছা নে? মই তোমাৰ ঘৰলৈ আহিলো, তুমি মোক ভৰি ধুবলৈ পানী নিদিলা; কিন্তু তেওঁ চকুলোৰে মোৰ ভৰি তিয়াই, চুলিৰে মচিলে। 45তুমি মোক চুমা নাখালা; কিন্তু মই আহিবৰে পৰা তেওঁ মোৰ
ভৰিত চুমা খাবলৈ নেৰিলে।

46তুমি মোৰ মূৰত তেল নাসানিলা; কিন্তু তেওঁ মোৰ ভৰিত সুগন্ধি তেল সানিলে; 47এই হেতুকে মই তোমাক কওঁ, তেওঁৰ পাপ বহুত হোৱাতো ক্ষমা কৰা হ’ল, কিয়নো তেওঁ অধিক প্ৰেম কৰিলে; কিন্তু যি জনৰ অলপ ক্ষমা হয়, তেওঁক অলপ প্ৰেম কৰে। " 48পাছত তেওঁ সেই তিৰোতাক ক’লে, " তোমাৰ পাপ ক্ষমা হ’ল। " 49তেতিয়া তেওঁৰ সৈতে ভোজনত বহি থকা সকলে নিজৰ নিজৰ মাজত কবলৈ ধৰিলে, " পাপ ক্ষমা কৰিব
পৰা এওঁ নো কোন? " 50কিন্তু যীচুৱে সেই তিৰোতাক কলে, " তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক পৰিত্ৰাণ কৰিলে; শান্তিৰে যোৱা[6] ।"

7:2 [1]
7:15 [2]
7:18 [3]
7:27 [4]
7:29 [5]
7:50 [6]

৭ অধ্যায়। 8

1তাৰ অলপ সময়ৰ পাছত, তেওঁ নগৰে নগৰে আৰু গাৱেঁ গাৱেঁ যাত্ৰা কৰি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ শুভবাৰ্তা ঘোষণা আৰু প্ৰচাৰ কৰিব ধৰিলে; তেওঁৰ
সৈতে সেই বাৰ জন পাঁচনিও আছিল। 2ইয়াৰ উপৰিও অশুচি আত্মা আৰু নৰিয়াৰ পৰা মুক্ত হোৱা কেইজনীমান তিৰোতা, লগতে সাতটা ভুতৰ
কবলৰ পৰা উদ্ধাৰ হোৱা মগ্দলীনী বুলি মতা সেই মৰিয়ম; 3আৰু হেৰোদ ৰজাৰ ঘৰগিৰি কূচৰ ভাৰ্যা, যোহানা, আৰু চোচন্না, আৰু আন আন
অনেক মহিলা তেওঁৰ লগত আছিল। এই তিৰোতা সকলে নিজ নিজ সম্পত্তিৰ পৰা তেওঁলোকৰ সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিছিল[1] ।

এজন খেতিয়কৰ দৃষ্টান্ত

4[2] সেই সময়ত বিভিন্ন চহৰৰ পৰা দলে দলে মানুহবোৰ আহি যীচুৰ ওচৰত এক গোট হৈছিল। তেতিয়া তেওঁ উপদেশ দিব ধৰোতে, এই দৃষ্টান্ত
দি কলে, "এজন খেতিয়কে বীজ সিচিবলৈ গ’ল; 5তাতে বীজ সিচাৰ সময়ত, কিছুমান বীজ বাটৰ কাষত পৰিল; তেতিয়া ভৰিৰে গচকা হ’ল
আৰু আকাশৰ চৰাইবোৰে সেইবোৰ খুঁটি খালে। 6কিছুমান শিলনিত পৰিল; তাতে গজালি মেলি গছৰ পুলি হৈ বাঢ়িল, কিন্তু সেই ঠাই জীপাল
নোহোৱা বাবে পুলিবোৰ শুকাই গ’ল।

7কিছুমান বীজ কাঁইটৰ মাজত পৰিল; তাতে কাঁইটীয়া বন তাৰ লগত বাঢ়ি, হেচি ধৰি মাৰিলে। 8কিন্তু কিছুমান বীজ ভাল মাটিত পৰিল, তাতে
সেইবোৰ গজালি মেলি গছ হৈ বাঢ়ি এশ গুণ গুটি ধৰিলে।" এইবোৰ কথা কোৱাৰ পাছত, তেওঁ বৰ মাতেৰে কলে-"যি জনৰ শুনিবলৈ কাণ
আছে, তেওঁ শুনক।"

9পাছত তেওঁৰ শিষ্যবোৰে আহি সুধিলে, "এই দৃষ্টান্তৰ অৰ্থ কি হব পাৰে?" 10তাতে তেওঁ ক’লে, "ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ গোপন ৰহস্যবোৰ জানিবলৈ
তোমালোকক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া হৈছে, কিন্তু আন লোক সকলক দৃষ্টান্তৰেহে কেৱল শিক্ষা দিয়া হব, কাৰণ তেওঁলোকে দেখিও নেদেখে আৰু
শুনিও তেওঁলোকে নুবুজে।"

11দৃষ্টান্তটোৰ অৰ্থ এই; বীজেই ঈশ্বৰৰ বাক্য।[3] 12বাটৰ কাষত যি বীজবোৰ পৰিছিল, সেইবোৰ শুনা লোক সকল; তাতে চয়তানে আহি
তেওঁলোকৰ মনৰ পৰা বাক্যবোৰ কাঢ়ি লৈ যায়, যাতে তেওঁলোকে বিশ্বাস নকৰে আৰু পৰিত্ৰাণো নাপায়। । 13আৰু শিলনিত যি পৰিল,
সেইবোৰ বাক্য শুনি আনন্দেৰে গ্ৰহণ কৰা মানুহ; এওঁলোকৰ শিপা নথকাত, এওঁলোকে অলপ সময় বিশ্বাসত থাকে, পাছত পৰীক্ষাৰ সময়
আহিলে খহি পৰে।[4]

14আৰু যিবোৰ বীজ কাঁইটনিত পৰিল, সেয়ে হৈছে, যি সকলৰ শুনাৰ পাছত আয়ুসৰ কাল নিয়াঁওতে, জীৱনৰ চিন্তা, ধন, আৰু সুখত মগ্ন
হোৱাত,[5] এওঁলোকৰ একো ফল সিদ্ধ নহয়। 15কিন্তু ভাল মাটিত পৰা বীজবোৰ হ'ল এনেকুৱা মানুহ, তেওঁলোকে বাক্য শুনি সৰল আৰু
শুদ্ধৰূপে মনত ৰাখে আৰু সেই বাক্যত স্থিৰ হৈ[6] ধৈৰ্য্যৰে ফল উৎপন্ন কৰে।

16কোনেও চাকি লগাই পাত্ৰেৰে ঢাকি নথয় বা বিচনাৰ তলত নথয়; কিন্তু ভিতৰলৈ অহা সকলে পোহৰ দেখিবলৈ গছাৰ ওপৰতহে থয়।
17কিয়নো যি প্ৰকাশিত নহ’ব, এনে কোনো লুকুৱাই থোৱা বস্তু নাই; আৰু যিহক জনা নহ’ব, আৰু যি অপ্ৰকাশিত হৈ থাকিব, এনে কোনো
গুপুত বস্তু নাই। 18এতেকে আপোনালোকে কি দৰে শুনিছে সেয়া বিবেচনা কৰিব; কিয়নো যিয়ে শুনিছে, তেখেতক পুণৰ দিয়া হ’ব; কিন্তু যিয়ে
শুনা নাই, তেখেতে যি আছে বুলি নিজে ভাবে, সেয়াও তেখেতৰ পৰা নিয়া হ'ব। "

যীচুৰ প্ৰকৃত আই আৰু ভাই

19সেই সময়ত[7] যীচুৰ মাক আৰু ভায়েক সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিছিল; কিন্তু লোক সকলৰ কাৰণে তেওঁৰ সৈতে সাক্ষাৎ কৰিব নোৱাৰিলে।
20তেতিয়া তেওঁক এই সম্বাদ দিয়া হ’ল যে, " আপোনাৰ আই আৰু ভাই সকলে আপোনাক দেখা পোৱাৰ ইচ্ছাৰে বাহিৰত থিয় হৈ আছে। "
21কিন্তু তেওঁ উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক’লে, " যি সকলে ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনি পালন কৰে, তেওঁলোকেই মোৰ আই আৰু মোৰ ভাই।

ধুমুহা বতাহক শান্ত কৰা

22পাছত এদিন[8] যীচুৱে শিষ্যবোৰৰ সৈতে এখন নাৱত উঠি, তেওঁলোকক ক’লে, "আহা, আমি সৰোবৰৰ সিপাৰলৈ যাওঁ; তেতিয়া তেওঁলোকে
নাও মেলি সিপাৰলৈ গ’ল। 23কিন্তু যাওঁতে যাওঁতে, তেওঁৰ টোপনি আহিল; আৰু সেই সময়তে সৰোবৰত ধুমুহা বতাহ বলিবলৈ ধৰিলে, তাতে
ঢৌত পানী সোমাই থকাত, তেওঁলোক সঙ্কটত পৰিল। 24তেতিয়া তেওঁলোকে যীচুৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক জগাই ক’লে " হে নাথ, হে নাথ, আমি
এতিয়া মৰোঁহে। "তেতিয়া তেওঁ সাৰ পাই, বতাহ আৰু পানীৰ ঢৌক ডবিয়ালে; লগে লগে বতাহ আৰু ঢৌ ক্ষান্ত হ'ল আৰু সকলোবোৰ শান্ত হৈ
পৰিল। 25তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, " তোমালোকৰ বিশ্বাস ক’ত? "তেতিয়া তেওঁলোকে ভয়াতুৰ হৈ, বিস্ময় মানি ইজনে সিজনক
কলে, " এওঁ নো কোন? বতাহ আৰু পানীকো আজ্ঞা দিয়াত সেইবোৰেও এওঁৰ কথা মানে! "

ভূতে পোৱা এজন মানুহক সুস্থ কৰা

26পাছত তেওঁলোকে গালীলৰ সন্মুখত থকা গেৰাচেনীয়া সকলৰ দেশ পালেগৈ। 27তাতে যীচুৱে বামত উঠোতে, নগৰৰ এটা ভূতে পোৱা মানুহ
তেওঁৰ আগত উপস্থিত হ’ল৷ সি বহু দিনৰ পৰা কাপোৰ পিন্ধা নাছিল আৰু ঘৰতো থকা নাছিল কিন্তু মৈদামবোৰতহে থাকিছিল।

28সি যীচুক দেখাৰ লগে লগে কান্দিব ধৰিলে আৰু তেওঁৰ সন্মূখতে পৰিল৷ পাছত বৰ মাতেৰে ক’ব ধৰিলে, " হে সৰ্ব্বোপৰি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ যীচু,
আপোনাৰ লগত মোৰ কি কাম? মই মিনতি কৰিছোঁ, মোক যাতনা নিদিব। " 29কিয়নো সেই মানুহৰ পৰা ওলাই যাবলৈ তেওঁ অশুচি আত্মাক
আজ্ঞা দিছিল; কিয়নো সেই অশুচি আত্মাই মানুহ জনক বহু দিনৰ পৰা ধৰি আছিল৷ মানুহ জনক শিকলি আৰু বেৰিৰে বান্ধি ৰাখিছিল আৰু
পহৰাও দি থকা হৈছিল; কিন্তু সি বান্ধ ছিগি, ভূতৰ দ্বাৰাই চালিত হৈ নিৰ্জন ঠাইলৈ আহি আছিল।

30তেতিয়া যীচুৱে তাক সুধিলে, " তোৰ নাম কি? "তেতিয়া সি কলে, " বাহিনী "; কিয়নো তাৰ ভিতৰত অনেক ভূত সোমাই আছিল। 31পাছত
সেই ভূতহঁতক অগাধ ঠাইলৈ[9] যাবৰ বাবে আজ্ঞা নিদিবলৈ ভূতবোৰে তেওঁক বিনয় কৰিলে।

32সেই সময়ত পৰ্ব্বতত এজাক গাহৰি চৰি আছিল৷ তেতিয়া ভূতবোৰে সেই গাহৰিবোৰৰ ভিতৰত সোমাবলৈ অনুমতি বিচাৰি যীচুক মিনতি
কৰিলে৷ তেতিয়া যীচুৱে তেনেদৰেই সিহঁতক অনুমতি দিলে৷ 33সেই সময়তেই মানুহ জনৰ পৰা ভূতবোৰ ওলাই, গাহৰিবোৰৰ ভিতৰত সোমাল
আৰু লগে লগে গাহৰি জাক লৰি গৈ, গৰাৰ পৰা সৰোবৰত পৰি মৰিল।

34এই ঘটনা দেখি ৰখীয়াবোৰে পলাই গৈ নগৰ আৰু গাৱেঁ-ভুয়ে সম্বাদ দিলে। 35তেতিয়া মানুহবোৰে এই ঘটনা চাবলৈ ওলাই আহিল আৰু যীচুৰ
ওচৰলৈ আহি দেখিলে যে, যি মানুহ জনৰ পৰা ভূত ওলাই গৈছিল, সি কাপোৰ পিন্ধি সচেতন আৰু জ্ঞান পোৱা হৈ যীচুৰ চৰণৰ ওচৰত বহি
আছে৷ ইয়াকে দেখি আটাইলোকে ভয় কৰিলে।

36আৰু সেই ভূতে পোৱা লোক জনে কেনেকৈ ৰক্ষা পালে, দেখাবোৰে সেই বিষয়ে আনবোৰ লোকৰ আগত ক’লে। 37তেতিয়া গেৰাচেনীয়া
সকলৰ দেশৰ চাৰিওফালে সকলো মানুহে তেওঁলোকৰ ওচৰৰ পৰা উভতি যাবলৈ যীচুক মিনতি কৰিলে; কিয়নো তেওঁলোকৰ বৰ ভয়
লাগিছিল।

38তাতে তেওঁ নাৱত উঠি, উলটি গ’ল। তেতিয়া যি মানুহৰ পৰা ভূত ওলাই গ’ল, সি তেওঁৰ লগত থাকিবলৈ মিনতি কৰিলে;[10] কিন্তু তেওঁ তাক
পঠিয়াই দি কলে, 39" তোমাৰ ঘৰলৈ যোৱা, ঈশ্বৰে তোমাৰ জীৱনলৈ কেনে মহৎ কৰ্ম কৰিলে, সেই বিষয়ে বৰ্ণনা কৰাগৈ। "তেতিয়া সি তাৰ পৰা
গৈ, যীচুৱে তালৈ যি মহৎ কৰ্ম কৰিলে, সেই বিষয়ে গোটেই খন নগৰত ঘোষণা কৰিব ধৰিলে।

এজনী তিৰোতাক সুস্থ কৰা আৰু যায়ীৰৰ জীয়েকক জীউৱা

40পাছত যীচু ঘূৰি আহোতে, লোকসমূহে তেওঁক আদৰেৰে গ্ৰহণ কৰিলে; কিয়নো তেওঁলৈ সকলোৱে অপেক্ষা কৰি আছিল। 41আৰু সেই
ঠাইৰ[11] নাম-ঘৰৰ যায়ীৰ নামেৰে এজন অধিকাৰীয়ে আহি যীচুৰ চৰণত পৰিল আৰু তেওঁৰ ঘৰলৈ যাবৰ বাবে তেওঁক বিনয় কৰিলে;
42কিয়নো তেওঁৰ মাথোন এজনী বাৰ বছৰীয়া জীয়েক আছিল আৰু তায়ো মৰোঁ মৰোঁ হৈ আছিল। তাতে তেওঁ আহোতে, লোক সকল তেওঁৰ
ওচৰত ভিৰ লাগি আছিল৷

43সেই ভিৰৰ মাজত বাৰ বছৰ ধৰি তেজ-যোৱা ৰোগ ভোগ কৰি থকা এজনী তিৰোতা আছিল। তেওঁ চিকিৎসকৰ ওচৰত গৈ, সৰ্ব্বস্ব ব্যয় কৰিও
সুস্থ হোৱা নাছিল। 44সেইজনী তিৰোতাই যীচুৰ পাছফালেদি আহি, তেওঁৰ কাপোৰৰ দহি চুই দিলে আৰু তেওঁৰ তেজ-যোৱা তেতিয়াই বন্ধ হৈ
গ'ল। 45তাতে যীচুৱে কলে, " মোক কোনে চুলে? "তেতিয়া সকলোৱে স্পৰ্শ নকৰা বুলি কোৱাত পিতৰ আৰু তেওঁৰ লগত যোৱা সকলে ক’লে,
" হে নাথ, লোক সকলে আপোনাক বেৰি ধৰি, হেচি-মেলি ভিৰ কৰি ৰাখিছে। " 46কিন্তু যীচুৱে ক’লে, " কোনোবাই মোক চুলে; কিয়নো মোৰ
পৰা শক্তি ওলোৱা মই গম পালোঁ। "

47তাতে সেই তিৰোতা জনীয়ে দেখিলে যে, তেওঁলৈ ঘটি যোৱা ঘটনাটো কোনো কাৰণত গুপুত কৰি ৰাখিব নোৱাৰিব৷ তেতিয়া তেওঁ কঁপি
কঁপি[12] আহি যীচুৰ সন্মুখত উবুৰি হৈ পৰিল আৰু কিয় তেওঁক চুইছিল আৰু কেনেকৈ মুহুৰ্ত্তে সুস্থ হ'ল; সেই বিষয়ে সকলোৰ আগত কলে৷
48তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক কলে, " আইটি, তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক সুস্থ কৰিলে; শান্তিৰে যোৱা৷ "

49তেওঁ এই কথা কৈ থাকোতেই, নাম-ঘৰৰ গৰাকীৰ ঘৰৰ পৰা কোনো এজনে আহি তেওঁক ক'লে, " তোমাৰ জীয়েৰা মৰিল; গুৰুক আৰু দুখ
নিদিবা৷ " 50কিন্তু যীচুৱে সেই কথা শুনি তেওঁক উত্তৰ দিলে, " ভয় নকৰিবা; বিশ্বাস মাথোন কৰা আৰু[13] তাতেই তাই ৰক্ষা পৰিব৷ "

51পাছত ঘৰলৈ আহি, পিতৰ, যোহন, যাকোব, আৰু ছোৱালীৰ মাক-দেউতাকৰ বাহিৰে, কোনো এজনকে তেওঁৰ লগত সোমাবলৈ নিদিলে৷
52আৰু সকলোৱে সেই সময়ত তাইৰ কাৰণে কান্দি কান্দি হিয়া ভুকুৱাই আছিল৷ কিন্তু তেওঁ ক'লে, " তোমালোকে নাকান্দিবা; তাই মৰা নাই,
টোপনিতহে মাত্ৰ আছে৷ " 53কিন্তু তাই মৰিল বুলি তেওঁলোকে জানি তেওঁক হাঁহিলে৷

54কিন্তু তেওঁ তাইৰ হাতত ধৰি, মাতি ক'লে, " আইটি, উঠা৷" 55তেতিয়াই তাইৰ প্ৰাণ উভতি আহিল আৰু তাই উঠি বহিল৷ তেতিয়া তাইক
খাবলৈ দিবৰ বাবে যীচুৱে আদেশ দিলে৷ 56তাতে তাইৰ মাক-দেউতাকে বিস্ময় মানিলে; কিন্তু এই ঘটনাৰ কথা কাকো নকবলৈ তেওঁ
তেওঁলোকক আজ্ঞা দিলে৷

8:3 [1]
8:4 [2]
8:11 [3]
8:13 [4]
8:14 [5]
8:15 [6]
8:19 [7]
8:22 [8]
8:31 [9]
8:38 [10]
8:41 [11]
8:47 [12]
8:50 [13]

৮ অধ্যায়৷ 9

বাৰ জন পাঁচনিক আদেশ দি পঠিওৱা

1পাছত[1] যীচুৱে তেওঁৰ বাৰ জন পাঁচনিক একেলগে মাতি সকলো ভূতৰ ওপৰত আৰু ৰোগ সুস্থ কৰিবলৈকো শক্তি আৰু ক্ষমতা দিলে৷
2ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কথা ঘোষণা কৰিবলৈ আৰু অসুস্থ লোক সকলক সুস্থ কৰিবলৈ তেওঁলোকক পঠিয়ালে৷ 3তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "যাত্ৰাৰ
কাৰণে কোনো বস্তু নলবা--লাখুটি বা মোনা, বা পিঠা বা ধন--বা দুটাকৈ চোলাও নলবা; 4আৰু তোমালোকে যি ঘৰত সোমোৱা, তাতে থাকিবা
আৰু তাৰ পৰাই ওলাই যাবা৷

5আৰু যিবোৰ মানুহে তোমালোকক গ্ৰহণ নকৰে, তেওঁলোকৰ নগৰৰ পৰা ওলাই যাওঁতে, সেই লোকবোৰৰ বিপক্ষে প্ৰমাণ স্বৰূপে তোমালোকে
ভৰিৰ ধূলি জোকাৰি পেলাবা৷" 6পাছত তেওঁলোকে ওলাই গৈ গাৱেঁ গাৱেঁ শুভবাৰ্ত্তা প্ৰচাৰ কৰিলে আৰু সকলো ঠাইতে ৰোগী সকলক সুস্থ কৰি
গ'ল৷

7সেই সময়ত[2] হেৰোদ ৰজাই এই ঘটনাবোৰৰ বাৰ্ত্তা পাই নিজ মনত অশান্তি পালে; কিয়নো কিছুলোকে কৈছিল যে যোহন মৃত সকলৰ মাজৰ
পৰা জীৱিত হ'ল, 8আৰু আন কিছুমান লোকে কব ধৰিলে যে, "এলিয়া পুণৰ আবিৰ্ভুত হৈছে" আৰু কিছুমানে কলে যে পূৰ্বকালৰ ভাববাদী
সকলৰ মাজৰ কোনো এজন পুনৰাই জীয়াই উঠিছে৷ " 9হেৰোদে কলে " মই যোহনৰ মুণ্ডচ্ছেদ কৰিলোঁ; কিন্তু এওঁ নো কোন যাৰ বিষয়ে এনে
কথা শুনো? "তাতে তেওঁ যীচুক চাবলৈ এটা উপায় বিচাৰিলে৷

যীচুৱে লোক সকলক খুউৱা

10পাছত যি সকলক পঠোৱা হৈছিল তেওঁলোকে ঘূৰি আহি যি যি কৰ্ম কৰিছিল সেই সকলোবোৰ কথা যীচুৰ আগত বৰ্ণনা কৰিলে। তেতিয়া
তেওঁ তেওঁলোকক লগত লৈ, বৈৎ-চৈদা নামেৰে এখন নগৰৰ ফালে, কোনোৱে নজনাকৈ আতৰি গ'ল। 11কিন্তু লোক সকলে সেই কথা জানি,
তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল। তেতিয়া যীচুৱেও তেওঁলোকক আনন্দেৰে গ্ৰহণ কৰি, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বিষয়ে প্ৰচাৰ কৰিলে আৰু যি সকল লোকৰ সুস্থ
হবলৈ প্ৰয়োজন আছিল, তেওঁলোকক সুস্থ কৰিলে।

12দিনৰ প্ৰায় শেষ ভাগত[3] বাৰ জন পাঁচনি তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি কলে, " আমি যি ঠাইত আহি আছো সেয়া অতি নিৰ্জন ঠাই। সেয়েহে লোক
সকলক বিদায় দিয়ক, তেতিয়া তেওঁলোকে ওচৰৰ গাওঁত গৈ নিজৰ বাবে থকা ঠাই আৰু খোৱা বস্তু যোগাৰ কৰি লব পাৰিব। " 13কিন্তু যীচুৱে
তেওঁলোকক কলে, " তোমালোকেই তেওঁলোকক খাবলৈ দিয়া। "তেতিয়া তেওঁলোকে কলে-" আমি গৈ খোৱা বস্তু কিনি নানিলে, আমাৰ ওচৰত
পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছতকৈ অধিক একোৱে নাই। " 14কিয়নো তেওঁলোক প্ৰায় পাঁচ হাজাৰ মানুহ আছিল। তেতিয়া তেওঁ শিষ্য সকলক
ক'লে, " তেওঁলোকক গোট গোট কৰি পঞ্চাশ জন পঞ্চাশ জনকৈ বহিবলৈ দিয়া। "

15তেতিয়া তেওঁলোকে আতাইকে তেনেদৰেই বহিবলৈ দিলে। 16যীচুৱে সেই পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছ হাতত লৈ, স্বৰ্গলৈ চাই সেইবোৰক
আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে আৰু লোক সকলৰ আগত বিলাই দিবলৈ, তেওঁ ভাঙি ভাঙি শিষ্য সকলক দিলে। 17তাতে তেওঁলোক সকলোৱে খাই তৃপ্ত
হ'ল।[4] পাছত সকলোৰে খোৱা শেষ হোৱাত বস্তুবোৰৰ বৈ যোৱা টুকুৰা বাৰটা পাচিত ভৰোৱা হ'ল।

যীচুৱে নিজৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে জনোৱা

18এদিন[5] যীচুৱে নিৰ্জন ঠাইত প্ৰাৰ্থনা কৰা সময়ত শিষ্য সকলো তেওঁৰ লগত আছিল, সেই সময়ত তেওঁ শিষ্য সকলক সুধিলে-" লোক
সকলে মোক কোন বুলি কয়? " 19তেতিয়া তেওঁলোকে উত্তৰ দি কলে, " যোহন বাপ্তাইজক, কিন্তু আন কিছুমানে এলিয়া বুলি ভাৱে, আন
কিছুমানে পূৰ্ব্বকালৰ ভাববাদী সকলৰ কোনো এজন পুনৰায় জীৱিত হৈ উঠা লোক বুলি ভাবে। "

20তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক সুধিলে, " কিন্তু তোমালোকে নো মোক কোন বুলি ভাবা? "তাতে পিতৰে উত্তৰ দি কলে, " ঈশ্বৰৰ অভিষিক্ত
জন। " 21তেতিয়া এই কথা কাকো নকবলৈ তেওঁ তেওঁলোকক দৃঢ় আজ্ঞা দিলে; 22আৰু তেওঁ কলে, " মানুহৰ পুত্ৰই অনেক দুখ ভোগ কৰিব
লাগিব আৰু পৰিচাৰক, প্ৰধান পুৰোহিত আৰু অধ্যাপক সকলৰ দ্বাৰাই তেওঁ অগ্ৰাহ্য আৰু হত হৈ তৃতীয় দিনা উত্থিত হব লাগিব।

23যীচুৱে সকলোৰে আগত কলে, "কোনোৱে যদি মোৰ পাছত আহিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেন্তে তেওঁ নিজেই নিজকে অস্বীকাৰ কৰিব লাগিব[6]
আৰু দিনে দিনে নিজৰ ক্ৰুচ তুলি লৈ, মোৰ পাছে পাছে আহিব লাগিব। 24কিয়নো যি কোনোৱে নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব খোজে, তেওঁ তাক
হেৰুৱাব; কিন্তু যি কোনোৱে মোৰ কাৰণে নিজৰ প্ৰাণ হেৰুৱায়, তেওঁহে তাক ৰক্ষা কৰিব। 25কাৰণ কোনো মানুহে গোটেই খন জগত পায়ো
নিজকে নিজে যদি হেৰুৱায় বা হানি কৰে তেন্তে তেওঁৰ কি লাভ?

26কিয়নো যি কোনোৱে মোক আৰু মোৰ বাক্যত লাজ পায়, মানুহৰ পুত্ৰই যেতিয়া নিজৰ পিতৃ আৰু পবিত্ৰ দূতৰ প্ৰভাৱেৰে আহিব, তেতিয়া
তেওঁ সেই লোকক লাজ দিব। 27কিন্তু মই তোমালোকক সত্যকৈ কওঁ, ইয়াতে থিয় হৈ থকা লোক সকলৰ মাজতে কিছুমান লোক আছে, যি
সকলে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য নেদেখালৈ মৃত্যুৰ সোৱাদ নাপাব।"

যীচুৱে অন্য-ৰূপ ধৰা

28এই[7] কথা কোৱাৰ আঠ দিন মানৰ পাছত, তেওঁ পিতৰ, যোহন আৰু যাকোবক লগত লৈ, প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ পৰ্ব্বতৰ ওপৰলৈ গ'ল। 29তাতে
প্ৰাৰ্থনা কৰোতে তেওঁৰ মুখমণ্ডলৰ সৌন্দৰ্য্যই অন্য ৰূপ ললে আৰু তেওঁৰ কাপোৰবোৰ বগা আৰু চক্‌মকীয়া হ'ল।

30সেই সময়ত দুজন মানুহে তেওঁৰ সৈতে কথা-বাৰ্ত্তা কৰি থকা তেওঁলোকে দেখিলে, তেওঁলোক মোচি আৰু এলিয়া আছিল; 31তেওঁলোকক
জ্যোতিৰ্ম্ময় দেখা গৈছিল। তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ পৰিকল্পনা অনুসাৰে যীচুৱে কেনেদৰে যিৰূচালেমত মৃত্যু বৰণ কৰিব সেই বিষয়ে কথা পাতি
আছিল।

32তেতিয়া পিতৰ আৰু তেওঁৰ লগত যোৱা কেইজনৰ বৰ টোপনি ধৰিছিল; তথাপি জাগি থাকি, তেওঁৰ প্ৰভাৱ আৰু তেওঁৰ ওচৰত থকা সেই
দুজন মানুহক দেখা পালে। 33তাতে তেওঁলোক তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা যাবলৈ ধৰোঁতে, পিতৰে যীচুক ক'লে, "হে নাথ, ইয়াত থকা আমাৰ ভাল;
আৰু আমি আপোনালৈ এটা, মোচিলৈ এটা, আৰু এলিয়ালৈ এটা, এনেদৰে তিনিটা পঁজা সাজো।" পিতৰে যি কথা কৈছিল সেই বিষয়ে তেওঁৰ
কোনো জ্ঞান নাছিল।

34এই কথা কওঁতেই, এচমকা মেঘ আহি তেওঁলোকক ছাঁ কৰি ধৰিলে; তাতে মেঘ চাৰিওফালেদি সোমাওঁতে, তেওঁলোকৰ ভয় লাগিল।
35তেতিয়া সেই মেঘৰ পৰা এই বাণী[8] শুনিলে, "এওঁ মোৰ পুত্ৰ, মোৰ মনোনীত জন, এওঁৰ কথা শুনা।" 36সেই বাণী হোৱা মাত্রে, যীচুক
অকলে দেখা গ'ল আৰু তেওঁলোকে সেই সময়ত যি যি দেখিছিল, নীৰৱে থাকি কাকো একো কথা কোৱা নাছিল।

ভূতে ধৰা এটা ল'ৰাক সুস্থ কৰা আৰু শিক্ষা দিয়া

37তাৰ পাছদিনা তেওঁলোক পৰ্ব্বতৰ পৰা নমাৰ পাছত বহু মানুহৰ এটা দল তেওঁৰ আগত উপস্থিত হ'ল। 38সেই সময়ত মানুহবোৰৰ মাজৰ পৰা
এজনে ৰিঙিয়াই কলে, "হে গুৰু, মই মিনতি কৰোঁ, মোৰ ল'ৰালৈ দৃষ্টি কৰক; কিয়নো সি মোৰ একেটি ল'ৰা। 39আৰু চাওঁক আত্মাই তাক
ধৰাত সি অকস্মাতে আটাহ পাৰে আৰু তাক মুচৰিলে মুখৰ পৰা ফেন ওলায় আৰু তাক আঘাত কৰি বৰ কষ্টেৰে এৰি যায়। 40মই সেই অশুচি
আত্মাক খেদাবলৈ আপোনাৰ শিষ্য সকলক মিনতি কৰিলো, কিন্তু তেওঁলোকে নোৱাৰিলে।"

41তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি কলে, "হে অবিশ্বাসী আৰু অপথে যোৱা বংশ, মই কিমান কাল তোমালোকৰ লগত থাকি তোমালোকক সহিম?
তোমাৰ ল'ৰা জনক ইয়ালৈ আনা।" 42তাতে সি আহোতেই ভূতে তাক আছাৰ মাৰি পেলাই বৰকৈ মুচৰিলে। কিন্তু যীচুৱে সেই অশুচি আত্মাক
ডাবি দি খেদিলে আৰু ল'ৰা জনক সুস্থ কৰি বাপেকৰ হাতত শোধাই দিলে। 43তাতে ঈশ্বৰৰ মাহাত্ম্য দেখি সকলোৱে বিস্ময় মানিলে। 44কিন্তু
তেওঁ কৰা সকলো কৰ্মত আটাইবোৰে বিস্ময় মানি থাকোঁতে, তেওঁ শিষ্য সকলক কলে, "এই সকলো কথা তোমালোকে মনত ৰাখিবা; কিয়নো
মানুহৰ পুত্ৰক মানুহবোৰৰ হাতত শোধাই দিয়া হ'ব।" 45কিন্তু তেওঁলোকে সেই কথা নুবুজিলে আৰু বুজি নাপাবলৈ সেই বিষয়ক তেওঁলোকৰ
পৰা গুপুতে ৰখা হ'ল। তেওঁলোকে সেই কথাৰ বিষয়ে যীচুক সুধিবলৈও ভয় কৰিলে।

46পাছত[9] তেওঁলোকৰ মাজত কোন শ্ৰেষ্ঠ এই কথা লৈ তেওঁলোকৰ বাদ-বিচাৰ হৈছিল। 47কিন্তু যীচুৱে তেওঁলোকৰ মনৰ বিবেচনা বুজি
পোৱাত সৰু ল'ৰা এজনক নিজৰ কাষত বহুৱাই ললে। 48তাৰ পাছত তেওঁলোকক ক'লে, "যি কোনোৱে এই ল'ৰা জনক মোৰ নামেৰে গ্ৰহণ
কৰে, তেওঁ মোকে গ্ৰহণ কৰে আৰু যি কোনোৱে মোক গ্ৰহণ কৰে, তেওঁ মোক পঠোৱা জনকো গ্ৰহণ কৰে। কিয়নো তোমালোকৰ সকলোৰে
মাজত যি জন আটাইতকৈ সৰু সেই জনেই মহান।"

49পাছত যোহনে মাত লগাই কলে, "হে নাথ, আমি এজনক আপোনাৰ নামেৰে ভূতবোৰক খেদোৱা দেখিলোঁ; কিন্তু তেওঁ আমাৰ লগত
আপোনাৰ পাছে পাছে অহা নাই কাৰণে আমি তেওঁক নিষেধ কৰিলোঁ।" 50তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক কলে, "তেওঁক নিষেধ নকৰিবা; কিয়নো যি
জন তোমালোকৰ বিপক্ষ নহয়, তেওঁ তোমালোকৰ সপক্ষ।"

যীচুৱে শেষ বাৰ যিৰূচালেমলৈ যাবলৈ ওলোৱা

51পাছত[10] যীচুৰ স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ সময় প্ৰায় পূৰ্ণ হোৱাৰ অৱস্থাত, তেওঁ যিৰূচালেমৰ দিশে আগবাঢ়ি যাবলৈ মনস্থ কৰিলে। 52তেওঁ সেই ঠাই গৈ
পোৱাৰ আগেয়ে কিছুমান বাৰ্তাবাহকক পঠালে, তেওঁলোকে যীচুৰ কাৰণে সকলোবোৰ যুগুত কৰিবলৈ চমৰীয়া সকলৰ এখন গাঁৱত সোমাল।
53কিন্তু তেওঁ যিৰূচালেমলৈ যাবৰ বাবে মন স্থিৰ কৰাত, সেই ঠাইৰ লোক সকলে তেওঁক গ্ৰহণ নকৰিলে।

54ইয়াকে দেখি যাকোব আৰু যোহন নামৰ এই দুজন শিষ্যই কলে, "হে প্ৰভু, আকাশৰ পৰা জুই ওলাই সিহঁতক যেন ভস্ম কৰে, আমি এনে
আজ্ঞা দিবলৈ আপুনি ইচ্ছা কৰে নে?" 55কিন্তু তেওঁ মুখ ঘূৰাই তেওঁলোকক অনুযোগ কৰিলে। 56তাৰ পাছত তেওঁলোক আন এখন গাঁৱলৈ
গ'ল।

57তেওঁলোকে বাটত যাওঁতে, এজন মানুহে যীচুক কলে, "আপুনি য'লৈকে যায় ত'লৈকে ময়ো আপোনাৰ পাছে পাছে যাম।" 58যীচুৱে তেওঁক
কলে, "শিয়ালৰ গাঁত আছে আৰু আকাশৰ চৰাইৰো বাহ আছে কিন্তু মানুহৰ পুত্ৰৰ মূৰ থবলৈ কোনো ঠাই নাই।"

59পাছত যীচুৱে আন এজনক ক'লে, "তুমি মোৰ পাছে পাছে আহা।" কিন্তু তেওঁ ক'লে, "হে প্ৰভু, প্ৰথমতে গৈ মোৰ পিতৃক মৈদাম দিবলৈ
অনুমতি দিয়ক।" 60তেতিয়া তেওঁ সেই মানুহ জনক কলে, "মৃতবোৰে নিজৰ নিজৰ মৃতবোৰক মৈদাম দিয়ক কিন্তু তুমি গৈ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কথা
প্ৰচাৰ কৰা।" 61আন এজনে কলে, "হে প্ৰভু, ময়ো আপোনাৰ পাছে পাছে যাম কিন্তু প্ৰথমতে মোৰ ঘৰৰ মানুহবোৰৰ পৰা বিদায় লবলৈ মোক
অনুমতি দিয়ক।" 62যীচুৱে তেওঁক কলে, "যি কোনোৱে নাঙলত হাত থৈ পাছফাললৈ ঘূৰি চায় তেওঁ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ উপযুক্ত নহয়।"

9:1 [1]
9:7 [2]
9:12 [3]
9:17 [4]
9:18 [5]
9:23 [6]

9:28 [7]
9:35 [8]
9:46 [9]
9:51 [10]

৯ অধ্যায়। 10

যীচুৱে সত্তৰ জনক নিযুক্ত কৰি পঠিওৱা

1এইবোৰ কথা কোৱাৰ পাছত প্ৰভু যীচুৱে আন সত্তৰ জনক নিযুক্তি কৰিলে৷ তাৰ পাছত তেওঁ নিজে যি যি নগৰ আৰু ঠাইত যাব বিচাৰিছিল,
সেইবোৰ ঠাইত দুজন দুজনকৈ পঠিয়াই দিলে। 2আৰু তেওঁলোকক ক’লে, "শস্য সৰহ, কিন্তু বনুৱা তাকৰ; সেইকাৰণে নিজৰ শস্য-ক্ষেত্ৰলৈ
বনুৱা সকলক পঠিয়াই দিবলৈ, শস্যৰ গৰাকীক প্ৰাৰ্থনা কৰা।

3[1] তোমালোক যোৱা; চোৱা, ৰাংকুকুৰৰ মাজত মই তোমালোকক মেৰ পোৱালী স্বৰূপে পঠিয়াইছো। 4তোমালোকে কোনো ধনৰ মোনা বা
জোলোঙা বা পাদুকা নলবা; আৰু বাটত যাওঁতে কাকো সম্ভাষণ[2] নজনাবা।

5তোমালোকে যি ঘৰত সোমোৱা, তাত প্ৰথমে কবা, " এই ঘৰৰ কুশল হওঁক৷ " 6যদি তাত কুশলৰ পাত্ৰ থাকে, তেন্তে তোমালোকৰ কুশল সেই
লোকৰ ওপৰত থাকিব কিন্তু যদি তাত কুশলৰ পাত্ৰ নাই, তেন্তে তোমালোকলৈ ঘূৰি আহিব। 7আৰু তেওঁলোকে যি খোৱা বস্তু দিয়ে সেইবোৰকে
ভোজন-পান কৰি সেই ঘৰতে থাকিবা; কিয়নো বনুৱা জন তেওঁৰ বেচৰ যোগ্য। এঘৰৰ পৰা এঘৰলৈ নাযাবা।

8তোমালোকে যেতিয়া এখন নগৰত সোমোৱা আৰু তাত থকা লোক সকলে তোমালোকক গ্ৰহণ কৰিলে, তেওঁলোকে তোমালোকৰ আগত যি
খাবলৈ দিয়ে সেইবোৰকে ভোজন কৰিবা; 9সেই ঠাইত থকা ৰোগী সকলক সুস্থ কৰিবা আৰু 'ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য তোমালোকৰ ওচৰ আহি পালে'
বুলি তেওঁলোকক ক’বা।

10কিন্তু কোনো নগৰত সোমালে, মানুহবোৰে যদি তোমালোকক গ্ৰহণ নকৰে, সেই নগৰৰ আলিবাটলৈ যাবা আৰু এই কথা ক’বা,
11তোমালোকৰ নগৰৰ যি ধুলি আমাৰ ভৰিত লাগি আছে সেই ধুলিও তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে জোকাৰি পেলালো, তথাপি এই কথা জানি লোৱা
যে 'ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য তোমালোকৰ ওচৰ আহি পালে'। 12মই তোমালোকক কওঁ, সেই মহা-বিচাৰৰ দিনা এই নগৰতকৈ চদোমৰ অৱস্থা বেছি
সহনীয় হ’ব।

13হায় হায় কোৰাচীন![3] হায় হায় বৈৎচৈদা! তোমালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ; কিয়নো তোমালোকৰ মাজত যিবোৰ পৰাক্ৰম-কাৰ্য্য কৰা হৈছিল,
সেইবোৰ কাৰ্য তূৰ আৰু চীদোনত যদি কৰিলো হয়, তেতিয়া তাৰ নিবাসী সকলে বহুদিনৰ আগেয়ে চট পিন্ধি, ছাইত বহি অনুতাপ
কৰিলেহেঁতেন। 14কিন্তু মহা-বিচাৰৰ দিনা তোমালোকৰ দশাতকৈ তূৰ আৰু চীদোনৰ দশা সহিবলৈ বেছি সহনীয় হ’ব। 15হে কফৰনাহূম, তুমি
ভাবা নে, তুমি স্বৰ্গলৈ তোলা হ’বা বুলি? তুমি নৰকলৈহে পেলোৱা হ’বা।

16যি কোনোৱে তোমালোকৰ কথা শুনে, তেওঁ মোৰো কথা শুনে৷ যি কোনোৱে তোমালোকক অগ্ৰাহ্য কৰে, তেওঁ মোকো অগ্ৰাহ্য কৰে আৰু যি
কোনোৱে মোক অগ্ৰাহ্য কৰে, তেওঁ মোক পঠোৱা জনকো অগ্ৰাহ্য কৰে।"

17পাছত সেই সত্তৰ জনে আনন্দেৰে ঘূৰি আহি কলে, "হে প্ৰভু, আপোনাৰ নামৰ দ্বাৰাই ভূতবোৰো আমাৰ বশীভূত হ'ল।" 18যীচুৱে
তেওঁলোকক কলে, "স্বৰ্গৰ পৰা বিজুলীৰ নিচিনাকৈ, মই চয়তানক পৰা দেখিলোঁ। 19[4] চোৱা, সাপ আৰু কেঁকোৰা-বিছা গচকিবলৈ আৰু
শত্ৰুৰ সকলো পৰাক্ৰমৰ ওপৰত তোমালোকক ক্ষমতা দিলোঁ; তাতে একোৱে তোমালোকৰ কোনো প্ৰকাৰে হানি কৰিব নোৱাৰিব। 20তথাপি
আত্মাবোৰ যে তোমালোকৰ বশীভূত হল, সেই কথাত আনন্দ নকৰি, তোমালোকৰ নাম যে স্বৰ্গত লিখা[5] হৈছে, সেই বাবেহে অধিক আনন্দ
কৰা।"

21সেই ক্ষণতে তেওঁ[6] পবিত্ৰ আত্মাত উল্লাসিত হৈ কলে, "হে পিতৃ, স্বৰ্গ আৰু পৃথিবীৰ প্ৰভু, তুমি জ্ঞানী আৰু বিদ্যাৱন্ত লোকৰ পৰা এইবোৰ
কথা গুপুতে ৰাখি, শিশু সকলৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলা, এই বাবে তোমাক ধন্যবাদ দিওঁ৷ হয় পিতৃ, সেইদৰে তোমাৰ দৃষ্টিত সন্তোষ জনক হোৱা
কাৰণে তোমাক ধন্যবাদ দিওঁ।"

22মোৰ পিতৃয়ে তোমালোকক মোৰ ওপৰত সমৰ্পন কৰিছে[7] আৰু পুত্ৰ নো কোন, পিতৃৰ বাহিৰে কোনেও এই বিষয়ে নাজানে; আৰু পিতৃ নো
কোন, সেই বিষয়ে পুত্ৰৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে আৰু যি জনৰ আগত পুত্ৰই তেওঁক প্ৰকাশ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁৰ বাহিৰে আন
কোনেও জানিব নোৱাৰে। "

23ইয়াৰ পাছত যীচুৱে তেওঁলোকৰ ফালে ঘূৰি গুপুতে কলে, " তোমালোকে যি যি দেখিছা সেইবোৰ দেখা চকুবোৰ ধন্য; 24কিয়নো মই
তোমালোকক কওঁ যে, তোমালোকে যি যি দেখিছা, তাক অনেক ভাৱবাদী আৰু ৰজাই দেখিবলৈ ইচ্ছা কৰিও দেখিবলৈ নাপালে আৰু
তোমালোকে যি যি শুনিছা, সেই বিষয়ে অনেকে শুনিবলৈ ইচ্ছা কৰিও, শুনিবলৈ নাপালে। "

এজন দয়ালু চমৰীয়াৰ দৃষ্টান্ত

25ইয়াৰ পাছত এজন বিধান-পণ্ডিতে উঠি যীচুক পৰীক্ষা কৰি চোৱাৰ ছলেৰে সুধিলে, " হে গুৰু, মই কি কৰি অনন্ত জীৱনৰ অধিকাৰী হম? "
26তেতিয়া যীচুৱে কলে, " বিধানত কি লিখা আছে? তুমি কেনেকৈ বিধান পঢ়িছা? " 27তেওঁ উত্তৰ দি কলে, " তুমি সকলো হৃদয়, সকলো প্ৰাণ,
সকলো শক্তি আৰু সকলো চিত্তেৰে তোমাৰ প্ৰভু পৰমেশ্বৰক প্ৰেম কৰা,[8] আৰু তোমাৰ চুবুৰীয়াক নিজৰ নিচিনাকৈ প্ৰেম কৰা। " 28তেতিয়া
যীচুৱে তেওঁক কলে, " তুমি সঠিক উত্তৰ দিলা; ইয়াকে কৰা তেতিয়া তুমি অনন্ত জীৱন পাবা। "[9]

29কিন্তু তেওঁ নিজকে নিৰ্দ্দোষী কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰি যীচুক কলে, " মোৰ চুবুৰীয়া নো কোন? " 30তেতিয়া যীচুৱে সমিধান দি কলে, " এজন
মানুহ যিৰূচালেমৰ পৰা যিৰীহো নগৰলৈ গৈ আছিল; যাওঁতে বাটতে তেওঁ ডকাইতৰ হাতত পৰিল; তেতিয়া সিহঁতে তেওঁক বিবস্ত্ৰ কৰি মৰিয়াই,
বস্তু-বাহানি লৈ আধামৰাকৈ মাৰি এৰি থৈ গুচি গ’ল।

31এনেতে কোনো এজন পুৰোহিত সেই বাটেদি গৈছিল; পাছত তেওঁ সেই মানুহ জনক দেখি, এফলীয়া হৈ গ’ল। 32সেইদৰে এজন লেবীয়েও
সেই ঠাই পোৱাত মানুহ জনক দেখি এফলীয়া হৈ গ’ল।

33কিন্তু এজন চমৰীয়াই যাত্ৰা কৰি গৈ থাকোতে, সেই মানুহ জন পৰি থকা ঠাই পালে; তাতে মানুহ জনক দেখি তেওঁৰ কৰুণা উপজিল আৰু
তেওঁ মানুহ জনৰ ওচৰলৈ আহিল। 34তেওঁ মানুহজনৰ গাত তেল আৰু দ্ৰাক্ষাৰস বাকি দি ঘাঁবোৰ বান্ধিলে; পাছত নিজৰ বাহনৰ ওপৰত বহুৱাই
আলহী-ঘৰলৈ লৈ গ'ল আৰু তেওঁক শুশ্ৰূষা কৰিলে। 35পাছদিনা তেওঁ দুটা আধলি উলিয়াই আলহী-ঘৰৰ গৰাকীক দি কলে-এওঁক শুশ্ৰূষা
কৰিবা আৰু যি অধিক খৰচ হয়, সেয়া মই উভতি আহিলে পৰিশোধ কৰিম।

36এই তিনি জনৰ মাজত, ডকাইতৰ হাতত পৰা সেই মানুহ জনৰ কোন জনক চুবুৰীয়া বুলি ভাবিছা? " 37তাতে বিধান-পণ্ডিত জনে ক’লে, " যি
জনে তেওঁক দয়া কৰিলে, তেৱেঁই। "তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক’লে, " তুমিও সেইদৰে কৰা। "

যীচু মাৰ্থা আৰু মৰিয়মৰ ঘৰত আলহী হৈ থকা

38পাছত তেওঁলোকে আগবাঢ়ি যাওঁতে, যীচুৱে এখন গাৱঁত সোমাল; সেই গাঁৱত মাৰ্থা নামেৰে এজনী মহিলাই তেওঁক আদৰণি জনাই নিজৰ
ঘৰত আলহী কৰি ৰাখিলে; 39আৰু মৰিয়ম নামেৰে তেওঁৰ ভনীয়েকে প্ৰভু যীচুৰ চৰণৰ ওচৰত বহি তেওঁৰ বাক্য শুনি থাকিল।

40কিন্তু মাৰ্থাই আহাৰ যোগাৰৰ বাবে বহুত ব্যস্ত আছিল। তেওঁ যীচুৰ ওচৰলৈ আহি কলে " হে প্ৰভু, মোৰ ভনীয়ে মোক যে অকলশৰে কাম
কৰিবলৈ এৰি দিছে এয়া আপুনি মন নকৰে নে? সেয়েহে সহায় কৰিবলৈ তাইক আজ্ঞা দিয়ক। " 41কিন্তু প্ৰভুৱে উত্তৰত তেওঁক কলে, " মাৰ্থা,
মাৰ্থা, তুমি বহু বিষয়ত চিন্তিত আৰু ব্যস্ত হৈ আছা, কিন্তু মাত্ৰ এটা বিষয়হে প্ৰয়োজনীয়। 42মৰিয়মে সেই উত্তম বিষয়টো মনোনীত কৰিলে,
তেওঁৰ পৰা সেইটো নিয়া নহব।"

10:3 [1]
10:4 [2]
10:13 [3]
10:19 [4]
10:20 [5]
10:21 [6]
10:22 [7]
10:27 [8]
10:28 [9]

১০ অধ্যায়। 11

প্ৰাৰ্থনাৰ বিষয়ে শিক্ষা

1এদিন যীচুৱে এঠাইত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল। প্ৰাৰ্থনা শেষ হোৱাৰ পাছত তেওঁৰ এজন শিষ্যই ওচৰলৈ আহি কলে, "হে প্ৰভু, যোহনে যেনেকৈ
তেওঁৰ শিষ্য সকলক প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ শিকালে; তেনেকৈ আপুনিও আমাক শিকাওঁক।"

2তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, "তোমালোকে প্ৰাৰ্থনা কৰা সময়ত এইদৰে কবা, 'হে পিতৃ,[1] তোমাৰ নাম পূজনীয় হওঁক; তোমাৰ ৰাজ্য
হওঁক;

3আমাৰ প্ৰয়োজনীয় দৈনিক আহাৰ আমাক প্ৰতি দিনে দিয়া। 4আমাৰ পাপ ক্ষমা কৰা কিয়নো আমিও নিজৰ নিজৰ ধৰুৱাক ক্ষমা কৰিলোঁ।[2]
আৰু আমাক পৰীক্ষালৈ নিনিবা।' "

5ইয়াৰ পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, "ধৰা হওঁক, তোমালোকৰ মাজৰ কোনো এজনৰ বন্ধু আছে। তুমি যদি মাজনিশা বন্ধু জনৰ ওচৰত গৈ
কোৱা, 'হে বন্ধু, মোক তিনিটা পিঠা ধাৰে দিয়া; 6কিয়নো এইমাত্ৰ মোৰ ঘৰলৈ এজন পঠিক বন্ধু আহিছে। তেওঁক আহাৰ দিবলৈ মোৰ একো
আহাৰ নাই।' 7তেতিয়া সেই বন্ধু জনে ভিতৰৰ পৰা উত্তৰ দি কব পাৰে 'মোক বিৰক্ত নকৰিবা। এতিয়া দুৱাৰ বন্ধ আৰু মোৰ সন্তান সকল শুই
আছে। তোমাক পিঠা দিবলৈ উঠিব নোৱাৰো।' 8কিন্তু মই তোমালোকক কওঁ, বন্ধু হোৱা হেতুকে তেওঁ উঠি আহি নিদিলেও তুমি বাৰে বাৰে খুজি
থকাত,[3] এটা সময়ত তেওঁ উঠি আহি তোমাৰ যিমান প্ৰয়োজন সিমানেই পিঠা তোমাক দিব।

9মই তোমালোকক পুনৰ কওঁ, খোজা[4] তেতিয়া তোমালোকক দিয়া হব, বিচাৰা তেতিয়া পাবা, টুকুৰিওৱা তেতিয়া তোমালোকৰ বাবে দুৱাৰ
মুকলি কৰা হব। 10কিয়নো খোজা লোকে পায়, বিচৰা জনে দেখে আৰু যি জনে টুকুৰিয়াই, তেওঁলৈ দুৱাৰ মুকলি কৰা হয়।

11তোমালোকৰ মাজত কোন জন পিতৃয়ে পুত্ৰই পিঠা খুজিলে, শিল দিব? বা মাছ খুজিলে, মাছৰ সলনি সাপ দিব? 12নাইবা কণী খুজিলে তাক
কেঁকোৰা-বিছা দিব? 13এতেকে তোমালোক দুৰ্জন হৈয়ো নিজ নিজ সন্তান সকলক যদি ভাল বস্তু দিব জানা তেন্তে তাতকৈয়ো তোমালোকৰ
স্বৰ্গত থকা পিতৃয়ে তেওঁৰ ওচৰত খোজা লোক সকলক পবিত্ৰ আত্মা নিদিব নে?"

ভূতবোৰৰ বিষয়ে শিক্ষা

14এক সময়ত যীচুৱে এজন বোবা মানুহৰ পৰা এটা ভূত খেদাইছিল আৰু ভূতটো বাহিৰ হৈ যোৱাত, সেই বোবা মানুহ জনে কথা কবলৈ ধৰিলে।
তাকে দেখি লোক সকলে বিস্ময় মানিলে। 15কিন্তু কিছুমান লোকে কলে, "ভূতৰ ৰজা বেলচবূবৰ সহায়তহে এওঁ ভূতবোৰক এনেদৰে খেদায়।"

16আন কিছুমানে তেওঁক পৰীক্ষা কৰিবলৈ স্বৰ্গৰ পৰা কোনো চিন বিচাৰিলে। 17কিন্তু যীচুৱে তেওঁলোকৰ মনৰ ভাব বুজি পায় কলে, "যদি
কোনো ৰাজ্য নিজৰ বিৰুদ্ধে ভিন ভিন হয়, তেনেহলে সেই ৰাজ্য উছন্ন হয় আৰু এখন ঘৰত যদি নিজৰ ভিতৰতে বিভেদ জন্মে, সেই ঘৰ খনো
বিনষ্ট হয়।"

18চয়তান যদি নিজৰ বিৰুদ্ধে ভিন ভিন হয়, তেন্তে তাৰ ৰাজ্য কেনেকৈ থাকিব? কাৰণ তোমালোকে কৈছা যে, মই বেলচবূবৰ দ্বাৰাই ভূতবোৰক
খেদাও। 19যদি মই বেলচবূবৰ দ্বাৰাই ভূতবোৰক খেদাও, তেন্তে তোমালোকৰ অনুগামী সকলে কাৰ দ্বাৰাই খেদায়? এই কাৰণে তেওঁলোক
তোমালোকৰ বিচাৰক হব। 20কিন্তু মই যদি ঈশ্বৰৰ আঙুলিৰে ভূতবোৰক খেদাও, তেনেহলে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য অৱশ্যে তোমালোকৰ মাজলৈ
আহিল।

21যেতিয়া এজন বলৱান লোকে অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰৰে ভালকৈ সুসজ্জিত হৈ নিজৰ ঘৰ খন পহৰা দিয়ে, তেতিয়া তেওঁৰ সম্পত্তি সুৰক্ষিত হৈ থাকে;
22কিন্তু যেতিয়া তেওঁতকৈ আন এজন বলৱান লোক আহি তেওঁক পৰাজয় কৰে, তেতিয়া সেই বলৱান লোক জনে তেওঁৰ পৰা অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰবোৰৰ
সৈতে তেওঁৰ সকলো সম্পত্তি লুণ্ঠন কৰে। 23যি কোনো ব্যক্তি মোৰ ফলীয়া নহয় তেওঁ মোৰ বিপক্ষ আৰু যি কোনোৱে মোৰে সৈতে নচপায়,
তেওঁ সিচি পেলায়।

24যেতিয়া এটা অশুচি আত্মা কোনো মানুহৰ পৰা ওলাই যায়, তেতিয়া সি পানী নথকা ঠাইবোৰত ঘূৰি ফুৰি জিৰণি বিচাৰে আৰু এনে কোনো
ঠাই বিচাৰি নাপালে সি কয়, 'মই যি ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিলো সেই ঘৰলৈকে উভতি যাম।' 25পাছত উভতি আহি সি যেতিয়া সেই ঘৰ খন সৰা
পোচা আৰু সজোৱা-পৰোৱা দেখে, 26তেতিয়া সি গৈ নিজতকৈ দুষ্ট আন সাতোটা আত্মা লগত লৈ, তাতে সোমাই নিবাস কৰে আৰু সেই মানুহ
জনৰ শেষ অৱস্থা প্ৰথম অৱস্থাতকৈও বেয়া[5] হৈ যায়।

27এই কথা কওঁতে, এজনী তিৰোতাই লোক সকলৰ মাজৰ পৰা বৰ মাতেৰে তেওঁক কলে, "আপোনাক যি গৰ্ভই ধাৰণ কৰিলে আৰু যাৰ স্তন
আপুনি পান কৰিলে তেওঁ ধন্য।" 28কিন্তু তেওঁ কলে, "হয়, তথাপি যি সকলে ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনি পালন কৰে তেওঁলোকহে ধন্য।"

সৰলতাৰ বিষয়ে শিক্ষা

29এনেদৰে অনেক লোক তেওঁৰ ওচৰত গোট খোৱাত, তেওঁ কবলৈ ধৰিলে, "এই কালৰ মানুহ, দুর্জন মানুহ৷ ইহতে চিন বিচাৰে কিন্তু যোনা[6] ৰ
চিনৰ বাহিৰে আন কোনো চিন ইহতক দিয়া নহব৷ 30কিয়নো যোনা যেনেকৈ নীনবিৰ লোকলৈ চিন হৈছিল, তেনেকৈ এই কালৰ লোকৰ ওচৰত
মানুহৰ পুত্ৰই চিন হব৷

31দক্ষিণ দেশৰ ৰাণীয়ে[7] মহাবিচাৰত এই কালৰ মানুহবোৰৰ সৈতে উঠি তেওঁলোকক দোষী কৰিব কিয়নো তেওঁ চলোমনৰ জ্ঞানৰ কথা
শুনিবলৈ পৃথিবীৰ সীমাৰ পৰা আহিছিল৷ কিন্তু চোৱা, চলোমনতকৈয়ো মহান এজন ইয়াতে আছে৷

32মহা-বিচাৰত নীনবি নগৰৰ লোক সকল এই কালৰ লোক সকলৰ সৈতে থিয় হৈ ইহতক দোষী কৰিব; কিয়নো তেওঁলোকে যোনাৰ ঘোষণাত
মন পালটন কৰিলে, কিন্তু চোৱা যোনাতকৈয়ো মহান এজন ইয়াত আছে৷

33কোনোলোকে চাকি জ্বলাই কোনেও গুপুত ঠাইত বা দোণৰ তলত নথয় কিন্তু ভিতৰলৈ সোমোৱাই অহা সকলক পোহৰ দিবলৈ গছাৰ
ওপৰতহে থয়৷ 34তোমাৰ চকুৱেই শৰীৰৰ প্ৰদীপ; যেতিয়া তোমাৰ চকু ভালে থাকে, তেতিয়া তোমাৰ গোটেই শৰীৰ দিপ্তীময় হয়৷ কিন্তু যেতিয়া
বেয়া থাকে, তেতিয়া তোমাৰ শৰীৰ অন্ধকাৰময় হয়৷ 35এতেকে তোমাৰ ভিতৰত থকা পোহৰটো যেন অন্ধকাৰ হৈ নপৰে, সেই বিষয়ে মন
কৰিবা৷ 36এতেকে যদি তোমাৰ গোটেই শৰীৰ দিপ্তীময় আৰু তাৰ কোনো ভাগ অন্ধকাৰময় নহয়, তেনেহলে প্ৰদীপৰ উজ্জ্বল ৰশ্মি তোমাক দিলে
যি ৰূপ হয়, সেই ৰূপেই তোমাৰ সকলো শৰীৰে ধাৰণ কৰিব৷"

37এই কথা কোৱাৰ পাছত এজন ফৰাচীয়ে তেওঁৰ লগত ভোজন কৰিবলৈ তেওঁক নিমন্ত্ৰণ কৰিলে; তাতে তেওঁ ভিতৰলৈ সোমাই ভোজনত
বহিল৷ 38আৰু তেওঁক ভোজনৰ আগেয়ে নিজকে ধুই লোৱা নেদেখি, সেই ফৰাচীয়ে বিস্ময় মানিলে৷

39তেতিয়া প্ৰভুৱে তেওঁক কলে, "আপোনালোক ফৰীচী সকলে বাটি কাঁহিৰ বাহিৰ ফাল পৰিষ্কাৰ কৰে, কিন্তু আপোনালোকৰ ভিতৰফাল
অপহৰণ আৰু দুষ্টতাৰে পৰিপূৰ্ণ৷ 40হে নিৰ্ব্বোধ সকল! যি জনে বাহিৰফাল নিৰ্মাণ কৰিলে সেই জনে ভিতৰফালো নিৰ্মাণ নকৰিলে নে?
41ভিতৰত যি আছে, সেইখিনিকে দান কৰা; তেতিয়া সকলো বস্তু তোমালোকলৈ শুচি হব৷

42কিন্তু হায় হায় ফৰীচী সকল! আপোনালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ৷ আপোনালোকে পদিনা, আৰুদ[8] আৰু বাগিছাত হোৱা শাক-পাচলিৰ দশম ভাগ
দান কৰে কিন্তু ন্যায়-বিচাৰ আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰেম ত্যাগ কৰে৷ আচলতে অন্যান্য বিষয় সমূহৰ লগতে ন্যায়-বিচাৰ আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰেমকো পালন
কৰা আপোনালোকৰ প্ৰয়োজন আছিল৷

43হায় হায় ফৰীচী সকল! আপোনালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ; কিয়নো আপোনালোকে নাম-ঘৰত প্ৰধান আসন আৰু হাট-বজাৰত সন্মানপূৰ্ণ
সম্ভাষণবোৰ ভাল পায়৷ 44হায় হায়! আপোনালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ কিয়নো যি অদৃশ্য মৈদামৰ ওপৰত মানুহবোৰে নজনাকৈ খোজ দিয়ে, এনে
মৈদামৰ নিচিনা আপোনালোক৷"

45সেই সময়ত বিধান পণ্ডিত এজনে উত্তৰ দি যীচুক কলে, "হে গুৰু আপুনি যিবোৰ কথা কৈছে সেই কথাবোৰে আমাক অপমান কৰে৷"
46তেতিয়া যীচুৱে কলে, "হায় হায় বিধান পণ্ডিত সকল! আপোনালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ; কিয়নো আপোনালোকে মানুহৰ ওপৰত অসহনীয় ভাৰৰ
বোজা দিয়ে, কিন্তু নিজৰ এটা আঙুলিৰেও সেই ভাৰ নুচুৱে৷

47হায় হায়! আপোনালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ, কিয়নো আপোনালোকে ভাববাদী সকলৰ স্মৃতিৰ বাবে মৈদাম নিৰ্মাণ কৰিছে কিন্তু আপোনালোকৰ
পূৰ্ব-পুৰুষ সকলে তেওঁলোকক বধ কৰিছিল৷ 48সেয়েহে ইয়াত আপোনালোক সাক্ষী হৈছে আৰু নিজ পূৰ্ব-পুৰুষ সকলৰ কৰ্মত সন্মতিও
জনাইছে, কিয়নো তেখেত সকলে প্ৰকৃততে ভাববাদী সকলক বধ কৰিছিল, সেই কাৰণে এতিয়া আপোনালোকে মৈদাম সাজিছে৷

49ইয়াৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ জ্ঞানেও কলে, " মই তেওঁলোকলৈ ভাববাদী আৰু পাঁচনি সকলক পঠিয়াম আৰু তেওঁলোকে মই পঠিয়োৱা সকলৰ
কোনো জনক তাড়না কৰিব আৰু কোনো জনক বধ কৰিব৷ 50সেই কাৰণে জগত সৃষ্টিৰ আৰম্ভণিৰে পৰা আজিলৈকে যিমান ভাববাদী হত্যা
কৰা হৈছে, তেখেত সকলৰ ৰক্তপাতৰ কাৰণে এই সময়ৰ লোক সকল দায়ী৷ 51হয়, মই আপোনালোকক কওঁ-হেবলৰ ৰক্তপাতৰ পৰা আৰম্ভ
কৰি যি জখৰিয়াক যজ্ঞবেদী আৰু মন্দিৰৰ মধ্য স্থানত হত্যা কৰা হৈছিল, সেই জখৰিয়া[9] ৰ হত্যা পৰ্যন্ত সমস্ত ৰক্তপাতৰ বাবে এই কালৰ
লোক সকল দায়ী হব৷

52হায় হায় বিধান পণ্ডিত সকল! আপোনালোক সন্তাপৰ পাত্ৰ৷ কিয়নো আপোনালোকে জ্ঞানৰ চাবি ধৰি আছে, কিন্তু তাতে প্ৰৱেশ নকৰিলে
আৰু প্ৰৱেশ কৰিবলৈ ধৰা সকলকো বাধা দিছে৷"

53যীচুৱে সেই ঠাই এৰি যোৱাৰ পাছত, অধ্যাপক আৰু ফৰাচী সকলে তেওঁৰ কথাত প্ৰতিৰোধ কৰিলে আৰু তেওঁকলৈ বহু কথাত বিতৰ্ক কৰি,
54তেওঁ কোৱা কথাৰেই তেওঁক ফান্দত পেলাব বিচাৰিলে৷

11:2 [1]

11:4 [2]
11:8 [3]
11:9 [4]
11:26 [5]
11:29 [6]
11:31 [7]
11:42 [8]
11:51 [9]

১১ অধ্যায়। 12

1এনেতে অসংখ্য লোক গোট খোৱাত, লোক সকলৰ মাজত গচকা-গচকি হ'ল। তেতিয়া যীচুৱে প্ৰথমে তেওঁৰ শিষ্য সকলক কবলৈ ধৰিলে, "যি কপট, সেই ফৰীচী সকলৰ খমিৰলৈ সাৱধান হবা।"

2কিন্তু যি প্ৰকাশিত নহব এনে কোনো ঢাকি থোৱা বস্তু নাই আৰু যি জানিব পৰা নহব, এনে লুকুৱা বস্তু নাই। 3এতেকে তোমালোকে আন্ধাৰত যি যি কথা কলা, সেইবোৰ পোহৰত শুনা যাব আৰু ভিতৰৰ কোঠালিত তোমালোকে কাণে কাণে যি কথা কৈছা, সেয়া ঘৰৰ ওপৰৰ পৰা ঘোষণা কৰা হব।

4হে মোৰ বন্ধু সকল, মই তোমালোকক কওঁ, যি সকলে শৰীৰক বধ কৰে আৰু তাৰ পাছত একো কৰিব নোৱাৰে, তেওঁলোকলৈ ভয় নকৰিবা।
[1] 5কিন্তু কোন জনক ভয় কৰিব লাগে সেই বিষয়ে মই তোমালোকক জনাওঁ। ভয় সেই জনক কৰিবা, যি জনৰ বধ কৰাৰ পাছত নৰকতো পেলাবৰ ক্ষমতা আছে৷ হয়, মই তোমালোকক কওঁ; তেওঁলৈকে ভয় কৰা।

6পাঁচোটা ঘৰ-চিৰিকা দুই পইচালৈ বিক্ৰি নকৰে নে? তথাপি সেইবোৰৰ এটাকো ঈশ্বৰৰ আগত পাহৰা নাযায়। 7কিন্তু তোমালোকৰ মূৰৰ সকলো চুলিও গণনা কৰা হৈছে। ভয় নকৰিবা; কিয়নো তোমালোক অনেক ঘৰ-চিৰিকাতকৈ বহুমূলীয়া।

8মই তোমালোকক পুনৰ কওঁ, মানুহবোৰৰ আগত যি জনে মোক স্বীকাৰ কৰে, মানুহৰ পুত্ৰয়ো ঈশ্বৰৰ দূতবোৰৰ আগত তেওঁক স্বীকাৰ কৰিব।
9কিন্তু মানুহবোৰৰ আগত যি জনে মোক অস্বীকাৰ কৰে,ঈশ্বৰৰ দূতবোৰৰ আগত তেওঁকো অস্বীকাৰ কৰা হব। 10যি কোনোৱে মানুহৰ পুত্ৰৰ অহিতে কথা কয়, তেওঁক ক্ষমা কৰা হব। কিন্তু পবিত্ৰ আত্মাৰ অহিতে নিন্দা কৰা জনক ক্ষমা কৰা নহব।

11যেতিয়া তেওঁলোকে নাম-ঘৰবোৰত আৰু আধিপত্য আৰু ক্ষমতা পোৱা সকলৰ সন্মুখত তোমালোকক হাজিৰ কৰাব, তেতিয়া কেনেকৈ কি উত্তৰ দিব লাগে বা কি কথা কব লাগে, সেই বিষয়ে চিন্তা নকৰিবা৷ 12কিয়নো যি যি কথা সেই সময়ত কবলগীয়া হব, সেয়া পবিত্ৰ আত্মাই সেই মুহুৰ্ত্ততেই তোমালোকক শিকাই দিব। "

13তাৰ পাছত লোক সকলৰ মাজৰ পৰা এজনে তেওঁক কলে, " হে গুৰু, পৈতৃক সম্পত্তি মোৰ সৈতে ভাগ কৰিবলৈ, মোৰ ককাইক আজ্ঞা দিয়ক। " 14কিন্তু যীচুৱে তেওঁক কলে, " হে ভাই, মোক কোনে তোমালোকৰ ওপৰত বিচাৰক বা ভাগ কৰোতা পাতিলে? " 15তেওঁ তেওঁলোকক পুনৰ কলে, " সকলো লোভৰ পৰা নিজকে দুৰত ৰাখি সাৱধানে থাকিবা; কিয়নো উপচি পৰিলেও মানুহৰ জীৱন তেওঁৰ সম্পত্তিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নহয়। "

16পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক এটা দৃষ্টান্ত দি কলে, " এজন ধনী মানুহৰ মাটিত বহু শষ্য উৎপন্ন হৈছিল । 17তাতে তেওঁ মনতে ভাবি কলে, 'মোৰ শষ্য সামৰিবলৈ ঠাই নাই; মই এতিয়া কি কৰিম?' 18পাছত তেওঁ নিজকে কলে, "মই ইয়াকে কৰিম যে, আগৰ ভড়ালবোৰ ভাঙিম আৰু এটা ডাঙৰ ভড়াল সাজিম। সেই ভৰালত মোৰ সকলো শষ্য আৰু ভাল বস্তু সামৰি থম। 19তাৰ পাছত মই মোৰ প্ৰাণক কম, " হে প্ৰাণ, অনেক বছৰলৈ তোমাৰ বহুত ভাল বস্তু সাঁচি থোৱা হৈছে। জিৰাই-সতাই থাকা আৰু ভোজন পান কৰি আনন্দ কৰা। "

20[2] কিন্তু ঈশ্বৰে তেওঁক কলে, " হে নিৰ্ব্বোধ লোক, আজি ৰাতি তোমাৰ প্ৰাণ নিয়া হব৷[3] তাতে যিবোৰ বস্তু যুগুত কৰি থলা, সেইবোৰ কাৰ হব? 21ঠিক এইদৰে যি জনে ঈশ্বৰলৈ ধনৱান নহয়, কেৱল নিজলৈ ধন সাঁচি থয়,[4] তেওঁ তেনেকুৱা লোক। "

22পাছত যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক কলে, " সেই বাবে মই তোমালোকক কওঁ, তোমালোকে কি খাম বুলি প্ৰাণৰ কাৰণে আৰু কি পিন্ধিম বুলি শৰীৰৰ কাৰণে চিন্তা নকৰিবা। 23কিয়নো আহাৰতকৈ প্ৰাণ আৰু বস্ত্ৰতকৈ শৰীৰ শ্ৰেষ্ঠ।

24"ঢোঁৰা কাউৰীবোৰলৈ চোৱা, সিহতে নবয় বা নাদায়; সিহতৰ ভৰাল বা মেৰ নাই; তথাপি ঈশ্বৰে সিহঁতক আহাৰ দিয়ে। তোমালোক চৰাইতকৈ কিমান বহুমূলীয়া! 25আৰু তোমালোকৰ মাজত কোনে চিন্তা কৰি নিজৰ আয়ুস এহাতকে বঢ়াব পাৰে? 26এতেকে তোমালোকে যদি আটাইতকৈ সৰুটোৱে কৰিব নোৱাৰা তেন্তে আনবোৰ বিষয় কিয় চিন্তা কৰা? 27পথাৰৰ কনাৰি ফুল কেনেকৈ বাঢ়ে, সেই বিষয়ে চিন্তা কৰি চোৱা; সেইবোৰে শ্ৰম নকৰে আৰু সূতাও নাকাটে৷ মই তোমালোকক কওঁ, চলোমন তেওঁৰ সকলো ঐশ্বৰ্য্যৰে সৈতেও সেইবোৰৰ এটাৰ নিচিনাও

বিভূষিত নাছিল। 28কিন্তু পথাৰত থকা যি বন আজি আছে কাইলৈ জুই শালত পেলোৱা হব, তাকো যদি ঈশ্বৰে এইদৰে ভূষিত কৰে, তেন্তে হে অল্পবিশ্বাসী সকল, তোমালোকক তাতকৈয়ো কিমান বেছি ভূষিত কৰিব!

29তোমালোকে কি খাবা, কি পান কৰিবা এইবোৰ তোমালোকে নিবিচাৰিবা আৰু অস্থিৰ নহবা। 30কিয়নো জগতৰ সকলো জাতিয়ে এইবোৰ বিচাৰে; আৰু এইবোৰ তোমালোকৰো প্ৰয়োজন আছে বুলি তোমাৰ পিতৃয়ে জানে।

31কিন্তু তোমালোকে তেওঁৰ ৰাজ্য বিচাৰা; তাতে এইবোৰ তোমালোকক দিয়া হব।[5] 32হে তাকৰ জাকটি, ভয় নকৰিবা, কিয়নো তোমালোকক ৰাজ্য দিবলৈ, তোমালোকৰ পিতৃ প্ৰসন্ন হৈছে।

33তোমালোকৰ যি যি সম্পত্তি আছে, সেইবোৰ বিক্ৰী কৰি দৰিদ্ৰ সকলক দান কৰা আৰু যি ঠাইত চোৰ নাযায়, পোকেও নষ্ট নকৰে; এনে স্বৰ্গত নিজৰ কাৰণে পুৰণি হৈ নোযোৱা মোনা যুগুত কৰি অক্ষয় ধন সাঁচি থোৱা। 34কিয়নো য'তে তোমালোকৰ ধন, ত'তে তোমালোকৰ মনো হব।

পৰ দি থকা

35তোমালোকে কঁকাল বান্ধা আৰু[6] তোমালোকৰ চাকি জ্বলি থাকক, 36আৰু বিয়াৰ পৰা আহি দুৱাৰত টুকুৰিয়ালেই দুৱাৰ মেলি দিবলৈ নিজ নিজ প্ৰভুলৈ বাট চাই থকা মানুহবোৰৰ নিচিনা তোমালোকো হোৱা।[7]

37প্ৰভু অহাৰ পাছত যি দাস সকলক তেওঁ পৰ দি থকা দেখে, তেওঁলোক ধন্য। মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, তেওঁ নিজৰ কঁকাল বান্ধি, তেওঁলোকক ভোজনত বহুৱাই, নিজেই তেওঁলোকক সেই আহাৰ বাঢ়ি দিব। 38তেওঁ দ্বিতীয় বা তৃতীয় পৰতো যদি আহি তেওঁলোকক সেইদৰেই দেখে তেন্তে তেওঁলোক ধন্য।

39কোন সময়ত চোৰ[8] আহিব, সেই বিষয়ে ঘৰৰ গৰাকীয়ে জনা হলে, পৰ দি থাকি সিন্ধি দিবলৈ নিজৰ ঘৰ এৰি নিদিলেহেতেন; ইয়াক তোমালোকে জানা। 40তোমালোকো যুগুত হৈ থাকা; কিয়নো যি ক্ষণত তোমালোকে নাভাবা, সেই ক্ষণতে মানুহৰ পুত্ৰ আহিব।"

41তেতিয়া পিতৰে কলে, "হে প্ৰভু, এই দৃষ্টান্ত অকল আমাৰ বাবে কলে নে, নাইবা সকলোকে কৈছে?" 42তাতে প্ৰভুৱে কলে, "নিজৰ ভৃত্য সকলক উচিত সময়ত নিৰূপিত আহাৰ দিবলৈ, প্ৰভুৱে সিহঁতৰ ওপৰত যাক গৰাকী পাতিব এনে বিশ্বাসী আৰু বুদ্ধিমান ঘৰগিৰী কোন? 43প্ৰভু অহা সময়ত যাক এনে কৰা দেখে সেই দাস ধন্য। 44মই তোমালোকক সচাঁকৈ কওঁ, তেওঁ নিজৰ সৰ্ব্বস্বৰ ওপৰত তাক ঘৰগিৰী পাতিব।

45কিন্তু সেই দাস জনে যদি নিজৰ মনতে কয়, " মোৰ প্ৰভু অহাত পলম আছে, "আৰু এনেদৰে আন বন্দী বেটিক যদি কোবাবলৈ ধৰে, আৰু ভোজন পান কৰি তেওঁ মতলীয়া হয় । 46তেন্তে যি দিন আৰু সময়ৰ কথা তেওঁ অলপো চিন্তা নকৰে, সেই দিন আৰু সময়তে তেওঁৰ প্ৰভু আহি হাজিৰ হব। তাতে প্ৰভুৱে তেওঁক কাতি টুকুৰা টুকুৰ কৰিব আৰু অবিশ্বাসী সকলৰ কাৰণে যি ঠাই যুগুত কৰা হৈছে, তেওঁৰ স্থান তাতেই হব।

47যি দাসে তাৰ প্ৰভুৰ ইচ্ছা জানিও যুগুত হৈ নাথাকে আৰু তেওঁৰ ইচ্ছাৰ দৰে নকৰে, সেই দাসে ভালেমান কোব খাব। 48কিন্তু যি জনে নাজানি[9] কোবৰ যোগ্য কৰ্ম কৰে সি তাকৰ কোব খাব। যি জনক অধিক দিয়া হৈছিল, তেওঁৰ পৰা অধিক বিচৰা হব; লোক সকলে যি জনক সৰহকৈ গোটাই দিলে, তেওঁৰ পৰা অধিককৈ খুজিব।

49মই পৃথিবীত জুই পেলাবলৈ আহিলো আৰু অহ! যদি এই আশা পূৰ্ণ হৈ আগতেই প্ৰজ্বলিত হলহেতেন। 50কিন্তু মই এটা বাপ্তিস্মৰে বাপ্তাইজিত হব লাগে,[10] আৰু সেয়া সম্পন্ন নোহোৱালৈ মই বহুত কষ্ট পাই আছো!

51মই পৃথিবীত শান্তি দিবলৈ আহিছো বুলি ভাবিছা নে? মই তোমালোকক কওঁ-তেনে নহয়, কিন্তু বিভেদহে দিবলৈ আহিলো। 52এতিয়াৰ পৰা ঘৰৰ পাঁচ জন ভিন ভিন হৈ, দুজনৰ বিপক্ষে তিনি জন, তিনি জনৰ বিপক্ষে দুজনহে হব। 53পুতেকৰ বিপক্ষে বাপেক; বাপেকৰ বিপক্ষে পুতেক; জীয়েকৰ বিপক্ষে মাক, মাকৰ বিপক্ষে জীয়েক; বোৱাৰীৰ বিপক্ষে শাহুৱেক, শাহুৱেকৰ বিপক্ষে বোৱাৰী ভিন ভিন হৈ যাব।"

54ইয়াৰ পাছত যীচুৱে লোক সকলৰ ফালে চাই কলে, "পশ্চিম দিশত ডাৱৰ এচটা উঠা দেখিলেই, আপোনালোকে কয় " বৰষুণ আহিব "আৰু পাছত সেইদৰে হয়। 55দক্ষিণ ফালৰ বতাহ বুলিলে কয় 'বৰ জহ হব'; পাছত সেই জনো সেইদৰে ঘটে। 56হে কপটীয়া সকল, আপোনালোকে পৃথিবীৰ আৰু আকাশৰ ৰূপ নিৰ্ণয় কৰিব জানে; কিন্তু এই কালৰ বিষয়ে কিয় আপোনালোকে নিৰ্ণয় কৰিব নাজানে?

57নিজৰ বিষয়ে যথাৰ্থ বিচাৰ কি কাৰণত কৰিব নোৱাৰে? 58কিয়নো আপোনাৰ গুচৰিয়াৰ সৈতে আপুনি যেতিয়া বিচাৰকৰ ওচৰলৈ যায়, তেতিয়া বাটতেই তেওঁৰ পৰা মুক্ত হবলৈ চেষ্টা কৰে যাতে তেওঁ আপোনাক বিচাৰকৰ্তাৰ সন্মুখলৈ বলেৰে টানি নিনিয়ে আৰু বিচাৰকৰ্তাই দাৰোগাৰ হাতত শোধাই নিদিয়ে; তেতিয়া দাৰোগায়ো বন্দীশালত সোমাই থব নোৱাৰিব। 59মই আপোনালোকক কওঁ, শেষ পইচাটোও পৰিশোধ নকৰালৈকে কোনো প্ৰকাৰে আপুনি কাৰাগাৰৰ পৰা মুক্ত হব নোৱাৰিব।"

12:4 [1]
12:20 [2]

12:20 [3]
12:21 [4]
12:31 [5]
12:35 [6]
12:36 [7]
12:39 [8]
12:48 [9]
12:50 [10]

কপট আৰু লোভৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা 13

1সেই সময়ত তাত উপস্থিত থকা কেইজনমান লোকে যীচুক গালীলীয়া লোকৰ বিষয়ে এই সম্বাদ দিলে যে, পীলাতে তেওঁলোকৰ বলিৰ উৎসৰ্গৰ তেজৰ সৈতে গালীলীয়া সকলৰ তেজ মিহলি কৰিছিল। 2যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক কলে, "আপোনালোকে ভাবিছে নে যে, এই গালীলীয়া সকলে দুখ-ভোগ কৰাৰ কাৰণে আন গালীলীয়া সকলতকৈ অধিক পাপী আছিল? 3মই অাপোনালোকক কওঁ তেনে নহয়; কিন্তু মন পালটন নকৰিলে, অাপোনালোক সকলোৱে সেইদৰে বিনষ্ট হব।

4চীলোহত এটা ওখ দুৰ্গৰ পতনত যি ওঠৰ জন মানুহৰ মৃত্যু হৈছিল, আপোনালোকে ভাবে নেকি যে যিৰূচালেমৰ বাকী মানুহতকৈ তেওঁলোক বেছি পাপী আছিল? 5মই অাপোনালোকক কওঁ তেনে নহয়; কিন্তু মন পালটন নকৰিলে, আপোনালোকো বিনষ্ট হব।

অপ্ৰয়োজনীয় গছৰ শিক্ষা

6তাৰ পাছত যীচুৱে এই দৃষ্টান্ত দি কলে, " কোনো এজন মানুহৰ দ্ৰাক্ষাবাৰীত এজোপা ডিমৰু গছ ৰোৱা হৈছিল৷ এবাৰ গৰাকীয়ে আহি তাৰ ফল বিচাৰিলে, কিন্তু এটাও ফল নাপালে। 7তেতিয়া গৰাকীয়ে বাৰীচোৱাক কলে, 'চোৱা, মই তিনি বছৰ ধৰি এই ডিমৰু গছৰ ফল বিচাৰি আছো, কিন্তু একোৱে নাপাও; সেয়েহে ইয়াক কাটি পেলোৱা। কিয় ইয়াক অযথা ভূমি নষ্ট কৰিব দিওঁ?'

8তাতে বাৰীচোৱাই তেওঁক উত্তৰ দি কলে, 'হে প্ৰভু এই বছৰো থাকিবলৈ দিয়ক। মই ইয়াৰ চাৰিওফালে খান্দি সাৰ দিম৷

9পাছত যদি ফল ধৰে, তেন্তে ভালেই; নহলে ইয়াক কাটি পেলাব। "

বিশ্ৰাম বাৰে এজন ৰোগীক সুস্থ কৰা;

10এদিন বিশ্ৰাম বাৰে এটা নাম-ঘৰত যীচুৱে উপদেশ দি আছিল। 11তাত এনে এগৰাকী মহিলা আছিল, যি মহিলা গৰাকীয়ে এটা শক্তিহীন কৰা দুষ্ট আত্মাৰ অধিনত ওঁঠৰ বছৰ ধৰি কষ্ট ভোগ কৰি আছিল আৰু তাই কুঁজী হৈ গৈছিল, একেবাৰে পোন হব পৰা নাছিল।

12যীচুৱে তাইক দেখি মাতিলে আৰু কলে, “হে নাৰী তোমাৰ শক্তিহীন অৱস্থাৰ পৰা তুমি মুক্ত হোৱা” । 13তাৰ পাছত যীচুৱে তাইৰ ওপৰত হাত ৰাখিলে আৰু লগে লগে তাই পোন হৈ ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰিলে। 14কিন্তু যীচুৱে বিশ্ৰাম বাৰে সুস্থ কৰাৰ কাৰণে, নাম-ঘৰৰ নেতা জনে ক্ৰোধিত হৈ লোক সকলক কলে, " কাম কৰাৰ কাৰণে ছদিন আছে৷ গতিকে সেই ছদিনত আহিবা আৰু সুস্হ হবা, বিশ্ৰাম বাৰত নহয়। "

15প্ৰভুৱে তেওঁক উত্তৰ দি কলে, " কপটীয়া সকল! বিশ্ৰামবাৰে আপোনালোক সকলোৱে জানো নিজৰ গাধ বা গৰু গোহালিৰ পৰা মেলি পানী খোৱাবলৈ নিনিয়ে? 16তেনেহলে সুদীৰ্ঘ ওঠৰ বছৰ ধৰি চয়তানৰ বন্ধনত থকা অব্ৰাহামৰ বংশৰ এই মহিলা গৰাকীক বিশ্ৰাম বাৰৰ দিনা এই বন্ধনৰ পৰা মুকলি কৰা উচিত নহয় নে? "

17তেওঁ এইবোৰ কথা কোৱাৰ পাছত, তেওঁৰ বিৰুদ্ধে যি সকল লোক আছিল: সেই লোক সকলে লাজ পালে৷ কিন্তু তেওঁ কৰা সকলো মহান কাৰ্যবোৰ দেখি লোক সকলে আনন্দ কৰিলে৷

সৰিয়হ গুটি আৰু খমিৰৰ দৃষ্টান্ত

18 18তাৰ পাছত যীচুৱে কলে, " ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য কিহৰ নিচিনা? আৰু কিহৰ লগত মই ইয়াৰ তুলনা দিম? 19ই হল এটা সৰু সৰিয়হৰ বীজৰদৰে; এজন লোকে সেইবোৰ আনি নিজৰ বাগিছাত সিঁচিলে আৰু তাৰ পৰা গজালি ওলাই বাঢ়ি এজোপা ডাঙৰ গছ হৈ উঠিল; তাতে আকাশৰ চৰাইবোৰে আহি তাৰ ডালবোৰত বাহ সাজিলে। "

20তেওঁ আকৌ কলে, “ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যক মই কিহৰ লগত তুলনা কৰিম? 21ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য খমীৰৰদৰে৷ এগৰাকী মহিলাই তাকে লৈ প্ৰায় তিনি দোণ ময়দাৰ সৈতে মিহলায় আৰু আটাইখিনি ময়দা নুফুলালৈকে ঢাকি থয়৷"

পৰিত্ৰাণলৈ প্ৰাণপণে চেষ্টা কৰাৰ বিষয়ে শিক্ষা

22এইদৰে তেওঁ নগৰে নগৰে গাঁৱে গাঁৱে উপদেশ দি দি যিৰূচালেমলৈ গ'ল। 23তেতিয়া কোনো এজনে সুধিলে, "প্ৰভু, তাকৰ লোকেহে উদ্ধাৰ পাব নে?" তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে 24"ঠেক দুৱাৰেদি সোমাবলৈ বহুত কষ্ট, প্ৰাণপণে চেষ্টা কৰা; মই তোমালোকক কওঁ, অনেক লোকে তাত সোমাবৰ বাবে যত্ন কৰিব, কিন্তু নোৱাৰিব৷

25কাৰণ ঘৰৰ গৰাকীয়ে উঠি দুৱাৰ বন্ধ কৰিব,তেতিয়া তোমালোকে বাহিৰত থিয় হৈ দুৱাৰত টুকুৰিয়াই ক'বা, প্ৰভু আমালৈ দুৱাৰ মেলি দিয়ক, তেওঁ উত্তৰ দি আপোনালোকক কব, ‘তোমালোক কৰ মানুহ, সেই বিষয়ে মই নাজানো৷'; 26তেতিয়া তোমালোকে ক'বা, আপোনাৰ সাক্ষাতে আমি ভোজন পান কৰিলোঁ আৰু আমাৰ আলি বাটতে আপুনি উপদেশ দিলে। 27কিন্তু তেওঁ উত্তৰ দি কব, মই তোমালোকক কওঁ, 'এই সকল কৰ মানুহ, সেই বিষয়ে মই নাজানো; হে দুৰাচাৰীবোৰ মোৰ ওচৰৰ পৰা দূৰ হ!'

28তেতিয়া ক্ৰন্দন আৰু দাঁত কৰচনি হ'ব! তাতে তোমালোকে অব্ৰাহাম, ইচহাক, যাকোব আৰু ভাববাদী সকলক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত দেখা পাবা, কিন্তু তোমালোকক বাহিৰত পেলোৱা হ'ব৷ 29তেতে পূব, পশ্চিম, উত্তৰ, দক্ষিণৰ পৰা মানুহবোৰ আহি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত ভোজনত বহিব, 30আৰু চোৱা যি সকল আগ হব, সেই সকলোবোৰ পাছ পৰিব; আৰু যি সকল পাছ পৰিব তেওঁলোক আগবাঢ়িব৷"

31কিছু সময়ৰ পাছত কেইজনমান ফৰিচী আহি তেওঁক কলে, "তুমি ইয়াৰ পৰা অাতৰি যোৱা; কাৰণ হেৰোদে তোমাক বধ কৰিবলৈ বিচাৰি আছে।" 32যীচুয়ে তেওঁলোকক কলে, “যোৱা তোমালোকে গৈ সেই শিয়ালক এই কথা কোৱাগৈ, মই আজি আৰু কাইলৈ ভূত খেদাম নৰিয়াক সুস্থ কৰিম, তৃতীয় দিনা মই মোৰ কাৰ্য সিদ্ধ কৰিম। 33যি কি নহওঁক আজি, কাইলৈ আৰু পৰহিলৈ মই যাত্ৰাত আগবাঢ়ি থাকিব লাগিব; কোনো কাৰণতেই এজনো ভাববাদী যিৰূচালেমৰ পৰা দুৰৈত মৃত্যু হব নোৱাৰে৷

34হে যিৰূচালেম! যিৰূচালেম! যি জনে ভাববাদী সকলক বধ কৰে আৰু তোমাৰ ওচৰলৈ পঠোৱা সকলৰ ওপৰত শিল দলিয়াই । বহুবাৰ মই তোমাৰ এই ল'ৰা ছোৱালীবোৰক বচাব খুজিছিলোঁ, কুকুৰাই যেনেকৈ নিজ পোৱালীবোৰক ডেউকাৰ তলত সুৰক্ষা দি ৰাখে তেনেকৈ ৰাখিব খুজিছিলোঁ: কিন্তু আপুনি সন্মত নহ’ল৷ 35চোৱা' তোমালোকৰ ঘৰ ধংস হৈ গৈছে; মই তোমালোকক কওঁ-যেতিয়ালৈকে তোমালোকে এই কথা নোকোৱা “প্ৰভুৰ নামেৰে যি জন আহিছে তেওঁ ধন্য” তেতিয়ালৈকে তোমালোকে মোক দেখিবলৈ নাপাবা।

মন পালটনৰ বিষয়ে শিক্ষা 14

বিশ্ৰাম বাৰে এজন ৰোগীক সুস্হ কৰা

1এদিন বিশ্ৰাম বাৰে এইদৰে হৈছিল, যীচু এজন প্ৰধান ফৰীচী চলাওঁতাৰ ঘৰত পিঠা খাবলৈ সোমাল, তাতে লোক সকলে তেওঁক ভালকৈ চাবলৈ ধৰিলে। 2সেই ঠাইত তেওঁৰ আগত এজন জলোদৰী বেমাৰত আক্ৰান্ত লোক আছিল। 3তাতে যীচুৱে মাত লগাই বিধান পণ্ডিত আৰু ফৰীচী সকলক সুধিলে, "বিশ্ৰাম বাৰে সুস্থ কৰিব পাই নে নাপায়?"

4কিন্তু তেওঁলোক নিজম দি থাকিল। তেতিয়া তেওঁ মানুহ জনক মাতি আনি সুস্থ কৰি পঠাই দিলে। 5আৰু তেওঁলোকক কলে, "অাপোনালোকৰ কাৰোবাৰ বলধ বা গাধ নাদত পৰিলে,তৎক্ষণাত নুতুলিব নে?" 6তেতিয়া তেওঁলোকে সেই কথাৰ উত্তৰ দিব নোৱাৰিলে।

7তেতিয়া লোক সকলে প্ৰধান ঠাই বাচি লোৱা দেখি, যীচুৱে তেওঁলোকক দৃষ্টান্ত দি কলে, 8কোনোবাই তোমাক বিয়ালৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিলে, প্ৰধান ঠাইত নবহিবা; কিজানি তোমাতকৈ মান্যৱন্ত কোনো মানুহ নিমন্ত্ৰণ হৈছে; 9পাছত তেনে কৰিলে, যি জনে তোমালোক দুয়োকে নিমন্ত্ৰন কৰিছে; তেওঁ আহি তোমাক কব, “এওঁক তোমাৰ ঠাইতো এৰি দিয়া”। তেতিয়া তুমি লাজত পৰিবা, কাৰণ তুমি গৈ সকলোতকৈ চাপৰ ঠাইত বহিব লাগিব।

10কিন্তু যেতিয়া নিমন্ত্ৰিত হৈও চাপৰ ঠাইত বহিবা; তেতিয়া তোমাক নিমন্ত্ৰণ কৰা জন আহি, দেখিলে কব “হে বন্ধু ওখ ঠাইলৈ যোৱা”; তেতিয়া তোমাৰ সৈতে ভোজনত বহা সকলোৰে আগত তুমি মৰ্য্যদা পাবা। 11কিয়নো যি কোনোৱে নিজকে বৰ বুলি মানে, তেওঁক সৰু কৰা হব; আৰু যি কোনোৱে নিজকে সৰু বুলি মানে, তেওঁক বৰ কৰা হব।

12তেতিয়া তেওঁক নিমন্ত্ৰণ কৰা জনে ক'লে, “দুপৰ বা নিশাৰ ভোজ পাতিলে, তুমি নিজৰ বন্ধু বা ভাই সকলক বা জ্ঞাতি-কুটুম্ব বা ধনবন্ত চুবুৰীয়া সকলক নামাতিবা; তেওঁলোকে তোমাক নিমন্ত্ৰণ কৰিব, আৰু তোমাৰ প্ৰতিদান ঘূৰাই দিব ।

[13]কিন্তু যেতিয়া ভোজ পাতা, তেতিয়া দৰিদ্ৰ, কোঙা, খোৰা, অন্ধ এনে লোকক মাতিবা। [14]তাতে তোমাক প্ৰতিদান ৰূপে ঘূৰাবলৈ তেওঁলোকৰ একো নোহোৱাত, তুমি ধন্য হবা। কিয়নো ধাৰ্মিক সকলৰ পুনৰুত্থানত তোমাক প্ৰতিদান দিয়া হব”।

[15]যি সকলে যীচুৰ সৈতে ভোজনত বহিছিল, তেওঁলোকৰ মাজৰ এজনে এই কথা শুনি, তেওঁক কলে, “যি কোনোৱে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত ভোজন কৰিব তেওঁ ধন্য”। [16]কিন্তু যীচুৱে তেওঁক কলে, “এজন মানুহে নিশা বৰ ভোজ পাতি, অনেক লোকক নিমন্ত্ৰণ কৰিলে। [17]পাছত ভোজনৰ সময় হোৱাত, তেওঁ নিজৰ এজন দাসক পঠাই নিমন্ত্ৰিত সকলক কলে, আহক, এতিয়া ভোজন যুগুত হৈছে৷

[18]তাতে সকলো লোকে একে ভাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰিলে। প্ৰথম জনে তেওঁক কলে, মই এডৰা মাটি কিনিলোঁ; মই তোমাক মিনতি কৰিছোঁ; মই সেই মাটি চাবলৈ যাব লাগে । [19]আন এজনে কলে, মই পাঁচ হাল বলদ কিনিলোঁ; সেইবাবে ময়ো তোমাক মিনতি কৰিছোঁ, মই পথাৰত প্ৰমাণ চাবলৈ যাওঁ; । [20]আন এজনে কলে, মই এগৰাকীক বিয়া কৰালো, এই কাৰণে যাব নোৱাৰো।

[21]তেতিয়া সেই দাসে আহি মহাশয়ৰ আগত লোক সকলৰ সম্বাদ দিলে। তেতিয়া ঘৰৰ গৰাকীয়ে ক্ৰুদ্ধ হৈ তেওঁৰ দাসক কলে, তুমি নগৰৰ আলি আৰু সৰু বাটলৈ বেগাই ওলাই দৰিদ্ৰ, কোঙা, অন্ধ, খোৰা এনে লোক সকলক ইয়ালৈ মাতি আনাগৈ। [22]পাছত সেই দাসে কলে, হে মহাশয় আপোনাৰ আজ্ঞাৰ দৰে হৈছে; তথাপি এতিয়াও ঠাই আছে।

[23]তেতিয়া ঘৰৰ গৰাকীয়ে দাসক কলে, ৰাজবাট আৰু আলিবাটলৈ ওলাই যোৱা আৰু মোৰ ঘৰ ভৰাবলৈ লোক সকলক উচতাই আনাগৈ। [24]কিয়নো মই আপোনালোকক কওঁ, সেই নিমন্ত্ৰিত লোক সকলৰ এজনেও মোৰ ভোজনৰ আস্বাদ নাপাব”।

প্ৰকৃত শিষ্যৰ লক্ষণ

[25]তেতিয়া যীচুৰ সঙ্গে সঙ্গে এদল মানুহ গৈ আছিল, যাওঁতে তেওঁ মুখ ঘূৰাই সেই লোক সকলৰ ফালে চাই কলে-, [26]"কোনোৱে মোৰ ওচৰলৈ আহি নিজৰ মাক, বাপেক, তিৰোতা, সন্তান, ভায়েক, ভনীয়েক আনকি নিজৰ প্ৰাণকো অপ্ৰিয় বুলি নামানে, তেনেহলে তেওঁ মোৰ শিষ্য হব নোৱাৰে। [27]যি কোনোৱে নিজৰ ক্ৰুচ লৈ মোৰ পাছত আহিব নোৱাৰে, তেৱোঁ মোৰ শিষ্য হব নোৱাৰে ।

[28]কিয়নো গড় কাৰেং বান্ধিবলৈ মন কৰিলে, প্ৰথমতে বহি তাৰ কিমান খৰচ আৰু ইয়াক সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ সমৰ্থ আছে নে নাই, এই বিষয়ে গণনা নকৰা আপোনালোকৰ মাজত কোন আছে? [29]তেওঁ ভেটি তুলি যদি সম্পূৰ্ণ কৰিব নোৱাৰে, তেন্তে এই কৰ্ম চাই থকা লোক সকলে তেওঁক বিদ্ৰূপ কৰি কব ধৰিব, [30]“এই মানুহজনে সাজিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে কিন্তু সম্পূৰ্ণ কৰিব নোৱাৰিলে।”

[31]অথবা অন্য এজন ৰজাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ যাওঁতে প্ৰথমতে বহি চিন্তা নকৰিবনে, যে তেওঁৰ দহ হাজাৰ সৈন্যই বিপক্ষৰ বিশ হাজাৰ সৈন্যৰ বিৰুদ্ধে যুজিব পাৰিব নে নোৱাৰিব? [32]যদি নোৱাৰে তেন্তে সি জন ৰজা দূৰৈত থাকোতেই, কটকী পঠিয়াই সন্ধিৰ কথা সুধিব।
[33]এতেকে আপোনালোকৰ যি কোনোৱে নিজৰ সৰ্বস্ব ত্যাগ নকৰে, তেওঁ মোৰ শিষ্য হব নোৱাৰে।

[34]লোণ হলে উত্তম; কিন্তু যদি লোণৰো সোৱাদ নাইকিয়া হয়, তেন্তে ইয়াক কিহেৰে পুণৰাই সোৱাদ কৰা হব? [35]সি মাটিৰ বা সাৰৰ ভেটিৰ কাৰণেও উপযুক্ত নহব; তাতে মানুহে সেইবোৰ বাহিৰলৈ পেলাই দিব। যি জনৰ শুনিবলৈ কাণ আছে, তেওঁ শুনক।

১৪ অধ্যায় 15

মন পালটোৱা পাপী মানুহৰ পৰিত্ৰাণত ঈশ্বৰৰ যে আনন্দ হয়, সেই বিষয়ৰ তিনিটা দৃষ্টান্ত

[1]সেই সময়ত কৰ সংগ্ৰহকৰী আৰু পাপী লোক সকলে যীচুৰ কথা শুনিবৰ বাবে আহিছিল । [2]তেতিয়া ফৰীচী আৰু অধ্যাপক সকলে গৰিহণা কৰি কলে, “এই লোক জনে পাপী লোক সকলক গ্ৰহণ কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে ভোজন-পানো কৰে। "

[3]তেতিয়া তেখেত সকলক এই দৃষ্টান্ত দি তেওঁ কলে, " এশ মেৰ থকা কোনো মানুহৰ যদি এটা হেৰায়, [4]তেনেহলে তেওঁ সেই নিৰানৈব্বটা মেৰক হাবিৰ মাজতে এৰি হেৰুৱাটোক বিচাৰি নাযাব নে? [5]আৰু যেতিয়া হেৰুৱাটোক বিচাৰি পায়, তেতিয়া আনন্দিত হয় আৰু নিজৰ কান্ধত তুলি ঘৰলৈ আনে।

[6]এইদৰে যেতিয়া তেওঁ ঘৰ আহি পায়, তেতিয়া বন্ধু আৰু চুবুৰীয়া সকলক মাতি একত্ৰিত কৰি তেওঁলোকক কয়, “মোৰ সৈতে আনন্দ কৰা; কিয়নো মই হেৰোৱা মেৰ-পোৱালিটো পালোঁ”। [7]মই আপোনালোকক কওঁ, সেইদৰে মন পালটন নকৰা নিৰানব্বই জন ধাৰ্মিক লোকৰ অৰ্থে যিমান আনন্দ, মন পালটোৱা এজন পাপীৰ অৰ্থে, স্বৰ্গত তাতকৈ অধিক আনন্দ হব।

[8]অথবা কোনো এজনী মহিলাৰ দহোটা আধলিৰ যদি এটা হেৰাই,তেওঁ চাকি জ্বলাই ঘৰ সাৰি তাক নোপোৱালৈকে নিবিচাৰিব নে? [9]আৰু হেৰুৱাতো বিচাৰি পালে, তেওঁ নিজৰ বন্ধু আৰু চুবুৰীয়া সকলক একলগে গোটায় কয়, “মোৰ সৈতে আনন্দ কৰা; কিয়নো যি আধলিটো

হেৰুৱাইছিলো সেইটো পালোঁ”। 10সেইদৰে মই আপোনালোকক কওঁ, মন পালটোৱা এজন পাপীৰ অৰ্থে, ঈশ্বৰৰ দূতবোৰৰ সাক্ষাতে আনন্দ হয়। "

11তেওঁ পুনৰ কলে, “কোনো এজন মানুহৰ দুজন পুতেক আছিল; 12সৰুটোৱে বাপেকক কলে, “দেউতা সম্পত্তিৰ যি ভাগ মই পাওঁ, সেই ভাগ মোক দিয়ক।" তেতিয়া তেওঁ নিজৰ সম্পত্তি সিহঁতক ভগাই দিলে।

13অলপ দিনৰ পাছত, সেই জন সৰু পুতেকে সকলো গোটাই দূৰ দেশলৈ যাত্ৰা কৰি তাত লম্পট আচৰণ কৰি সকলো সম্পত্তি অপব্যয় কৰিলে। 14তাতে সকলো ব্যয় হোৱাত, সেই দেশত তেওঁৰ বৰ আকাল হল, আৰু তাতে সৰু পুতেক জনে কষ্ট পাবলৈ ধৰিলে। 15তেতিয়া তেওঁ গৈ সেই দেশৰ এজন মানুহৰ আশ্ৰয় ললে। তাতে সেই মানুহ জনে তেওঁক গাহৰি চৰাবলৈ নিজৰ পথাৰলৈ পঠাই দিলে। 16তেওঁ গাহৰিয়ে খোৱা দানাৰে তৃপ্ত হবলৈ বৰ হেপাঁহ কৰিলে, কাৰণ তাতে তেওঁক কোনেও একো খাবলৈ দিয়া নাছিল।

17শেষত, এদিন তেওঁ চেতনা পাই কলে, “মোৰ পিতৃৰ ওচৰত বহুত চাকৰে পেত ভৰাই খাবলৈ পাই কিন্তু ইয়াত মই ভোকৰ জ্বালাত মৰিছো।
18মই এতিয়া দেউতাৰ ঘৰলৈ গৈ এই কথা কম, 'স্বৰ্গৰ অহিতে আৰু আপোনাৰ দেখাত পাপ কৰিলো; 19আপোনাৰ পুত্ৰ বুলি মতাৰ যোগ্য নহওঁ; মোক আপোনাৰ এটা চাকৰৰ নিচিনাকৈ হলেও ৰাখক’।

20পাছত তেওঁ তেনে ভাবেৰেই দেউতাকৰ ওচৰলৈ আহিল। কিন্তু তেওঁ ঘৰৰ পৰা দূৰৈত থাকোতেই, দেউতাকে দেখিলে আৰু তেওঁক চাই মৰম লগাত চুমা খালে। 21তেতিয়া পুতেকে কলে, “দেউতা স্বৰ্গৰ অহিতে আৰু আপোনাৰ দেখাত, মই পাপ কৰিলোঁ। আপোনাৰ পুত্ৰ বুলি মোক মাতিবলৈও মই এতিয়া যোগ্য নহওঁ” ।

22কিন্তু বাপেকে দাসবোৰক কলে, আটাইতকৈ উত্তম বস্ত্ৰ বেগাই আনি এওঁক পিন্ধাই দে; এওঁৰ হাতত আঙঠি, ভৰিত জোতা দে; 23পোহনীয়া দামুৰিতো আনি মাৰ৷ আহা, আমি ভোজন কৰি, ৰং কৰোঁহক; 24কিয়নো মোৰ এই লৰা মৰি গৈছিল আৰু এতিয়া এওঁ জীৱন পাইছে। এওঁ হেৰাই গৈছিল কিন্তু এতিয়া বিচাৰি পাইছো। "এনেদৰে কৈ তেওঁ আনন্দ কৰিবলৈ ধৰিলে।

25সেই সময়ত বৰ পুতেক পথাৰত আছিল। পাছত তেওঁ আহি ওচৰ পাই, বাজনা আৰু নচাৰ শব্দ শুনিলে। 26তেতিয়া দাসবোৰৰ এটাক মাতি সুধিলে, “এইবোৰ নো কি হৈছে”? 27তেতিয়া দাস জনে কলে “তোমাৰ ভায়েৰা আহিল; আৰু তোমাৰ পিতৃয়ে তেওঁক সুস্থ শৰীৰে পোৱা হেতুকে,পোহনীয়া দামুৰিটো মাৰিব দিলে।"

28তেতিয়া তেওঁৰ খং উঠিল আৰু ভিতৰলৈ যাবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে; পাছত দেউতাক ওলাই আহিল আৰু তেওঁক বিনয়েৰে বুজালে, 29তেতিয়া বৰ পুত্ৰই বাপেকক উত্তৰ দি কলে, “চাওঁক, ইমান বছৰে মই আপোনাৰ সেৱা কৰিলো, কেতিয়াও মই আপোনাৰ আজ্ঞা উলঙ্ঘন কৰা নাই; তথাপি মোৰ বন্ধুসকলৰ লগত প্ৰীতি ভোজ কৰিবলৈ এটি ছাগলী পোৱালিও আপুনি মোক দিয়া নাই। 30কিন্তু আপোনাৰ সৰু লৰা বেশ্যাৰ লগত সকলো ধন খৰছ এতিয়া ঘূৰি আহিছে আৰু আপুনি সি ঘুৰি অাহোতেই তাৰ কাৰণে পোহনীয়া দামুৰীটো মাৰিলে”।

31তেতিয়া বাপেকে সেই ল'ৰাক কলে, “বোপা তুমি সদায় মোৰ লগত আছা আৰু মোৰ যি যি আছে, সকলো তোমাৰেই। 32কিন্তু তোমাৰ এই ভায়েৰা মৰা হৈয়ো আকৌ জীয়াই উঠিল; হেৰোৱা হৈয়ো পালো; এই কাৰণে আমি প্ৰীতি ভোজ পাতি আনন্দ কৰিব লাগে৷"

১৫ অধ্যায় 16

ধন ব্যৱহাৰ কৰাৰ বিষয়ে এটা দৃষ্টান্ত

1যীচুৱে শিষ্য সকলক ক'লে: "এজন ধনী মানুহৰ এজন ঘৰগিৰী[1] আছিল, এই ঘৰগিৰীয়ে ধনী মানুহ জনৰ সম্পদ নষ্ট কৰিছে বুলি অভিযোগ আনিলে।

2তেতিয়া সেই ধনী ব্যক্তি জনে ঘৰগিৰী দায়িত্বত থকা ব্যক্তি জনক মাতি ক'লে, এইবোৰ তোমাৰ বিষয়ে মই কি শুনিছো? তোমাৰ কামৰ হিচাব মোক দিয়া, তুমি আৰু মোৰ ঘৰগিৰী দায়িত্বত থাকিব নোৱাৰা।'

3তেতিয়া সেই ঘৰগিৰী দায়িত্বত থকা ব্যক্তি জনে মনতে ভাবিলে, 'এতিয়া মই কি কৰিম,যদি মোক এই কৰ্মৰ পৰা অাতৰাই দিয়ে, মই দিন হাজিৰা কৰি খাবলৈ মোৰ শক্তি নাই আৰু ভিক্ষা কৰিবলৈও মোৰ লাজ লাগে। । 4মোক ঘৰগিৰী দায়িত্বৰ পৰা অাতৰালেও লোক সকলে যাতে তেওঁলোকৰ ঘৰলৈ মোক নিমন্ত্ৰণ কৰে, সেই কাৰণে কি কৰিব লাগিব তাক মই জানিছোঁ।'

5তাৰ পাছত তেওঁ ধনী মানুহ জনৰ প্ৰতিজন ধৰুৱাক মাতিলে আৰু তেওঁ প্ৰথম জনক সুধিলে, 'আমাৰ গৰাকীক কিমান ঋণ পৰিশোধ কৰিবলৈ আছে?' 6তেওঁ ক'লে, এশ মোন তেল। ঘৰগিৰীয়ে তেওঁক ক'লে, 'তোমাৰ তালিকা পত্ৰ খন লোৱা আৰু ইয়াতে সোনকালে পঞ্চাশ লিখা'। 7তাৰ পাছত আন জনক সুধিলে, 'তোমাৰ কিমান দিব লগীয়া ঋণ আছে?' তেওঁ ক'লে এশ মোন ঘেহুঁ'। তেতিয়া তেওঁক ক'লে " তোমাৰ তালিকা পত্ৰ খন লোৱা আৰু আশী লিখা। "

8তেওঁ সকলো কাম আগ-পাছ বিচাৰ কৰি বুদ্ধিমান লোকৰদৰে কৰিছিল। এই হেতুকে ধনী লোক জনে ঘৰগিৰীক শলাগিলে, কিয়নো পোহৰৰ
সন্তানতকৈ এই জগতৰ সন্তানবোৰ নিজ জাতিলৈ অধিক বুদ্ধিৱন্ত। 9মই তোমালোকক কওঁ, অযথাৰ্থ ধনেৰে আপোনালোকে নিজলৈ বন্ধু লাভ
কৰে, কিন্তু যেতিয়া সম্পদৰ অন্ত পৰিব, তেতিয়া তেওঁলোকে আপোনালোকক অনন্ত নিবাসত গ্ৰহণ কৰিব।

10যি জন অলপ কথাত বিশ্বাসী তেওঁ অধিক কথাতো বিশ্বাসী; যি জন সৰুতকৈ সৰুত অধৰ্মি, তেওঁ অধিকতো অধৰ্মি।

11এই কাৰণে পাৰ্থিৱ ধনত যদি অবিশ্বাসী হোৱা, তেন্তে প্ৰকৃত ধনত আপোনাক কোনে বিশ্বাস কৰিব? 12যদি অন্য লোকৰ বিষয়ত বিশ্বাসী
নহোৱা, তেন্তে যি আপোনাৰ নিজৰ তাক কেনেকৈ আপোনাক দিব।

13কোনো চাকৰে দুজন গৰাকীৰ ওচৰত খাটিব নোৱাৰে, কিয়নো তেতিয়া তেওঁ এজনক ঘিণ কৰি আন জনক ভাল পাব, নাইবা এজনত
আসক্তহৈ আন জনক হেয় জ্ঞান কৰিব। আপোনালোকে ঈশ্বৰ আৰু ধন এই দুয়োটা বিষয়তে একেলগে খাটিব নোৱাৰা।"

14এই কথাবোৰ শুনি, ধন লুভীয়া ফৰীচী সকলে তেওঁক উপলুঙা কৰিলে। 15তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "আপোনালোকে মানুহৰ আগত
নিজকে নিজে ধাৰ্মিক দেখুৱাওঁতা, কিন্তু ঈশ্বৰে আপোনালোকৰ হৃদয় জানে; এতেকে মানুহৰ মাজত যি উত্তম, ঈশ্বৰে দেখাত সেয়ে ঘিণলগীয়া।

16যোহন অহালৈকে বিধান আৰু ভাববাদী সকলৰ বাক্য আছিল; তেতিয়াৰ পৰা ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ শুভবাৰ্ত্তা ঘোষণা কৰা হৈছে, প্ৰতিজনে অতি
আগ্ৰহেৰে সেই ৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিছে। 17কিন্তু বিধানৰ এক বিন্দু লুপ্ত হোৱাতকৈ আকাশ আৰু পৃথিবী লুপ্ত হোৱা সহজ।

18যি কোনোৱে নিজৰ পত্নিক বিবাহ বিচ্ছেদ কৰি অন্য মহিলাক বিবাহ কৰায়, তেওঁ ব্যভিচাৰ কৰে; যদি সেই পৰিত্যক্তা মহিলা গৰাকীক আন
কোনো লোকে বিয়া পাতে তেৱোঁ ব্যভিচাৰ কৰে।

19কোনো এজন ধনী মানুহ আছিল। তেওঁ বেঙেনা বৰণীয়া শণ সূতাৰ কাপোৰ পিন্ধি, প্ৰতিদিনে নিজৰ বহুত সম্পত্তিত উল্লাস কৰি আছিল।

20লাজাৰ নামেৰে গোটেই শৰীৰত ঘা লগা এজন মগনীয়া সেই ধনী ব্যক্তি জনৰ দুৱাৰত থোৱা হৈছিল। 21সেই ধনী ব্যক্তি জনৰ টেবুলৰ তলত
পৰা খোৱা বস্তুৰে পেট পুৰাবলৈ মগনীয়া জনে আশা কৰি ৰৈ থাকিছিল। তাতে কুকুৰবোৰেও আহি তাৰ ঘাঁবোৰ চেলেকি থাকে।[2]

22কালক্ৰমে সেই মগনীয়া জন মৰিল, স্বৰ্গদূত সকলে আহি অব্ৰাহামৰ কোলালৈ তেওঁক লৈ গ'ল। পাছত ধনী ব্যক্তি জনো মৰিল তাতে তেওঁক
মৈদাম দিয়া হল। 23ধনী ব্যক্তি জনে নৰকত অতি যাতনা পাই ওপৰলৈ চকু তুলি চাই বহু দুৰত অব্ৰাহাম আৰু তেওঁৰ কোলাত লাজাৰক দেখা
পালে।

24তেতিয়া ধনী ব্যক্তি জনে চিঞৰি ক'লে, " পিতৃ অব্ৰাহাম, মোৰ প্ৰতি দয়া কৰক আৰু লাজাৰক ইয়ালৈ পঠাই দিয়ক। তেওঁ আঙুলিৰ আগ
পানীত জুবুৰিয়াই, মোৰ জিভা চেঁচা কৰিবলৈ তেওঁক পঠিয়াই দিয়ক।'

25কিন্তু অব্ৰাহামে তেওঁক ক'লে, 'বোপা, তুমি জীয়াই থকা কালত যেনেদৰে নিজকলৈ সুখত আছিলা, সেইদৰে লাজাৰে দুখ পাইছিল, এতিয়া
সেই কথা সোঁৱৰণ কৰা; কিন্তু এতিয়া তেওঁ ইয়াত শান্তিত আছে আৰু তুমি হলে যাতনা পাই আছা। 26এতিয়া তোমাৰ আৰু আমাৰ মাজত এক
মহাশূন্য স্থাপন কৰা আছে। আমি ইচ্ছা কৰিলেও ইয়াৰ পৰা তুমি থকা ঠাইলৈ যাব নোৱাৰো'।

27ধনী ব্যক্তি জনে ক'লে, "হে পিতৃ, তেনেহলে দয়া কৰি লাজাৰক মোৰ দেউতাৰ ঘৰলৈ পঠিয়াই দিয়ক। 28তাতে মোৰ পাঁচ জন ভাই আছে,
সিহতক যেন তেওঁ গৈ, আহিবলগীয়া এই যাতনাৰ ঠাইৰ বিষয়ে সাক্ষ্য দি সাৱধান কৰি দিয়ে।

29কিন্তু অব্ৰাহামে তেওঁক ক'লে, তেওঁলোকৰ বাবে মোচি আৰু ভাববাদী সকল আছে; তেওঁলোকৰ কথা শুনক।' 30তেতিয়া সেই ধনী ব্যক্তি
জনে ক'লে, ''তেনে নহওঁক পিতৃ অব্ৰাহাম, কিন্তু মৃত সকলৰ মাজৰ পৰা যদি কোনো এজন তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ যায়, তেনেহলে তেওঁলোকে
মন পালটাব।

31তেতিয়া তেওঁক অব্ৰাহামে ক'লে, " যদি তেওঁলোকে মোচি আৰু ভাববাদী সকলৰ বাক্য নুশুনে, তেনেহলে মৃত সকলৰ মাজৰ পৰা কোনো
এজন উঠি গৈ কলেও তেওঁলোকে নুশুনিব।"

16:1 [1]
16:21 [2]

১৬ অধ্যায় 17

বিঘিনি, ক্ষমা, বিশ্বাস, আৰু নম্ৰতাৰ বিষয়ে শিক্ষা

1যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক ক'লে, "যিহৰ দ্বাৰা পাপ হয়, সেয়া আহিবই: কিন্তু যাৰ দ্বাৰা আহে, তেওঁ সন্তাপৰ পাত্ৰ। 2সৰু সকলৰ মাজৰ
এজনকো যদি কোনোৱে পাপৰ পথত লৈ যায়, তেনেহলে তেওঁৰ ডিঙিত জাঁত আৰি সাগৰত পেলাই দিয়া ভাল। 3তোমালোকে নিজৰ বিষয়ত
সাৱধান হোৱা। তোমাৰ ভায়ে যদি পাপ কৰে, তেওঁক তিৰস্কাৰ কৰা আৰু তেওঁ যদি অনুতাপ কৰে তেনেহলে তেওঁক ক্ষমা কৰা। 4তেওঁ যদি
এদিনৰ ভিতৰত তোমাৰ বিৰুদ্ধে সাত বাৰ পাপ কৰে আৰু সাত বাৰেই উভতি আহি কয়, ''মই মন-পালটন কৰিছোঁ"; তেতিয়াও তেওঁক ক্ষমা
কৰিবা। "

5তেতিয়া পাঁচনি সকলে প্ৰভুক ক'লে, " আমাৰ বিশ্বাস বঢ়াই দিয়ক। " 6তেতিয়া প্ৰভুৱে কলে, " এটি সৰিয়হ গুটিৰ সমান যদি তোমালোকৰ
বিশ্বাস হয়, তেনেহলে তুমি এই নুনি গছক কব পাৰিবা 'উভালি যা আৰু সাগৰত ৰোৱা হ'; তেতিয়া দেখিবা সি তোমাৰ কথা শুনিছে।

7তোমালোকৰ মাজত কাৰোবাৰ দাসে হাল বাই, বা ভেৰা চৰাই পথাৰৰ পৰা যেতিয়া আহে, তেতিয়া তেওঁক কবা নে-"তুমি এতিয়াই আহা,
ভোজনত বহা।" 8তাতকৈ তেওঁক নকবা নে, “মোৰ খোৱা বস্তু যুগুত কৰা আৰু মই খাই বৈ আজৰি নহওঁ মানে, কঁকালত গামোচা বান্ধি মোৰ
আলপৈচান ধৰা; পাছত তুমিও খোৱা-বোৱা কৰিবা।” 9সেই দাসে তেওঁৰ আজ্ঞা দিয়া অনুসাৰে কাৰ্য কৰা কাৰণে তেওঁক কি ধন্যবাদ দিব?
10তোমালোকৰ বাবেও সেই একেই কথাৰ প্ৰযোজ্য। তোমালোকক যি কাৰ্য কৰিবলৈ আজ্ঞা দিয়া হৈছে, সেইদৰে সকলোবোৰ কাৰ্য কৰাৰ
পাছত কবা, 'আমি অযোগ্য দাস, আমাৰ কৰ্তব্যহে আমি কৰিলোঁ।' "

দহ জন কুষ্ঠ ৰোগীক সুস্থ কৰা

11যীচুৱে যিৰূচালেমলৈ যাওঁতে, চমৰীয়া আৰু গালীলৰ কাষেদি গৈ আছিল। 12সেই সময়ত এখন গাঁৱত সোমাওঁতে দহ জন কুষ্ঠ ৰোগীয়ে দূৰত
থিয় হৈ তেওঁক দেখা দি, 13বৰ মাতেৰে ক'লে, “হে যীচু, মহাশয়, আমাক দয়া কৰক।"

14তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক দেখি ক'লে, “তোমালোকে গৈ পুৰোহিত সকলৰ আগত নিজকে নিজে দেখুওৱাগৈ। "পাছত তেওঁলোক গৈ
থাকোতে শুচি হ'ল। 15তাতে তেওঁলোকৰ মাজৰ এজনে, নিজকে সুস্থ হোৱা দেখি, বৰ মাতেৰে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি উলটি আহিল; 16আৰু
যীচুৰ চৰণত উবুৰি হৈ পৰি তেওঁৰ স্তুতি কৰিবলৈ ধৰিলে; সেই লোক জন, চমৰীয়া আছিল। 17ইয়াকে দেখি যীচুৱে কলে, " তোমালোক দহ
জনেই শুচি নহলা নে? তেনেহলে আন ন জন ক'ত? 18এই অন্য জাতি মানুহ জনৰ বাহিৰে আন কোনো এজনে ঈশ্বৰক স্তুতি কৰিবলৈ কিয়
উলটি নাহিল? " 19পাছত যীচুৱে তেওঁক ক'লে, “উঠা আৰু যোৱা; তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক সুস্থ কৰিলে।'

ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ আগমণৰ বিষয়ে শিক্ষা

20ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য কেতিয়া আহিব বুলি ফৰীচী সকলে এই কথা সোধাত, তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, 21“ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য দৃশ্যৰূপে নাহে; ইয়াতে বা
সেইখিনিতে চোৱা, এনে কথা কোনোৱে নকব; কাৰণ চাওঁক, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আপোনালোকৰ ভিতৰতে আছে।”

22পাছত যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক ক'লে, “যি কালত তোমালোকে মানুহৰ পুত্ৰৰ এটা দিন দেখিবলৈ ইচ্ছা কৰিবা, কিন্তু দেখিবলৈ নাপাবা,
সেই কাল আহিব। 23মানুহবোৰে তেতিয়া চোৱা, সৌ তাত আছে; চোৱা, ইয়াত আছে, এই বুলি তোমালোকক ক'ব; কিন্তু তোমালোক নাযাবা
আৰু তেওঁলোকৰ পাছে পাছে নচলিবা। 24কিয়নো বিজুলীয়ে যেনেকৈ আকাশৰ এফালে ওলালে, আকাশৰ আন ফাললৈকে পোহৰ কৰে,
মানুহৰ পুত্ৰৰ দিনতো সেইদৰেই হ'ব।

25কিন্তু প্ৰথমতে তেওঁ অনেক দুখ ভোগ কৰি, এই কালৰ মানুহৰ দ্বাৰাই অগ্ৰাহ্য হ'ব লাগিব। 26নোহৰ সময়ত যেনেকুৱা হৈছিল, মানুহৰ পুত্ৰৰ
সময়তো তেনেকুৱাই হ'ব। 27নোহ জাহাজত উঠা দিনলৈকে লোক সকলে ভোজন-পান কৰিছিল, বিয়া কৰিছিল আৰু বিয়াও দিছিল।

28সেইদৰে লোটৰ সময়তো লোক সকলে ভোজন-পান কৰিছিল, কিনা-বেচা, ৰুৱা-পোতা আৰু ঘৰ সাজিছিল। 29কিন্তু যিদিনা লোট চদোমৰ
পৰা ওলাই আহিল, সেই দিনাই আকাশৰ পৰা জুই আৰু গন্ধক বৰষিল আৰু সেই ঠাইৰ সকলোকে ধ্বংস কৰিলে। 30সেইদৰে মানুহৰ পুত্ৰ
প্ৰকাশিত হোৱা দিনতো হ'ব। 31সেইদিনা কোনোবা যদি ঘৰৰ ওপৰত আছে কিন্তু তেওঁৰ নিজৰ বস্তুবোৰ যদি ঘৰৰ ভিতৰত আছে, তেন্তে তেওঁ
বস্তুবোৰ আনিবলৈ নানামক। তেনেদৰে কোনোবা যদি পথাৰত আছে, তেৱোঁ কোনো বস্তু লবলৈ উলটি নাহক।

32লোটৰ তিৰোতাক সোঁৱৰা। 33যি কোনোৱে নিজৰ প্ৰাণ ৰাখিবলৈ বিচাৰে, তেওঁ তাক হেৰুৱাব। কিন্তু যি কোনোৱে প্ৰাণ হেৰুৱায়, তেওঁ তাক
বচাব।

34মই তোমালোকক কওঁ, সেই ৰাতি দুজন মানুহ একে শয্যাতে থাকোঁতে, এজনক গ্ৰহণ কৰা হ’ব, আন জনক ত্যাগ কৰা হ’ব। 35দুজনী
তিৰোতাই একে লগে জাঁতেৰে ডলি থাকোঁতে এজনীক গ্ৰহণ কৰা হ’ব। 36দুজন মানুহ পথাৰত থাকোঁতে এজনক গ্ৰহণ কৰা হ’ব, এজনক ত্যাগ
কৰা হ’ব।" 37তেতিয়া তেওঁলোকে উত্তৰ দি তেওঁক সুধিলে, "ক’ত প্ৰভু?" তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক কলে, "য’ত মৰা শ থাকে, তাতে শগুনো
গোট খায়।"

১৭ অধ্যায় 18

সফল প্ৰাৰ্থনাৰ বিষয়ে দুটা দৃষ্টান্ত

1নিৰাশ নোহোৱাকৈ তেওঁলোকে যেন সকলো সময়তে প্ৰাৰ্থনা কৰা উচিত,এই বিষয়ে বুজি পাবৰ কাৰণে যীচুৱে তেওঁলোকক এই দৃষ্টান্ত দি
কলে, 2"এখন নগৰত ঈশ্বৰলৈ ভয় নকৰা, মানুহকো নমনা, এনে এজন বিচাৰক আছিল।

3সেই নগৰত এজনী বাৰী মহিলাও আছিল; তেওঁ সেই বিচাৰকৰ ওচৰলৈ আহি নিবেদন কৰিলে যে, অন্যায়ৰ প্ৰতিকাৰ কৰি মোৰ বিপক্ষৰ পৰা
মোক উদ্ধাৰ কৰক। 4তাতে তেওঁ কিছু দিনলৈ সন্মত নহ’ল; কিন্তু পাছত নিজৰ মনতে ক’লে, মই যদিও ঈশ্বৰক ভয় নকৰোঁ, আৰু মানুহকো
নামানো, 5তথাপি এই বিধবা গৰাকীয়ে মোক বাৰে বাৰে আমনি দিয়াৰ কাৰণে, অন্যায়ৰ প্ৰতিকাৰ কৰি উদ্ধাৰ কৰিম; নহলে তেওঁ পুণৰ আহি
মোক আমনি দিব।"

6পাছত প্ৰভুৱে ক’লে, সেই অধাৰ্মিক বিচাৰকে কি কয় ‘শুনা। 7তেন্তে ঈশ্বৰলৈ দিনে ৰাতিয়ে কাকূতি কৰা তেওঁৰ যি মনোনীত লোকৰ ভালৰ
অৰ্থে তেওঁ শত্ৰুক শাস্তি দিবলৈ পলম কৰে, তেওঁ অন্যায়ৰ প্ৰতিকাৰ কৰি সেই লোকক উদ্ধাৰ নকৰিব নে? 8মই তোমালোকক কওঁ, তেওঁ
সোনকালে আহিব আৰু অন্যায়ৰ প্ৰতিকাৰ কৰি তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিব। তথাপি যেতিয়া মানুহৰ পুত্ৰ আহিব, তেতিয়া পৃথিবীত বিশ্বাস পাব
নে? "

9ইয়াৰ পাছত, নিজকে ধাৰ্মিক বুলি ভবা আৰু আন লোকক হেয়জ্ঞান কৰা, এনে কিছুমান লোকৰ উদ্দেশ্যে তেওঁ এই দৃষ্টান্ত দিলে। 10" দুজন
মানুহে ধৰ্মধামত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ গ’ল; তেওঁলোকৰ এজন ফৰীচী, আন জন কৰ সংগ্ৰহকৰী।

11ফৰীচীয়ে থিয় হৈ নিজৰ মতে এইদৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, "হে ঈশ্বৰ, মই আন মানুহৰ নিচিনা অপহাৰক, অন্যায়কাৰী, ব্যভিচাৰী, নাইবা এই কৰ
সংগ্ৰহকাৰী জনৰ নিচিনাও নহওঁ, এই কাৰণে মই তোমাৰ স্তুতি কৰোঁ। 12মই সপ্তাহত দুবাৰ লঘোন দিওঁ; আৰু মোৰ সকলো আয়ৰ দশম ভাগ
দান কৰোঁ।"

13কিন্তু কৰ সংগ্ৰহকাৰী সকলে আতৰত থিয় হৈ, স্বৰ্গৰ ফালে চকু তুলিবলৈ সাহস নকৰিলে, কিন্তু নিজৰ হিয়া ভুকুৱাই ভুকুৱাই ক’লে, "হে
ঈশ্বৰ, মই এজন পাপী; মোলৈ প্ৰায়শ্চিত্তৰ দ্বাৰাই প্ৰসন্ন হওঁক।" 14মই তোমালোকক কওঁ, সেই ব্যক্তি জন ধাৰ্মিক বুলি গন্য নহব, কিন্তু এই
জনহে গন্য হৈ নিজৰ ঘৰলৈ গ’ল; কিয়নো যি কোনোৱে নিজকে নিজে বৰ বুলি মানে, তেওঁক সৰু কৰা হ’ব; কিন্তু যি কোনোৱে নিজকে নিজে
সৰু বুলি মানে, তেওঁক বৰ কৰা হ’ব। "

শিশু সকললৈ যীচুৰ অনুগ্ৰহ

15এদিন লোক সকলে নিজ নিজ শিশুবোৰক যীচুৱে চুই আশীৰ্ব্বাদ কৰিবৰ কাৰণে তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিলে; কিন্তু শিষ্য সকলে এইবোৰ দেখি
তেওঁলোকক ডাবি দিলে। 16তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ওচৰলৈ মাতি কলে, শিশুবোৰক মোৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ দিয়া, নিষেধ নকৰিবা:
কিয়নো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য এনেকুৱা লোকৰ বাবে।" 17এই দৃষ্টান্তটো দিয়াৰ পাছত তেওঁ ক'লে, "তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, যি কোনোৱে
শিশুবোৰৰ নিচিনা হৈ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য গ্ৰহণ নকৰে, তেওঁ তাত কোনোমতে সোমাবলৈ নাপাব।"

এজন ধনী শাসনকৰ্তাৰ প্ৰশ্ন আৰু উত্তৰ

18এজন ধনী শাসনকৰ্তাই সুধিলে-"হে সৎ গুৰু, মই কি কৰি অনন্ত জীৱনৰ অধিকাৰী হ’ম?" 19যীচুৱে কলে, "কিয় মোক সৎ বুলি কৈছা?
ঈশ্বৰৰ বাহিৰে সৎ কোনো নাই। 20তুমি ঈশ্বৰৰ আজ্ঞাবোৰ জানা নে, ব্যভিচাৰ নকৰিবা, নৰ-বধ নকৰিবা, চুৰ নকৰিবা, মিছা সাক্ষ্য নিদিবা,
তোমাৰ পিতৃ-মাতৃক সন্মান কৰিবা।" 21তাতে শাসনকৰ্তাই ক’লে, “ডেকা কালৰে পৰা মই এই সকলো বোৰ পালন কৰি আছো। "

22যীচুৱে এই কথা শুনি, তেওঁক ক’লে, ''এতিয়াও এটা বিষয়ত তোমাৰ ক্ৰটি আছে; তোমাৰ যি যি আছে, আটাইবোৰ বেছি দৰিদ্ৰ সকলক
বিলাই দিয়া, তেতিয়াহে স্বৰ্গত তোমাৰ ধন হব; তাৰ পাছত মোৰ পাছে পাছে আহা।" 23তেওঁ যেতিয়া এই কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ শোকাতুৰ
হ’ল, কিয়নো তেওঁ বৰ ধনী আছিল।

24তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক দেখি ক'লে, “ধনৱন্ত লোক সকল ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত সোমোৱা কেনে দুঃসাধ্য! **25**কিয়নো ধনী লোক “ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত” সোমোৱাতকৈ, বেজীৰ বিন্ধাৰে উট সৰকি যোৱাই সহজ ।

26যি সকল লোকে এই কথা শুনিলে তেওঁলোকে ক’লে, “তেন্তে কোনে পৰিত্ৰাণ পাব? " **27**যীচুৱে উত্তৰ দি ক'লে, " যিবোৰ কথা মানুহৰ দেখাত অসাধ্য, সেইবোৰ কৰ্ম ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত সাধ্য। "

28তেতিয়া পিতৰে ক’লে, " চাওঁক, আমি নিজৰ সকলো এৰি আপোনাৰ পাছে পাছে আহিলো। " **29**তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, " মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ কাৰণে যি কোনোৱে ঘৰ, তিৰোতা, ভায়েক, মাক-বাপেক, বা সন্তান সকলক ত্যাগ কৰে, **30**এই পৃথিবীত তেওঁৰ অধিক গুণ, আৰু পৰকালত “অনন্ত জীৱন” নাপাব, এনে কোনো নাই। "

নিজৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থান বিষয়ে তৃতীয় বাৰ জনোৱা

31পাছত তেওঁ বাৰ জন পাঁচনিক লগত লৈ তেওঁলোকক ক’লে, “চোৱা, আমি যিৰূচালেমলৈ যাত্ৰা কৰিছোঁ; তাতে ভাববাদী সকলৰ দ্বাৰাই যি যি লিখা আছে, সেই সকলো কথা মানুহৰ পুত্ৰত সিদ্ধ হ’ব। **32**কিয়নো পৰজাতি লোকৰ হাতত তেওঁক শোধাই দিয়া হ’ব; তাতে মানুহে তেওঁক বিদ্ৰূপ কৰিব, অপমান কৰিব, তেওঁৰ গাত থুই পেলাব, **33**আৰু চাবুকেৰে কোবাই তেওঁক বধ কৰিব; পাছত তিনি দিনৰ দিনা তেওঁ আকৌ উঠিব।"

34কিন্তু এই কথা তেওঁ কিয় ক’লে, সেই বিষয়ে তেওঁলোকে একো নুবুজিলে; তেওঁলোকৰ পৰা এই বাক্য গোপন কৰি ৰখাৰ বাবে, যি বাক্য কোৱা হ’ল; সেই বাক্যৰ বিষয়ে তেওঁলোকে একো নাজানিলে।

যিৰীহোত এজন অন্ধক চকু দিয়া

35পাছত তেওঁ যিৰীহোৰ ওচৰ পোৱাত, এজন অন্ধই বাটৰ কাষত বহি ভিক্ষা কৰি আছিল। **36**তাতে মানুহৰ দল এটাই সেই বাটেদি যোৱা শুনি, তেওঁ তাৰ কাৰণ সুধিলে। **37**তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক ক’লে, "নাচৰতীয়া যীচু এই বাটেদি গৈ আছে।"

38তেতিয়া তেওঁ ৰিঙিয়াই ক’লে, “হে যীচু, দায়ুদৰ সন্তান, মোক দয়া কৰক। " **39**তাতে তেওঁক মনে মনে থাকিবৰ বাবে আগে আগে যোৱা মানুহবোৰে আহি তেওঁক ডাবি দিলে; কিন্তু তেওঁ তেতিয়া বেচিকৈ আটাহ পাৰি ক’লে, “হে দায়ুদৰ সন্তান, মোক দয়া কৰক।"

40তেতিয়া যীচু থমকি ৰ'ল আৰু তেওঁৰ ওচৰলৈ মানুহ জনক আনিবলৈ আজ্ঞা দিলে। **41**পাছত তেওঁ ওচৰলৈ অহাত, যীচুৱে তেওঁক সুধিলে, “মই কি কৰাটো তোমাৰ ইচ্ছা’? তেতিয়া তেওঁ ক’লে, “হে প্ৰভু, মই যেন দেখিবলৈ পাওঁ। "

42তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক’লে, “তুমি দৃষ্টি পোৱা; তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক ৰক্ষা কৰিলে।" **43**সেই সময়ত তেওঁ দৃষ্টি পালে আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি তেওঁৰ পাছে পাছে গ’ল; মানুহবোৰে এই কাৰ্য দেখা পাই ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰিব ধৰিলে।

১৮ অধ্যায় 19

চক্কেয়ৰ মন পালটন

1পাছত যীচু যিৰিহো নগৰত সোমাই সেই নগৰৰ মাজেদি যাবলৈ ধৰিলে। **2**সেই নগৰত চক্কেয় নামৰ এজন মানুহ আছিল। তেওঁ কৰ সংগ্ৰহক সকলৰ প্ৰধান আৰু ধনী আছিল।

3তেওঁ যীচুক চাবলৈ অৰ্থাৎ যীচু নো কোন হয় জানিবৰ বাবে, তেওঁক চাবলৈ বহুত চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু মানুহৰ ভিৰ বেছি হোৱা বাবে যীচুক দেখা নাপালে, কাৰণ তেওঁ চুটি-চাপৰ লোক আছিল। **4**সেয়েহে তেওঁ সকলোৰে আগত বেগাই গ'ল আৰু যি পথেৰে যীচু আহি আছিল, সেই পথৰ কাষত থকা ডিমৰু গছ এজোপাত উঠি যীচুক চাবলৈ ধৰিলে।

5পাছত যীচুৱে সেই ঠাই পাওঁতে, ওপৰলৈ চাই তেওঁক দেখি ক'লে, "হে চক্কেয়, বেগাই নামি আহা, কিয়নো মই আজি তোমাৰ ঘৰত থাকিব লাগে।" **6**তেতিয়া তেওঁ বেগাই নামি আহি, আনন্দেৰে তেওঁক আলহী কৰি ৰাখিবলৈ লৈ গ'ল। **7**তাকে দেখি সকলোৱেই ভোৰভোৰাই কবলৈ ধৰিলে, "এওঁ এজন পাপী মানুহৰ ঘৰত আলহী হ’বলৈ গৈছে।"[1]

[8]তেতিয়া চক্কেয়ই প্ৰভুৰ আগত থিয় হৈ ক’লে, "হে প্ৰভু, চাওঁক মোৰ যি সম্পত্তি আছে, তাৰ আধাখিনি দৰিদ্ৰ লোকক দান কৰোঁ আৰু মিছা অপবাদ দি, কোনো মানুহৰ পৰা যদি কিবা লৈছোঁ, তেন্তে তাৰ চাৰি গুণ[2] ওভোতাই দিওঁ।" [9]তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক’লে, "আজি এই ঘৰলৈ পৰিত্ৰাণ আহিল; কিয়নো এওঁ অব্ৰাহামৰেই সন্তান। [10]কাৰণ, যি হেৰাল, তাক বিচাৰি ৰক্ষা কৰিবলৈ মানুহৰ পুত্ৰ আহিল।"[3]

দহ মিনা ৰূপৰ দৃষ্টান্ত

[11]যেতিয়া লোক সকলে এইবোৰ কথা শুনি আছিল, তেতিয়া তেওঁ যিৰূচালেমৰ ওচৰ পোৱাত আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য এতিয়াই প্ৰকাশিত হ’ব বুলি তেওঁলোকে ভাবি থকাত, তেওঁ পুনৰ এটা কথা দৃষ্টান্ত দি কবলৈ ধৰিলে,[4] [12]"এজন ভদ্ৰবংশীয় লোকে তেওঁৰ নিজৰ বাবে ৰাজপদ লৈ উলটি আহিবলৈ দূৰ দেশলৈ যাত্ৰা কৰিলে।

[13]তেওঁ যোৱা সময়তে তেওঁৰ দহ জন দাসক মাতি আনি, তেওঁলোকক দহ মিনা* ৰূপ দি ক’লে, 'মই আহি নোপোৱালৈকে বেপাৰ কৰিবা'
[14]কিন্তু তেওঁৰ স্বদেশীয় সকলে তেওঁক ঘিণ কৰি, তেওঁৰ পাছত দূত পঠাই কোৱালে, বোলে, 'আমাৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ, সেইজন মানুহ আমাক নালাগে।' [15]তাৰ পাছত তেওঁ ৰাজপদ লৈ উলতি আহিল আৰু যি সকল দাসক তেওঁ ধন দি গৈছিল, তেওঁলোকে কি ব্যৱসায় কৰিলে; সেই বিষয়ে জানিবৰ বাবে তেওঁলোকক মাতি পঠালে৷

[16]তেতিয়া প্ৰথম জন দাসে আহি ক’লে, 'হে প্ৰভু, আপোনাৰ মিনাৰ দ্বাৰাই দহ মিনা লাভ পোৱা হ’ল।' [17]তাতে তেওঁ তাক ক’লে, 'চাবাইচ, উত্তম দাস; তুমি অতি অলপ বিষয়তে বিশ্বাসী হ’লা; তুমি দহ খন নগৰৰ ওপৰত ক্ষমতাপ্ৰাপ্ত হোৱা।'

[18]পাছত দ্বিতীয় জন দাসে আহি ক’লে, 'হে প্ৰভু, আপোনাৰ মিনাৰ দ্বাৰাই পাঁচ মিনা হ’ল।' [19]তাতে ভদ্ৰবংশীয় লোক জনে তেওঁক ক’লে, 'তুমিও পাঁচ খন নগৰৰ ওপৰত ক্ষমতাপ্ৰাপ্ত হোৱা।'

[20]আৰু আন এজন দাসে আহি ক’লে, 'হে প্ৰভু, মই আপোনাৰ মিনা গামোচাতে বান্ধি ৰাখিছোঁ, এয়া চাওঁক, [21]কিয়নো আপুনি কঠিন মানুহ, যিহক থৈ যোৱা নাই, তাকে তোলে আৰু যিহক বোৱা নাই, তাকে দায়; এই হেতুকে মই আপোনালৈ ভয় কৰিলোঁ।'

[22]ভদ্ৰবংশীয় লোক জনে তেওঁক ক’লে, 'হেৰ দুষ্ট দাস, তোৰ নিজৰ মুখৰ কথাৰেই তোৰ সোধ-বিচাৰ কৰিম; মই কঠিন মানুহ, যিহকে থোৱা নাই, তাকে তোলোঁ, যিহকে বোৱা নাই, তাকে দাওঁ, ইয়াকে তই জানিছিলি; [23]তেন্তে কি কাৰণে মোৰ ধন মহাজনৰ হাতত নথলি? মহাজনৰ তাত থোৱা হ’লে, মই আহি সুতে সৈতে তাক উলিয়াই ললোঁহেঁতেন?'

[24]পাছত ওচৰত থিয় হৈ থকা সকলক তেওঁ ক’লে, 'ইয়াৰ পৰা সেই মিনা লৈ, যাৰ দহ মিনা আছে, তাক দিয়া।' [25]তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক ক’লে, 'হে প্ৰভু, তাৰ দহ মিনা আছেই।'

[26]'মই তোমালোকক কওঁ, যাৰ আছে, তেওঁকেই দিয়া হ’ব;[5] কিন্তু যাৰ নাই, তেওঁৰ যি আছে, তাকো তেওঁৰ পৰা নিয়া হ’ব। [27]কিন্তু মোৰ সেই যি শত্ৰুবোৰে, সিহঁতৰ ওপৰত মই ৰাজত্ব কৰাতো নিবিচাৰিলে, সিহঁতক ইয়ালৈ আনি মোৰ আগতে বধ কৰাহঁক।'"

যীচুৰ জয়-যাত্ৰা

[28]এই সকলো কথা কোৱাৰ পাছত তেওঁ তেওঁলোকৰ আগে আগে যিৰূচালেম অভিমুখে যাত্ৰা কৰিলে।

[29]পাছত তেওঁ জৈতুন পৰ্ব্বতৰ কাষৰ বৈৎফগী আৰু বৈথনিয়া গাৱঁৰ ওচৰ পোৱাত, তেওঁ দুজন শিষ্যক এই আদেশ দি পঠিয়াই [30]ক'লে, "সন্মুখৰ গাওঁ খনলৈ তোমালোক যোৱা; তাত সোমাওঁতে, কোনো মানুহে কেতিয়াও নুঠা এটা গাধ পোৱালি বান্ধি থোৱা দেখিবা; সেই পোৱালিটো মুকলি কৰি মোৰ ওচৰলৈ আনাগৈ; [31]আৰু তাক কিয় মেলিছা বুলি যদি কোনোবাই তোমালোকক সোধে, তেন্তে এইদৰে ক’বা, 'প্ৰভুৰ ইয়াৰ প্ৰয়োজন আছে।'"

[32]তেতিয়া যি সকলক পঠোৱা হ’ল, তেওঁলোকে যীচুৱে কোৱাৰদৰেই সকলোকে পালে। [33]তেওঁলোকে গৈ গাধ পোৱালিটো মেলোতেই তাৰ গৰাকী সকলে সুধিলে, "গাধ পোৱালিটো কিয় মেলিছা?" [34]তেতিয়া তেওঁলোকে ক’লে, "প্ৰভুক ইয়াৰ প্ৰয়োজন আছে।" [35]পাছত যীচুৰ ওচৰলৈ সেই গাধ পোৱালিটো আনিলে আৰু তেওঁলোকে নিজ নিজ কাপোৰ তাৰ পিঠিত পাৰি দি, তাৰ ওপৰত যীচুক বহুৱালে; [36]আৰু তেওঁ গৈ থাকোতে মানুহবোৰে তেওঁলোকৰ কাপোৰবোৰ বাটত পাৰি দিলে।

[37]পাছত তেওঁ যিৰূচালেমৰ ওচৰ আহি পাওঁতে জৈতুন পৰ্ব্বতৰ পৰা নামি যোৱা ঠাইত, গোটেই শিষ্য সকলে, যি যি পৰাক্ৰম-কাৰ্য্য দেখিছিল, তাৰ কাৰণে বৰ মাতেৰে ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি আনন্দ কৰিবলৈ ধৰিলে, [38]বোলে, "প্ৰভুৰ নামেৰে যি জন ৰজা আহিছে,[6] তেওঁ ধন্য! স্বৰ্গত কুশল, [7] আৰু ঊৰ্দ্ধলোকত প্ৰশংসা হওক!"

39তেতিয়া লোক সকলৰ মাজৰ পৰা ফৰীচী সকলৰ কোনো কোনোৱে আহি তেওঁক ক’লে, "হে গুৰু, আপোনাৰ শিষ্য সকলক ডবিয়াওক।
40তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি ক’লে, " মই তোমালোকক কওঁ, এওঁলোকে মনে মনে থাকিলে, শিলবোৰে আটাহ পাৰিব। "

যিৰূচালেমৰ কাৰণে বিলাপ কৰা

41পাছত যীচু ওচৰলৈ আহি যিৰূচালেম নগৰ দেখি কান্দিলে 42আৰু কলে, " হায়! হায়! তোমাৰ এইদিনত শান্তিজনক কি, সেই বিষয়ে তুমি জনা হ’লে! কিন্তু এতিয়া তোমাৰ চকুৰ পৰা সেইবোৰ লুকুৱা হৈছে।

43কিয়নো তোমাৰ কৃপাদৃষ্টিৰ কাল তুমি নজনা কাৰণে, যি কালত তোমাৰ শত্ৰুবোৰে তোমাৰ চাৰিওফালে গড় বান্ধি তোমাক বেৰি ধৰিব আৰু চাৰিওফালৰ পৰা তোমাক আগচি ধৰিব, 44সেই কালত তেওঁলোকে তোমাক আৰু তোমাৰ ভিতৰত থকা সন্তান সকলক একেলগে মাটিৰ সমান কৰিব। তোমাৰ এটা শিলৰ ওপৰত এটা শিল থাকিব নিদিব; কাৰণ তোমাৰ তত্ত্বাবধানৰ বাবে ঈশ্বৰ যে তোমাৰ ওচৰলৈ আহিল, সেই কথা তুমি নুবুজিলা। "

মন্দিৰ পৰিস্কাৰ কৰা

45পাছত[8] তেওঁ যিৰূচালেম মন্দিৰত সোমাই, তাত থকা বিক্ৰেতা সকলক বাহিৰ কৰিবলৈ ধৰিলে, আৰু 46সিহঁতক ক’লে, " লিখা আছে, 'মোৰ ঘৰ প্ৰাৰ্থনাৰ ঘৰ হ’ব,'[9] কিন্তু তোমালোকে তাক ডকাইতৰ গুহা কৰিলাহঁক।"[10]

47তেতিয়াৰে পৰা যীচুৱে নিতৌ সেই মন্দিৰত উপদেশ দি আছিল। তাৰ প্ৰধান পুৰোহিত, অধ্যাপক আৰু প্ৰধান লোক সকলে তেওঁক বধ কৰিবলৈ ছল বিচাৰিলে; 48কিন্তু সকলো মানুহে তেওঁৰ কথা একান্তমনে শুনি থকাত, তেওঁলোকে কি কৰিব পাৰিব, তাৰ একো নিশ্চয় কৰিব নোৱাৰিলে।

19:7 [1]
19:8 [2]
19:10 [3]
19:11 [4]
19:26 [5]
19:38 [6]
19:38 [7]
19:45 [8]
19:46 [10]
19:46 [9]

১৯ অধ্যায়। 20

যীচুৰ ক্ষমতাৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

1এদিন যীচুৱে যিৰূচালেম মন্দিৰত শুভবাৰ্ত্তা প্ৰচাৰ কৰি, লোক সকলক যেতিয়া উপদেশ দি আছিল, তেতিয়া পৰিচাৰক সকলৰ সৈতে প্ৰধান পুৰোহিত আৰু অধ্যাপক সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল। 2তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, "আমাক কোৱা, তুমি কি ক্ষমতাৰে এইবোৰ কৰিছা? বা তোমাক এই ক্ষমতা দিওঁতা জন কোন?"

3তেতিয়া তেওঁ উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক’লে, "ময়ো তোমালোকক এটা প্ৰশ্ন সোধোঁ, তোমালোকে মোক উত্তৰ দিয়া! 4যোহনৰ বাপ্তিস্ম স্বৰ্গৰ পৰা, নে মানুহৰ পৰা হৈছিল?"

5তেতিয়া তেওঁলোকে ইজনে সিজনে বিবেচনা কৰি ক’লে, "'স্বৰ্গৰ পৰা' বুলি যদি কওঁ, তেন্তে তেওঁত কিয় বিশ্বাস নকৰিলা বুলি তেওঁ ক’ব।
6কিন্তু আমি যদি কওঁ-“মানুহৰ পৰা”, তেনেহলে লোক সকলে আমাক শিল দলিয়াই মাৰিব; কাৰণ লোক সকলে যোহনক এজন ভাববাদীৰূপে দৃঢ় বিশ্বাস কৰে।”

7তেওঁলোকে তেতিয়া উত্তৰ দি ক'লে, " সেয়ে ক’ৰ পৰা আহিল, সেই বিষয়ে আমি নাজানো। " 8তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, " তেনেহলে, কি ক্ষমতাৰে মই এইবোৰ কৰোঁ, সেই বিষয়ে ময়ো তোমালোকক নকওঁ। "

কেইজনমান বিশ্বাসঘাতক খেতিয়কৰ দৃষ্টান্ত

9পাছত তেওঁ লোক সকলৰ আগত এই দৃষ্টান্ত দি ক’বলৈ ধৰিলে, " এজন মানুহে দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতি[1] তাক খেতিয়ক সকলৰ হাতত গতাই দি বহু দিনৰ কাৰণে আন দেশলৈ গ’ল। 10পাছত সেই খেতিয়ক সকলে দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ গুটিৰ অংশ তেওঁক যেন দিয়ে, এই কাৰণে বতৰৰ দিনত, তেওঁ তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ এজন দাসক পঠাই দিলে। কিন্তু খেতিয়ক সকলে তেওঁক কোবাই, শুদা-হাতে খেদি দিলে।

11আকৌ তেওঁ আন এজন দাসক পঠিওৱাত, তেওঁলোকে তেওঁকো কোবাই, অপমান কৰি শুদা-হাতে খেদি দিলে। 12তৃতীয় বাৰ আন এজনক পঠিওৱাত, তেওঁলোকে তেওঁকো আঘাত কৰি বাহিৰলৈ পেলাই দিলে।

13তেতিয়া দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ গৰাকীয়ে ক’লে, 'মই কি কৰিম? মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰক পঠাই দিম; কিজানি তেওঁলোকে তেওঁক আদৰ কৰিব!' 14কিন্তু খেতিয়ক সকলে তেওঁক দেখি ইজনে সিজনে কোৱা-মেলা কৰি ক’লে, 'এৱেঁই উত্তৰাধিকাৰী;[2] আহা, উত্তৰাধিকাৰ আমাৰ হ’বলৈ এওঁক বধ কৰোঁহক।'

15এই বুলি তেওঁলোকে তেওঁক দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ পৰা বাহিৰ কৰি বধ কৰিলে। এই হেতুকে সেই দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ গৰাকীয়ে তেওঁলোকক কি কৰিব?
16তেওঁ আহি সেই খেতিয়ক সকলক সংহাৰ কৰি, আন লোকৰ হাতত দ্ৰাক্ষাবাৰী দিব। "তেতিয়া এই কথা শুনা লোক সকলে ক’লে, " এনে নহওঁক! "

17তাতে তেওঁ তেওঁলোকলৈ চাই ক’লে, " এই লিখা বচনৰ অৰ্থ কি?

'তেন্তে ঘৰ-সজা সকলে যি শিল অগ্ৰাহ্য কৰিলে, সেয়ে চুকৰ প্ৰধান শিল হ’ল'?[3]

18সেই শিলৰ ওপৰত যি কোনো পৰিব, তেওঁ ডোখৰ-ডোখৰকৈ ভাগি যাব; কিন্তু যাৰ ওপৰত সেই শিল পৰিব, তেওঁক ধূলিৰ দৰে গুড়ি কৰি পেলাব। "

ৰাজকৰ, পুনৰুত্থান আৰু দায়ুদৰ সন্তানৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

19অধ্যাপক আৰু প্ৰধান পুৰোহিত সকলে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে যীচুৱে এই দৃষ্টান্ত ক’লে বুলি জানি, সেই সময়তেই তেওঁক হাতে-হাতে ধৰিবলৈ উপায় বিচাৰিলে; কিন্তু লোক সকলৰ বাবে ভয় কৰিলে। 20তাতে তেওঁলোকে তেওঁলৈ সাৱধানতাৰে সতৰ্ক দৃষ্টি ৰাখি, তেওঁৰ কথাত যেন দায় ধৰিব পাৰে আৰু তেওঁক দেশাধিপতিৰ ক্ষমতা আৰু শাসনত যেন শোধাই দিব পাৰে, এই কাৰণে সাধুৰ বেশ ধৰা কিছুমান চোৰাংচোৱা পঠাই দিলে।

21পাছত তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, " হে গুৰু, আপুনি যথাৰ্থৰূপে কথা কৈছে আৰু উপদেশ দিছে আৰু কাৰো মুখলৈ নাচাই সঁচাকৈ ঈশ্বৰৰ পথ দেখুৱাইছে, ইয়াক আমি জানো। 22কিন্তু আইনমতে আমি চীজাৰক কৰ দিব পায় নে নাপায়? "

23যীচুৱে তেওঁলোকৰ চতুৰালি বুজি তেওঁলোকক ক’লে, 24" মোক এটা আধলি দেখুওঁৱা। ইয়াত কাৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তি আৰু নাম দিয়া আছে? "তেওঁলোকে ক’লে, " চীজাৰৰ। "

25তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক’লে, " তেন্তে যি চীজাৰৰ, সেই চীজাৰক দিয়া আৰু যি ঈশ্বৰৰ, তাক ঈশ্বৰক দিয়া। " 26তাতে অধ্যাপক আৰু প্ৰধান পুৰোহিত সকলে লোক সকলৰ আগত তেওঁৰ কথাত দোষ ধৰিব নোৱাৰিলে। তেওঁৰ উত্তৰত কেৱল বিস্ময় মানি নিজম দি থাকিল।

27পাছত পুনৰুত্থান নাই বুলি কোৱা চদ্দূকী সকলৰ কোনো কোনোৱে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, 28" হে গুৰু, ককাই-ভাইৰ মাজৰ পত্নী থকা কোনো এজন যদি নিঃসন্তান হৈ মৰে, তেন্তে, তেওঁৰ ভায়েক বা ককায়েকে সেই পত্নীক বিয়া কৰাই মৃত জনলৈ বংশ উৎপন্ন কৰিব, এই বুলি মোচিয়ে আমালৈ লিখিলে।

29বাৰু, কোনো সাত জন ভাই-ককাই আছিল; প্ৰথম জনে বিয়া পাতি নিঃসন্তান হৈ মৰিল। 30ক্ৰমান্বয়ে দ্বিতীয় জনে তাইৰে সৈতে বিয়া পাতিলে
আৰু 31তৃতীয় জনেও তাইকেই বিয়া কৰিলে; সেইদৰে সাত জনেই সন্তান নথকাকৈ মৰিল। 32অৱশেষত সেই পত্নীও ঢুকাল। 33এতিয়া পুনৰুত্থানৰ সময়ত তেওঁ কোন জনৰ পত্নী হব, কাৰণ সাত জনেই তেওঁক বিয়া কৰাইছিল?

34তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, "এই যুগৰ সন্তান সকলে বিয়া কৰাই আৰু বিয়া দিয়াও হয়; 35কিন্তু যি সকলে সেই যুগৰ আৰু মৃত লোক সকলৰ মাজৰ পৰা পুনৰুত্থান পাবৰ যোগ্য বুলি[4] গণ্য হয়, তেওঁলোকে বিয়া নকৰাই আৰু বিয়া দিয়াও নহয়। 36তেওঁলোকৰ মৃত্যু হ’ব নোৱাৰে; কাৰণ, তেওঁলোক স্বৰ্গদূত সকলৰ তুল্য; আৰু পুনৰুত্থানৰ সন্তান হোৱা বাবে তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ সন্তান হয়।

37মোচিয়ে জোপোহা জোপাৰ কথাত[5] প্ৰভুক, অব্ৰাহামৰ ঈশ্বৰ, ইচহাকৰ ঈশ্বৰ, যাকোবৰ ঈশ্বৰ বুলি মতাত, মৃত যে পুনৰুত্থিত হয়, তেওঁ ইয়াকে প্ৰকাশ কৰিছিল। **38**এতিয়া তেওঁ মৃত লোকৰ ঈশ্বৰ নহয়, কিন্তু জীৱিত লোক সকলৰহে ঈশ্বৰ; কিয়নো তেওঁৰ সম্বন্ধে সকলো জীয়াই আছে।"[6]

39তাতে কোনো কোনো অধ্যাপকে উত্তৰ দি ক'লে, "হে গুৰু, আপুনি ভাল কৈছে।" **40**কিয়নো তেওঁক পুনৰ কোনো কথা সুধিবলৈ তেওঁলোকৰ সাহস নহ'ল।

41যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "খ্ৰীষ্ট যে দায়ুদৰ সন্তান, ইয়াক কেনেকৈ কয়? **42**কিয়নো দায়ুদে নিজে গীতমালাত কৈছে,[7]

প্ৰভুৱে মোৰ প্ৰভুক ক'লে,

'মোৰ সোঁহাতে বহি থাকা,

43যেতিয়ালৈকে মই তোমাৰ শত্ৰুবোৰক তোমাৰ ভৰি-পীৰা নকৰোঁ।'

44এইদৰে দায়ুদে তেওঁক 'প্ৰভু' বুলিলে; তেন্তে তেওঁ কেনেকৈ দায়ুদৰ সন্তান হ'ব পাৰে?"

অধ্যাপক সকলৰ পৰা সাৱধানে থাকিবলৈ আদেশ

45পাছে সকলো লোকে শুনাকৈ, তেওঁ তেওঁৰ শিষ্য সকলক ক'লে, **46**"এতেকে তেওঁলোকলৈ সাৱধান হোৱা, যি অধ্যাপক সকলে দীঘল বস্ত্ৰ পিন্ধি ফুৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে আৰু হাট-বজাৰত নমস্কাৰ বিচাৰে, নাম-ঘৰত প্ৰধান আসন আৰু ভোজনত প্ৰধান ঠাইবোৰ ভাল পায়; **47**আৰু বাৰী-বিধৱা সকলৰ ঘৰ-বাৰী গ্ৰাস কৰি দীঘল প্ৰাৰ্থনাৰে ছদ্মবেশ ধৰে, তেওঁলোকে অৱশ্যে অধিক দণ্ড পাব।"

20:9 [1]
20:14 [2]
20:17 [3]
20:35 [4]
20:37 [5]
20:38 [6]
20:42 [7]

২০ অধ্যায়। 21

প্ৰকৃত দানশীলা মহিলাক প্ৰশংসা কৰা

1পাছত[1] তেওঁ চকু তুলি চাই, ধনী লোক সকলক ভঁৰালত দান সুমুৱাই দিয়া দেখিলে। **2**কোনো এগৰাকী দুখীয়া বিধৱাই তাত দুই পইচা সুমুৱাই দিয়াও দেখিলে। **3**তাতে তেওঁ ক'লে, "মই তোমালোকক সচাঁকৈ কওঁ, সেই লোক সকলতকৈ এই দুখীয়া বিধবা গৰাকীয়ে অধিক দিলে।[2]
4কিয়নো তেওঁলোক সকলোৱে নিজ নিজ অতিৰিক্ত ধনৰ পৰা দান দিলে। কিন্তু তেওঁৰ নাটনি হোৱাতো, জীৱিকালৈ যি আছিল, সেই আটাইখিনিকে দিলে।

খ্ৰীষ্টৰ পুনৰাগমনৰ বিষয়ে জনোৱা

5পাছত কোনো কোনোৱে 'উত্তম শিল আৰু উৎসৰ্গ কৰা দ্ৰব্যেৰে যিৰূচালেম মন্দিৰ কেনে বিভুষিত' বুলি কোৱাত, তেওঁ ক'লে, **6**"এই যিবোৰ বস্তু দেখিছা; যেতিয়া সময় আহিব, ইয়াৰ এটা শিলৰ ওপৰত এটা শিল নাথাকিব, সকলোবোৰ পেলোৱা হ'ব।"

7তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, "হে গুৰু, তেন্তে এইবোৰ কেতিয়া হ'ব? আৰু এইবোৰ ঘটিবলৈ উদ্যত হোৱাৰ চিন কি?" **8**তাতে যীচুৱে ক'লে, "তোমালোক যেন ভ্ৰান্ত নোহোৱা, এই কাৰণে সাৱধান হোৱা।[3] কিয়নো অনেকে মোৰ নামেৰে আহি, 'ময়েই সেই জন' আৰু 'কাল ওচৰ', এই বুলি যেতিয়া ক'ব; তেতিয়া তোমালোকে তেওঁলোকৰ পাছত নাযাবা। **9**যেতিয়া তোমালোকে ৰণ আৰু হুৰামুৰাৰ বাৰ্ত্তা শুনা, তেতিয়া ভয়াতুৰ নহ'বা;[4] কিয়নো এই সকলোবোৰ ঘটিবই লাগিব; কিন্তু তেতিয়াই শেষ নহয়।"

10তেতিয়া তেওঁ পুনৰ তেওঁলোকক ক’লে, "জাতিৰ বিৰুদ্ধে জাতি, ৰাজ্যৰ বিৰুদ্ধে ৰাজ্য উঠিব; 11আৰু বৰ বৰ ভূমিকম্প হ'ব, ঠায়ে ঠায়ে
আকাল আৰু মহামাৰী হ’ব; আকাশৰ পৰা ভয়ঙ্কৰ লক্ষণ আৰু মহৎ চিন ওলাব।

12কিন্তু এই সকলো ঘটনা ঘটাৰ পূৰ্বতে, মানুহে তোমালোকৰ ওপৰত হাত দি তোমালোকক তাড়না কৰিব; নাম-ঘৰ আৰু বন্দীশালত শোধাই
দিব;[5] আৰু মোৰ নামৰ কাৰণে তোমালোকক ৰজা আৰু দেশাধিপতিৰ আগলৈ নিয়া হ’ব। 13সাক্ষ্যৰ অৰ্থে এটা সুযোগ পাবলৈ এই সকলো
কথা তোমালোকলৈ ঘটিব।

14এতেকে উত্তৰ দিবলৈ আগেয়ে চিন্তা নকৰিবলৈ, তোমালোকৰ মনত নিশ্চয় কৰা; 15কিয়নো তোমালোকৰ বিৰোধী সকলৰ কোনেও প্ৰতিশোধ
বা প্ৰত্যুত্তৰ কৰিব নোৱাৰা বাক্য আৰু জ্ঞান মই তোমালোকক দিম।[6]

16আৰু পিতৃ-মাতৃ, ভাই-ককাই, জ্ঞাতি-কুটুম্ব আৰু বন্ধু সকলৰ দ্বাৰাই তোমালোক শত্ৰুৰ হাতত সমৰ্পিত হ’বা, তাতে তোমালোকৰ কিছুমানক
তেওঁলোকে বধ কৰাব। 17তোমালোক মোৰ নামৰ বাবে সকলোৰে ঘৃণাৰ পাত্ৰ হ’বা।[7] 18কিন্তু তোমালোকৰ মূৰৰ এডালো চুলি নষ্ট নহ’ব।
19তোমালোকে নিজ ধৈৰ্য্যেৰে,[8] নিজ নিজ প্ৰাণ লাভ কৰিবা।

20যেতিয়া যিৰূচালেম সৈন্য সকলৰ দ্বাৰাই বেৰি ধৰা দেখিবা, তেতিয়া তাৰ ধ্বংস ওচৰ চাপিল বুলি জানিবা। 21তেতিয়া যিহূদিয়াত থকা লোক
সকল পৰ্ব্বতলৈ পলাই যাওঁক; আৰু নগৰ খনত থকা লোক সকল ওলাই যাওঁক; আৰু গাৱেঁ ভূৱেঁ থকা মানুহ নগৰৰ ভিতৰলৈ নোসোমাওঁক।
22এই দিনবোৰ হ’ল প্ৰতিশোধৰ দিন; শাস্ত্ৰৰ বাণী অনুসাৰে সিদ্ধ হবলৈ এইদৰে হ’ব।

23সেই সময়ত গৰ্ভৱতী আৰু পিয়াহ দিয়া তিৰোতা সকলৰ সন্তাপ হ’ব! কিয়নো দেশ খনত অতিশয় দুখ আৰু এই লোক সকলৰ ওপৰত ক্ৰোধ
হ’ব। 24তেওঁলোক তৰোৱালৰ আঘাতত পৰিব আৰু সকলো দেশলৈ বন্দী কৰি নিয়া হ’ব; আৰু পৰজাতি মানুহৰ কাল সম্পূৰ্ণ নোহোৱালৈকে
যিৰূচালেম পৰজাতি মানুহৰ ভৰিৰে গচকা হ’ব।

25তেতিয়া সূৰ্য, চন্দ্ৰ আৰু তৰাবোৰত নানা চিন ওলাব। পৃথিবীতো, সাগৰ আৰু ঢৌৰ তৰ্জ্জন-গৰ্জ্জনৰ কাৰণে ব্যাকুল হোৱা জাতিবোৰৰ ক্লেশ
হ’ব। 26পৃথিবীত যি যি ঘটিব, তাৰ চিন্তাত আৰু ভয়ত মানুহবোৰ বিমূৰ্চ্ছিত হ’ব; কিয়নো আকাশৰ শক্তিবোৰ লৰোৱা হ’ব।

27তেতিয়া পৰাক্ৰম আৰু মহা-প্ৰতাপেৰে মানুহৰ পুত্ৰক মেঘত অহা দেখিব।[9] 28কিন্তু এইবোৰ ঘটনা ঘটিবলৈ আৰম্ভ হ’লে, মূৰ দাঙি ওপৰলৈ
চোৱা, কিয়নো তোমালোকৰ পৰিত্ৰাণ ওচৰ চাপিছে।"

29পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক এটা দৃষ্টান্ত দি ক’লে, "ডিমৰু আদি সকলো গছ চোৱা; 30সেইবোৰ কুহি পাত মেলা দেখিলে, তেতিয়া জহকাল
ওচৰ হৈছে বুলি তোমালোকে নিজে জানা। 31সেইদৰে, যেতিয়া তোমালোকে এইবোৰ ঘটা দেখিবা, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য ওচৰ হৈ আহিছে বুলি
জানিবা।

32মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, এই কালৰ লোক সকল লুপ্ত হোৱাৰ আগেয়ে সকলো ঘটিব। 33স্বৰ্গ আৰু পৃথিবী লুপ্ত হ’ব; কিন্তু মোৰ বাক্য
লুপ্ত নহ’ব।[10]

34কিন্তু জীৱিকাৰ চিন্তা, মত্ততা আৰু অপৰিমিত ভোজনৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ হৃদয় যেন ভাৰাগ্ৰস্ত নহয় আৰু ফান্দৰ নিচিনা[11] সেই দিন
তোমালোকলৈ যেন অকস্মাতে নাহে, এই কাৰণে তোমালোকে নিজে সাৱধানে থাকিবা।[12] 35কিয়নো সেই দিন পৃথিবীত বসতি কৰা সকলো
লোকৰ ওপৰলৈ আহিব।

36কিন্তু এই সকলো ঘটিব লগা ঘটনাৰ পৰা তোমালোক সাৰিবৰ বাবে আৰু মানুহৰ পুত্ৰৰ আগত থিয় হবলৈ যেন সমৰ্থ হোৱা, এই কাৰণে
সকলো সময়তে পৰ দি প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিবা।"

37সেই সময়ত তেওঁ দিনত মন্দিৰত গৈ উপদেশ দি আছিল; আৰু ৰাতি বাহিৰলৈ গৈ, জৈতুন নামেৰে পৰ্ব্বতত কটাইছিল। 38সকলো মানুহে
মন্দিৰত তেওঁৰ কথা শুনিবৰ বাবে ৰাতিপুৱা সোনকালে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিছিল।

21:1 [1]
21:3 [2]
21:8 [3]
21:9 [4]
21:12 [5]
21:15 [6]
21:17 [7]
21:19 [8]
21:27 [9]

21:33 [10]
21:34 [11]
21:34 [12]

২১ অধ্যায়। 22

যীচুৰ বিপক্ষে কুমন্ত্ৰণা

1সেই সময় খমিৰ নোহোৱা পৰ্বৰ ওচৰ হোৱাত, (এই পৰ্বক নিস্তাৰ পৰ্ব বোলা হয়), **2**প্ৰধান পুৰোহিত আৰু অধ্যাপক সকলে কেনেকৈ যীচুক বধ কৰিব পাৰে, তাৰে উপায় বিচাৰিলে; কিয়নো তেওঁলোকে লোক সকলক ভয় কৰিছিল।

3তেতিয়া বাৰ জন পাঁচনিৰ মাজৰ যিহুদা, যাৰ উপনাম ইস্কৰিয়োতীয়া, তেওঁৰ ভিতৰত চয়তান সোমাল। **4**তাতে তেওঁ গৈ, কেনেকৈ যীচুক তেওঁলোকৰ হাতত শোধাই দিব পাৰে, সেই বিষয়ে প্ৰধান পুৰোহিত আৰু সেনাপতি সকলৰ সৈতে কথা-বাৰ্ত্তা হ'ল।

5তেতিয়া তেওঁলোকে আনন্দিত হ'ল আৰু তেওঁক ধন দিবলৈ সন্মত হ'ল। **6**তাতে তেওঁ মান্তি হ'ল[1] আৰু লোক সকল নথকা সময়ত, তেওঁলোকৰ হাতত তেওঁক শোধাই দিবলৈ সুযোগ বিচাৰিলে।

যীচুৱে নিস্তাৰ-পৰ্ব্বৰ ভোজ পালন কৰা আৰু প্ৰভু-ভোজ স্থাপন কৰা

7খমিৰ নোহোৱা পিঠাৰ দিন, যি দিনা নিস্তাৰ-পৰ্ব্বৰ মেৰ বলি দিব লাগে, সেই দিন উপস্থিত হোৱাত, **8**যীচুৱে পিতৰ আৰু যোহনক পঠিয়াই দি ক'লে, "তোমালোক যোৱা, আমি ভোজন কৰিবলৈ নিস্তাৰ পৰ্ব্বৰ ভোজ যুগুত কৰাগৈ।" **9**তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, "আমি ক'ত যুগুত কৰাতো আপুনি ইচ্ছা কৰে?"

10তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "চোৱা, তোমালোকে নগৰৰ ভিতৰত সোমালেই, পানী একলহ লৈ অহা এজন মানুহে তোমালোকক লগ ধৰিব। তেওঁ যি ঘৰত সোমায়, তোমালোকে তেওঁৰ পাছে পাছে গৈ সেই ঘৰত সোমাবা। **11**তেতিয়া ঘৰৰ গৰাকীক কবা, " গুৰুৱে তোমাক কৈছে, বোলে মই যি ঠাইত মোৰ শিষ্য সকলৰ সৈতে নিস্তাৰ-পৰ্ব্বৰ ভোজ খাম, সেই আলহী-কোঠালি ক'ত আছে? "

12তাতে সেই মানুহে সজোৱা ওপৰ-মহলৰ এটা ডাঙৰ কোঁঠালি তোমালোকক দেখুৱাই দিব। তাতে তোমালোকে যুগুত কৰিবা।" **13**তেতিয়া তেওঁলোক গ'ল আৰু তেওঁ কোৱাৰদৰে তাত সকলোবোৰ পালে। পাছত তেওঁলোকে তাতে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ভোজ যুগুত কৰিলে।

14সময় হোৱাত, তেওঁ পাঁচনি সকলৰ সৈতে ভোজনত বহিল। **15**তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "মোৰ দুখ ভোগৰ আগেয়ে তোমালোকে সৈতে এই নিস্তাৰ-পৰ্ব্বৰ ভোজ খাবলৈ মই বৰ ইচ্ছা কৰিলোঁ। **16**কিয়নো মই তোমালোকক কওঁ, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত এয়ে সিদ্ধ নোহোৱালৈকে, মই এই ভোজ পুনৰ নাখাওঁ।"

17পাছত যীচুৱে পান-পাত্ৰ লৈ স্তুতি কৰি ক'লে, "এইটো লোৱা আৰু তোমালোকৰ মাজত ভগাই লোৱা; **18**কিয়নো মই তোমালোকক কওঁ, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আহি নোপোৱালৈকে মই এতিয়াৰ পৰা আৰু দ্ৰাক্ষাগুটিৰ ৰস পান নকৰোঁ।"

19তাৰ পাছত[2] পিঠা লৈ তেওঁ স্তুতি কৰিলে আৰু ভাঙি তেওঁলোকক দি ক'লে, "এয়ে তোমালোকৰ কাৰণে দান কৰা মোৰ শৰীৰ; মোক সুঁৱৰিবলৈ ইয়াকে কৰিবা।" **20**পিঠা ভোজন কৰাৰ পাছত, সেইদৰে পান-পাত্ৰকো লৈ ক'লে, "তোমালোকৰ কাৰণে উলিওৱা মোৰ তেজৰ দ্বাৰাই হোৱা যি নতুন নিয়ম, সেয়ে এই।"

21কিন্তু চোৱা, মোক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিওঁতা জন মোৰে সৈতে মেজতে আছে। **22**কিয়নো যেনেকৈ নিৰূপন কৰা হৈছিল,[3] তেনেকৈ মানুহৰ পুত্ৰৰ গতি হ'ব হয়, কিন্তু যি মানুহৰ দ্বাৰাই তেওঁক শোধাই দিয়া হব, তেওঁ সন্তাপৰ পাত্ৰ! " **23**তাতে তেওঁলোকৰ মাজৰ কোনে এই কৰ্ম কৰিব, সেই বিষয়ে ইজনে সিজনে সোধা-সুধি কৰিবলৈ ধৰিলে।

শিষ্য সকলক অনুযোগ কৰা, আৰু পিতৰক সতৰ্ক কৰা

24তেওঁলোকৰ মাজত কোন জনক শ্ৰেষ্ঠ বুলি মনা হ'ব, সেই বিষয়ে তেওঁলোকৰ ভিতৰত বাদ-বিবাদ হ'ল।[4] **25**কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, " অনা-ইহুদী ৰজা সকলে তেওঁলোকৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰে আৰু তেওঁলোকৰ মাজত ক্ষমতা পোৱা সকলক 'উপকাৰক' বুলি কোৱা হয়।

26কিন্তু তোমালোক তেনেকুৱা নহবা৷ তোমালোকৰ মাজত যি জন শ্ৰেষ্ঠ, তেওঁ সৰু জনৰ নিচিনা হওক; আৰু যি জন প্ৰধান, তেওঁ পৰিচাৰকৰ
নিচিনা হওক৷ 27কিয়নো বিবেচনা কৰাচোন, কোন শ্ৰেষ্ঠ? ভোজনত বহা জন নে, পৰিচাৰক জন? ভোজনত বহা জন নহয় নে? কিন্তু মই
পৰিচাৰকৰ নিচিনাকৈ তোমালোকৰ মাজত আছো৷[5]

28কিন্তু তোমালোক মোৰ সকলো পৰীক্ষাৰ সময়ত, মোৰ লগত থকা লোক হৈছা৷ 29মোৰ পিতৃয়ে যেনেকৈ মোলৈ ৰাজ্য নিয়োজন কৰি থ’লে,
সেইদৰে তোমালোকে মোৰ ৰাজ্যৰ[6] ভিতৰত, 30মোৰ মেজত যেন ভোজন-পান কৰিবা, এই কাৰণে ময়ো তোমালোকৰ বাবে ৰাজ্য নিয়োজন
কৰি থৈছোঁ৷ তাতে তোমালোকে সিংহাসনত বহি ইস্ৰায়েলৰ বাৰ ফৈদৰ সোধ-বিচাৰ কৰিবা৷

31চিমোন, চিমোন, চোৱা, ধান চলাৰদৰে চালিববলৈ, চয়তানে তোমালোকক তাৰ নিজৰ কৰি ল’ব খুজিলে; 32কিন্তু তোমাৰ বিশ্বাস যেন লোপ
নাপায়, এই কাৰণে, মই তোমাৰ অৰ্থে প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ; আৰু[7] তুমি মন পালটোৱাৰ পাছত, তোমাৰ ভাইসকলকো বিশ্বাসত স্থিৰ হৈ থাকিবলৈ
উদগাবা৷

33পাছত পিতৰে তেওঁক ক’লে, "হে প্ৰভু, আপোনাৰ সৈতে বন্দীশাল আৰু মৰণলৈকো যাবৰ বাবে মই যুগুত হৈ আছো৷" 34তেতিয়া যীচুৱে
ক’লে, "হে পিতৰ, মই তোমাক কওঁ, তুমি যে মোক জানা, ইয়াকে তিনি বাৰ অস্বীকাৰ নকৰালৈকে, আজি কুকুৰাই ডাক নিদিব৷"

35পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, "মই যেতিয়া বিনা পাদুকা, মোনা আৰু জোলোঙাৰে, তোমালোকক পঠিয়াইছিলো, তেতিয়া তোমালোকৰ
কোনো বস্তুৰ অভাৱ হৈছিল নে? তেওঁলোকে ক’লে, " কোনো অভাৱ হোৱা নাছিল৷ " 36তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক’লে, " কিন্তু এতিয়া যাৰ
মোনা আছে, তেওঁ তাক লওঁক; সেইদৰে জোলোঙাও লওঁক; আৰু যাৰ তৰোৱাল নাই, তেওঁ নিজৰ চোলা বেচি এখন তৰোৱাল কিনক৷

37কিয়নো মই তোমালোকক কওঁ, এই যি বচন লিখা[8] আছে, সেয়ে মোত সিদ্ধ হ’ব লাগে; 'তেওঁ অধৰ্মী সকলৰ লগত গণ্য হ’ল৷' কিয়নো
মোৰেই সম্বন্ধীয় কথা সিদ্ধ হৈ আহিছে৷ 38তেতিয়া তেওঁলোকে ক’লে, "হে প্ৰভু, চাওঁক! ইয়াত দুখন তৰোৱাল আছে৷" তেওঁ তেওঁলোকক
ক’লে, "সেয়ে যথেষ্ট৷"

গেৎচিমানীত যীচুৰ আন্তৰিক যাতনা

39পাছত তেওঁ বাহিৰলৈ ওলাই, তেওঁৰ নিয়মৰ দৰে জৈতুন পৰ্ব্বতলৈ গ’ল; আৰু শিষ্য সকল তেওঁৰ পাছে পাছে গ’ল৷ 40সেই ঠাই পাই তেওঁ
তেওঁলোকক ক’লে, "পৰীক্ষাত যেন নপৰা, এই কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা৷"[9]

41পাছত তেওঁ শিল এটাৰ দলি সমান আতৰ গৈ আঁঠুকাঢ়ি প্ৰাৰ্থনা কৰি ক’লে, 42"হে পিতৃ, যদি তোমাৰ ইচ্ছা হয়, তেন্তে এই পান-পাত্ৰ মোৰ
ওচৰৰ পৰা দূৰ কৰা; তথাপি মোৰ ইচ্ছা নহয়,[10] তোমাৰেই ইচ্ছা সিদ্ধ হওক৷"

43তেতিয়া স্বৰ্গৰ পৰা এজন দূতে তেওঁক দেখা দি, শক্তি দান কৰিলে৷ 44পাছত তেওঁ অতি যাতনা পাই[11] বৰকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব ধৰিলে; আৰু
গোট বান্ধি মাটিলৈ বৈ যোৱা তেজৰ নিচিনাকৈ, তেওঁৰ ঘাম তেজময় হৈ গ’ল৷

45পাছত তেওঁ প্ৰাৰ্থনা কৰি উঠি, শিষ্য সকলৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু তেওঁলোকক শোকত ভাগৰি শুই যোৱা দেখি ক’লে, 46"তোমালোকে কিয়
শুইছা? পৰীক্ষাত যেন নপৰা, এই কাৰণে উঠি প্ৰাৰ্থনা কৰা৷"

শত্ৰুৰ হাতত সমৰ্পিত হোৱা

47তেওঁ কথা কৈ থাকোতেই, বাৰ জন পাঁচনিৰ লগৰ যিহূদাৰ নেতৃত্বত এদল মানুহ আহি সেই ঠাইত উপস্থিত হ’ল৷ তাতে তেওঁ চুমা খাবলৈ যীচুৰ
ওচৰ চাপি গ’ল । 48কিন্তু যীচুৱে তাক ক’লে, "হে যিহুদা, তুমি চুমাৰেহে মানুহৰ পুত্ৰক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিছা নে?"

49পাছত কি ঘটিব, তাকে দেখি তেওঁৰ সঙ্গী সকলে ক’লে, "হে প্ৰভু, আমি তৰোৱালেৰে আঘাত কৰিম নে?" 50আৰু তেওঁলোকৰ কোনো
এজনে মহাপুৰোহিতৰ এজন দাসক আঘাত কৰি, তাৰ সোঁ কাণ খন কাটি পেলালে৷ 51তেতিয়া যীচুৱে সমিধান দি ক’লে, "ইয়াকো সহন কৰা৷"
পাছে তেওঁৰ কাণ খন চুই, তেওঁক সুস্থ কৰিলে৷

52তেতিয়া তেওঁৰ বিৰুদ্ধে অহা প্ৰধান পুৰোহিত, ধৰ্মধামৰ সেনাপতি আৰু পৰিচাৰক সকলক যীচুৱে ক’লে, "যেনেকৈ ডকাইতৰ বিৰুদ্ধে ওলাই
আহা, তেনেকৈ মোৰ বিৰুদ্ধেও তোমালোকে তৰোৱাল আৰু টাঙোন লৈ ওলাই আহিলা নে? 53যেতিয়া মই নিতৌ তোমালোকৰ লগত মন্দিৰত
আছিলো, তেতিয়া তোমালোকে মোৰ বিৰুদ্ধে হাত নেমেলিলা; কিন্তু এয়ে তোমালোকৰ সময় আৰু আন্ধাৰৰ পৰাক্ৰম৷"

পিতৰে যীচুক তিনি বাৰ অস্বীকাৰ কৰা

54পাছত তেওঁলোকে তেওঁক ধৰি নিলে, আৰু মহা-পুৰোহিতৰ ঘৰলৈ লৈ গ’ল; কিন্তু পিতৰে এক দূৰত্ব ৰাখি পাছে পাছে গ'ল। **55**পাছত
চোতালৰ মাজ মজিয়াত তেওঁলোকে জুই জ্বলাই একেলগে বহোতে, পিতৰেও তেওঁলোকৰ মাজত বহিল।

56তেওঁ বহি থাকোঁতে জুইৰ পোহৰত, কোনো এজনী চাকৰণীয়ে দেখা পাই, তেওঁলৈ একে-থৰে চাই ক’লে, "এই মানুহ জনো তেওঁৰ লগত
আছিল।" **57**কিন্তু তেওঁ অস্বীকাৰ কৰি ক’লে, "হে নাৰী, মই তেওঁক চিনি নাপাও।" **58**অলপ সময়ৰ পাছত, আন এজনে তেওঁক দেখা পাই
ক’লে, "তুমিও তেওঁলোকৰ মাজৰ এজন।" কিন্তু পিতৰে ক’লে, "হে'ৰা, মই নহওঁ।"

59প্ৰায় এঘন্টা মানৰ পাছত, আন কোনো এজনে দৃঢ়কৈ ক’লে, "সচা, এই মানুহ জনেই তেওঁৰ লগত আছিল; কিয়নো তেওঁ এজন গালীলীয়া।"
60কিন্তু পিতৰে ক’লে, "হেৰা', তুমি কি কৈছা, মই তেওঁক নাজানোৱেই।" এই কথা কওঁতেই, কুকুৰাই ডাক দিলে।

61তাতে প্ৰভুৱে ঘূৰি পিতৰলৈ চাওঁতে, এই যি কথা প্ৰভুৱে তেওঁক কৈছিল, "কুকুৰাই ডাক দিয়াৰ আগেয়ে, তুমি তিনি বাৰ মোক অস্বীকাৰ
কৰিবা।" **62**সেই কথা সুঁৱৰি তেওঁ বাহিৰলৈ গৈ, অতি শোকেৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে।[12]

63পাছত যি সকল লোকে যীচুক ধৰি ৰাখিছিল, তেওঁলোকে তেওঁক বিদ্রূপ কৰি কোবালে; **64**আৰু কাপোৰেৰে তেওঁৰ চকু বান্ধি সুধিলে,
"তোমাক কোনে মাৰিলে, ইয়াক ভাববাণীৰে কোৱা?" **65**আৰু নিন্দা কৰি যীচুৰ বিৰুদ্ধে আন আন বহু কথা ক’লে।

মহা-সভাৰ আগত যীচুৰ সোধ-বিচাৰ

66পাছত দিন হ’লত, প্ৰধান পুৰোহিত আৰু অধ্যাপক সকলৰ সৈতে লোক সকলৰ পৰিচালক সকল গোট খালে। তেওঁলোকে তেওঁক
মহাসভালৈ আনিলে, **67**তেওঁলোকে কলে, "তুমি যদি খ্ৰীষ্ট হোৱা, তেনেহলে আমাক কোৱা।" কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক ক’লে, "যদিও
তোমালোকক কওঁ, তথাপি তোমালোকে মোক বিশ্বাস নকৰিবা, **68**আৰু যদিও শুধো, তথাপি উত্তৰ নিদিবা।

69কিন্তু এতিয়াৰ পৰা মানুহৰ পুত্ৰ ঈশ্বৰৰ পৰাক্ৰমৰ সোঁহাতে বহি থাকিব।"[13] **70**তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক সুধিলে, "তেন্তে তুমি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ
নে?" যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, "তোমালোকেই কোৱা যে, মই হওঁ।" **71**তেতিয়া তেওঁলোকে ক’লে, "আমাৰ অন্য সাক্ষ্যৰ কি প্ৰয়োজন আছে?
কিয়নো আমি নিজে এওঁৰ মুখৰ পৰাই এতিয়া শুনিলোঁ।"

22:6 [1]
22:19 [2]
22:22 [3]
22:24 [4]
22:27 [5]
22:29 [6]
22:32 [7]
22:37 [8]
22:40 [9]
22:42 [10]
22:44 [11]
22:62 [12]
22:69 [13]

২২ অধ্যায়। 23

পীলাত আৰু হেৰোদৰ আগত যীচুৰ সোধ-বিচাৰ; প্ৰাণদণ্ডৰ আজ্ঞা

1ইয়াৰ পাছত তেওঁলোকৰ গোটেই লোক সকলে উঠি পীলাতৰ আগলৈ যীচুক লৈ আহিল। **2**তেওঁলোকে তেওঁক অপবাদ দি কবলৈ ধৰিলে,
বোলে, "আমি দেখিছোঁ যে এই মানুহ জন চীজাৰক কৰ দিবলৈ নিষেধ কৰোতা আৰু নিজকে নিজে অভিষিক্ত ৰজা বুলি আমাৰ জাতিৰ
মানুহক বিপথে নিওঁতা।"

3তেতিয়া পীলাতে তেওঁক সুধিলে, "তুমি ইহুদী সকলৰ ৰজা নে?" তাতে যীচুৱে উত্তৰ দি কলে, "তুমিয়েই কৈছা।" **4**তেতিয়া পীলাতে প্ৰধান পুৰোহিত আৰু লোক সকলক কলে, "মই এই মানুহ জনৰ বিৰুদ্ধে কোনো দোষ বিচাৰি নাপালো।"[1] **5**কিন্তু তেওঁলোকে পুণৰ কলে, “এই মানুহ জনে গালীলৰ পৰা আৰম্ভ কৰি গোটেই যিহুদিয়াত আৰু এতিয়া এই ঠাইতো লোক সকলক উপদেশ দি উচতাই আছে। "

6পীলাতে ইয়াকে শুনি, মানুহ জন গালীলীয়া নে? এই বুলি সুধিলে। **7**পাছত তেওঁক হেৰোদ ৰজাৰ এলেকাৰ ভিতৰৰ বুলি পীলাতে জানিবলৈ পোৱাত, তেওঁক হেৰোদৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলে; কিয়নো সেই সময়ত তেৱোঁ যিৰূচালেমতে আছিল।

8যেতিয়া হেৰোদে যীচুক দেখিলে, তেওঁ অতিশয় আনন্দিত হল; কিয়নো বহু দিনৰ পৰা তেওঁক চাবলৈ ইচ্ছা কৰি আছিল। তেওঁ তেওঁৰ বিষয়ে শুনিছিল, সেয়ে তেওঁ কৰা আচৰিত কাৰ্য চাবলৈ তেওঁ আশাও কৰিছিল। **9**তেতিয়া হেৰোদে অনেক কথা সুধিলে, কিন্তু যীচুৱে তেওঁক একো উত্তৰ নিদিলে।[2] **10**আৰু প্ৰধান পুৰোহিত আৰু অধ্যাপক সকলে উগ্ৰ হৈ বৰকৈ তেওঁক অপবাদ দি আছিল।

11পাছত হেৰোদে তেওঁৰ সেনা সকলোৰে সৈতে যীচুক হেয়জ্ঞান আৰু বিদ্ৰূপ কৰি,[3] ৰাজবস্ত্ৰ পিন্ধাই পীলাতৰ ওচৰলৈ আকৌ পঠাই দিলে। **12**সেইদিনৰ পৰা হেৰোদ আৰু পীলাত পৰস্পৰ বন্ধু হল (ইয়াৰ আগেয়ে তেওঁলোকৰ মাজত শত্ৰু ভাব আছিল)।

13পাছত পীলাতে প্ৰধান পুৰোহিত, শাসনকৰ্তা সকলক আৰু লোক সমুহক মাতি গোট খুৱালে। **14**আৰু তেওঁলোকক কলে, " লোক সকলক অপথে নিওঁতা বুলি, এই মানুহ জনক মোৰ ওচৰলৈ আনিলা; কিন্তু চোৱা মই তোমালোকৰ আগত সোধ-বিচাৰ কৰি, তোমালোকে অপবাদ দিয়া কথাত তেওঁৰ একো দোষ নাপালোঁ।

15হেৰোদেও একো দোষ নাপালে; কিয়নো তেওঁ পুনৰ আমাৰ ওচৰলৈ এওঁক পঠিয়াই দিলে আৰু চোৱা, এওঁ প্ৰাণদণ্ডৰ যোগ্য কোনো কৰ্ম কৰা নাই। **16**এই হেতুকে এওঁক শাস্তি দি এৰি দিম। "*[4] **17**সেই পৰ্ব্বৰ সময়ত তেওঁলোকলৈ এজনক মুকলি কৰি দিব লগীয়া আছিল।

18কিন্তু সকলোৱে একেলগে আটাহ পাৰি কলে, " ইয়াক দূৰ কৰক; বাৰাব্বাক আমাৰ বাবে মুকলি কৰক। "[5] **19**সেই বাৰাব্বাই নগৰৰ মাজত ৰাজদ্ৰোহ আৰু নৰ বধ কৰাৰ কাৰণে তাক বন্দীশালত থোৱা হৈছিল।

20তাতে পীলাতে যীচুক মুকলি কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰি, তেওঁলোকক আকৌ কলে, **21**কিন্তু তেওঁলোকে আটাহ পাৰি কলে, " তাক ক্ৰুচত দিয়ক, ক্ৰুচত দিয়ক। " **22**তেতিয়া তেওঁ তৃতীয় বাৰো তেওঁলোকক কলে, " কিয়? এই মানুহ জনে কি দোষ কৰিলে? প্ৰাণদণ্ডৰ কোনো কাৰণ মই বিচাৰি পোৱা নাই; এই হেতুকে এওঁক শাস্তি দি এৰি দিম। "

23কিন্তু তেওঁলোকে দাবী কৰিলে; তেওঁক যেন ক্ৰুচত দিয়া হয়, এই আশয়েৰে আঁকোৰগোজ হৈ বৰ মাতেৰে নিবেদন কৰিলে। তাতে পীলাত তেওঁলোকৰ বৰ মাতত পতিয়ন গ'ল। **24**তেতিয়া পীলাতে তেওঁলোকৰ সেই নিবেদনৰ দৰে কৰিবলৈ ৰায় দিলে। **25**পাছত ৰাজদ্ৰোহ আৰু নৰ বধ কৰাৰ কাৰণে বন্দীশালত থোৱা যি জনক তেওঁলোকে খুজিছিল, সেই জনক তেওঁ মুকলি কৰি দিলে। কিন্তু যীচুক তেওঁলোকৰ ইচ্ছাত শোধাই দিলে।

ক্ৰুচত যীচুৰ মৃত্যু

26পাছত তেওঁলোকে তেওঁক লৈ যাওঁতে গাঁৱৰ পৰা অহা চিমোন নামেৰে এজন কুৰীণীয়া মানুহক ধৰি যীচুৰ পাছে পাছে ক্ৰুচটো লৈ যাবলৈ তেওঁৰ কান্ধত তুলি দিলে।

27তাতে মানুহৰ এটা বৃহৎ দল আৰু তেওঁলৈ হিয়া ভুকুৱাই বিলাপ কৰা অনেক মহিলা তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল। **28**কিন্তু যীচুৱে তেওঁলোকলৈ ঘূৰি কলে, " হে যিৰূচালেমৰ জীয়ৰী সকল, মোৰ বাবে নাকান্দিবা, নিজৰ বাবে আৰু তোমালোকৰ সন্তান সকলৰ বাবে ক্ৰন্দন কৰা।

29কিয়নো চোৱা, যি সময়ত বন্ধ্যা তিৰোতা, সন্তান নোহোৱা গৰ্ভ আৰু পিয়াহ নিদিয়া স্তনক ধন্য বুলিব, এনে কাল আহিছে। **30**তেতিয়া লোক সকলে পৰ্ব্বতবোৰক কবলৈ ধৰিব, 'আমাৰ ওপৰত পৰা', উপপৰ্ব্বতবোৰক কবলৈ ধৰিব, 'আমাক ঢাকি ধৰা'।[6] **31**কিয়নো কেচা গছত যদি তেওঁলোকে এইবোৰ কৰ্ম কৰে, তেন্তে শুকান গছত কি কৰা যাব? "

32সেই সময়ত দুজন দুষ্কৰ্মী মানুহকো তেওঁৰ লগত বধ কৰিবলৈ লৈ যোৱা হল।

33পাছত মূৰৰ লাউখোলা[7] নামেৰে ঠাই পোৱাত, তাতে তেওঁক আৰু তেওঁৰ সোঁফালে এজন আৰু বাওঁফালে এজন, এইদৰে সেই দুজন দুষ্কৰ্মী মানুহকো ক্ৰুচত দিলে। **34**তেতিয়া যীচুৱে কলে, " হে পিতৃ, এওঁলোকক ক্ষমা কৰা;[8] কিয়নো এওঁলোকে কি কৰিছে, সেই বিষয়ে নাজানে। "পাছত তেওঁলোকে চিঠি খেলি তেওঁৰ বস্ত্ৰ ভগাই ললে। **35**আৰু লোক সকলে থিয় হৈ চাই থাকোতে[9] শাসনকৰ্তা সকলে তেওঁক উপহাস কৰি কলে,[10] " ই আন লোককহে ৰক্ষা কৰিব পাৰিলে। যদি ই ঈশ্বৰৰ সেই অভিষিক্ত জন আৰু তেওঁৰ মনোনীত জন হয়, তেন্তে নিজকে নিজে ৰক্ষা কৰক। "

36সেনাবোৰেও ওচৰলৈ আহি, তেওঁক চিৰকা যাচি[11] ঠাট্টা কৰি কলে, **37**" আপুনি যদি ইহুদী সকলৰ ৰজা হয়, তেনেহলে নিজকে নিজে ৰক্ষা কৰক। " **38**আৰু

" এওঁ ইহুদী সকলৰ ৰজা "

এইবুলি লিখা এখন জাননী তেওঁৰ ওপৰত লিখি দিলে।

39তেতিয়া ক্রুচত আঁৰি থোৱা সেই দুজন দুষ্কৰ্মীৰ এজনে তেওঁক উপহাস কৰি কলে, " আপুনি খ্ৰীষ্ট নহয় নে? আপুনি নিজকে আৰু আমাকো ৰক্ষা কৰক। " **40**কিন্তু আন জনে সেই দুষ্কৰ্মীক ডাবি দি কলে, " তুমি একেই দণ্ডত থাকিও ঈশ্বৰলৈ ভয় নকৰানে? **41**আমি হলে দণ্ডৰ যোগ্য পাত্ৰ; আমি নিজ নিজ কৰ্মৰ উচিত ফল পাইছো৷ কিন্তু এই জনে একো অনুচিত কৰ্ম কৰা নাই৷ "

42পাছত তেওঁ কলে, " হে যীচু, আপুনি আপোনাৰ ৰাজ্যলৈ আহিলে, মোকো সুঁৰিব। " **43**যীচুৱে তেওঁক কলে, " মই তোমাক স্বৰূপকৈ কওঁ, তুমি আজিয়েই পৰমদেশত মোৰ সঙ্গী হবা। "

44তেতিয়া বাৰ মান বজাৰ সময় হ'ল আৰু তিনি বজালৈকে গোটেইখন দেশৰ ওপৰত আন্ধাৰ হল; **45**সূৰ্য্যও লুপ্ত হৈ গ'ল আৰু মন্দিৰৰ আঁৰ-কাপোৰ[12] খন মাজেদি ফাটি গল।

46পাছত যীচুৱে বৰ মাতেৰে কলে, " হে পিতৃ, তোমাৰ হাতত মোৰ আত্মা সমৰ্পন কৰিছোঁ৷ "[13] এই বুলি কৈ, তেওঁ প্ৰাণ ত্যাগ কৰিলে।
47তেতিয়া যি যি হ'ল, তাকে দেখি, এশৰ সেনাপতিয়ে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি ক'লে, " এই মানুহ জন সচাঁকৈ ধাৰ্মিক আছিল।"

48এই দৃশ্য চাবলৈ যি সকল লোক আহিছিল, তেওঁলোকে এই সকলো ঘটনা দেখি হিয়া ভুকুৱাই উলটি গ'ল৷ **49**কিন্তু তেওঁৰ চিনাকি লোক আৰু যি তিৰোতা সকল গালীলৰ পৰা তেওঁৰ পাছে পাছে আহি আছিল, তেওঁলোকেও আতৰত থিয় হৈ এইবোৰ ঘটনা চাই আছিল।

যীচুক মৈদাম দিয়া

50তেতিয়া তাত উপস্থিত থকা ইহুদী সকলৰ অৰিমাথিয়া নগৰৰ যোচেফ নামেৰে উত্তম আৰু ধাৰ্মিক হিচাপে জনাজাত যি ধাৰ্মিক মেলুৱৈ জন আছিল, **51**সেই মেলুৱৈ জনে তেওঁলোকৰ আলোচনা আৰু কৰ্মতো সন্মতি দিয়া নাছিল, তেওঁ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যলৈ অপেক্ষা কৰি আছিল৷[14]

52এই ব্যক্তি জনে পীলাতৰ ওচৰলৈ গৈ যীচুৰ দেহ বিচাৰিলে। **53**পাছত তেওঁক নমাই শন সূতাৰ মিহি কাপোৰেৰে মেৰিয়াই, আগেয়ে কোনো ব্যক্তিৰ দেহ নোথোৱা শিলত খান্দি উলিওৱা এটা মৈদামত শুৱাই থলে।

54সেইদিন আয়োজনৰ দিন আছিল আৰু বিশ্ৰামবাৰো ওচৰ চাপিছিল। **55**তাতে তেওঁৰ সৈতে গালীলৰ পৰা অহা তিৰোতা সকলে[15] তেওঁৰ দেহ কেনেকৈ থোৱা হল, সেই বিষয়ে চাবলৈ আহিছিল৷ **56**পাছত উলটি আহি, সুগন্ধি দ্ৰব্য আৰু তেল যুগুত কৰিলে। পাছত তেওঁলোকে বিধানৰ দৰে বিশ্ৰাম বাৰে জিৰণি ললে।

23:4 [1]
23:9 [2]
23:11 [3]
23:16 [4]
23:18 [5]
23:30 [6]
23:33 [7]
23:34 [8]
23:35 [10]
23:35 [9]
23:36 [11]
23:45 [12]
23:46 [13]
23:51 [14]
23:55 [15]

২৩ অধ্যায়। 24

যীচুৰ পুনৰুত্থান, শিষ্যসকলক দৰ্শন দিয়া

1কিন্তু সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনা অতি দোকমোকালিতে, তেওঁলোকে যুগুত কৰা সুগন্ধি দ্ৰব্য লগত লৈ মৈদামৰ ওচৰলৈ আহিল। 2তেওঁলোকে মৈদামৰ
মুখৰ পৰা শিল চটা বগৰাই থোৱা দেখিলে। 3পাছত তেওঁলোক মৈদামৰ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল কিন্তু তাত প্ৰভু যীচুৰ দেহ দেখা নাপালে।

4তাতে তেওঁলোকে এই বিষয়ে সংশয় কৰি থাকোতে, সেই ঠাইত চক্‌মকীয়া বস্ত্ৰ পিন্ধা দুজন পুৰুষ তেওঁলোকৰ ওচৰত আহি থিয় হ'ল। 5পাছত
তিৰোতা সকলে ভয় পাই মাটিৰ ফালে মূৰ দোৱাই থাকোতে, সেই দূতে তেওঁলোকক কলে, "তোমালোকে মৃত লোকৰ মাজত জীৱিত জনক
কিয় বিচাৰিছা?"

6"তেওঁ ইয়াত নাই, কিন্তু তেওঁ উঠিল! তেওঁ গালীল দেশত থাকোতেই, যি কথা কৈছিল, তোমালোকে সেই কথা সোঁৱৰণ কৰা, 7তেওঁ কৈছিল
বোলে, মানুহৰ পুত্ৰ পাপী লোকৰ হাতত সমৰ্পিত হ'ব আৰু ক্ৰুচত হত হৈ, তৃতীয় দিনা পুনৰায় উঠিব লাগিব।"

8সেই সময়ত তেওঁ কোৱা কথাবোৰ তিৰোতা সকলৰ মনত পৰাত, 9তেওঁলোকে মৈদামৰ পৰা ঘূৰি গৈ, এঘাৰ জন পাচঁনিকে আদি কৰি
সকলোকে এই সকলো কথাৰ সম্বাদ দিলে। 10তেওঁলোকৰ মাজত মগ্দলীনী মৰিয়ম, যোহানা আৰু যকোবৰ মাক মৰিয়ম আছিল; আৰু
তেওঁলোকে সৈতে আন কেইজনীয়েও পাঁচনি সকলক এইবোৰ কথা কলে৷

11কিন্তু পাঁচনি সকলৰ দৃষ্টিত সেইবোৰ অনৰ্থক কথা যেন লগাত, তেওঁলোকে তিৰোতা সকলক অবিশ্বাস কৰিলে। 12তথাপিও পিতৰে উঠি
মৈদামলৈ লৰি গৈ, চাপৰি চাই কেৱল শণ সূতাৰ মিহি কাপোৰ কেইখন দেখিলে৷ পাছে যি ঘটিল তাতে তেওঁ বিস্ময় মানি নিজ ঘৰলৈ গুচি গ'ল।

13পাছত তেওঁলোকৰ মাজৰ দুজনে সেই দিনাই যিৰূচালেমৰ পৰা চাৰে সাত মাইল দূৰত থকা ইম্মায়ু নামৰ এখন গাঁৱলৈ গৈ আছিল।
14তেওঁলোক দুয়ো জনে এই সকলো ঘটনাৰ বিষয়ে কথোপকথন কৰি গৈ আছিল।

15তেওঁলোকে কথোপকথন আৰু সোধা সুধি কৰি থাকোতেই, যীচুৱে নিজে ওচৰলৈ আহি তেওঁলোকৰ সৈতে যাব ধৰিলে। 16কিন্তু তেওঁলোকে
যেন তেওঁক চিনিব নোৱাৰে, এই কাৰণে তেওঁলোকৰ চকু বন্ধ হ'ল৷

17যীচুৱে তেওঁলোকক সুধিলে, "তোমালোকে ইজনে সিজনে কি কথা পাতি গৈ আছা?" তাতে তেওঁলোক মলিন মুখেৰে থিয় হৈ ৰ'ল। 18তেতিয়া
ক্লিয়পা নামৰ এজনে উত্তৰ দি ক'লে, "যি যি কথা এই কেইদিনত ঘটি আছে, সেইবোৰ কথা যিৰূচালেমত বাস কৰি কেৱল আপুনিয়ে নাজানে
হ'বলা?"

19যীচুৱে তেওঁলোকক সুধিলে "কি কথা?" তেওঁলোকে তেওঁক কলে, "যি নাচৰতীয়া যীচু, ঈশ্বৰ আৰু সকলো লোকৰ সাক্ষাতে কৰ্মত আৰু
বাক্যত পৰাক্ৰমী ভাববাদী আছিল, 20তেওঁক আমাৰ প্ৰধান পুৰোহিত আৰু শাসনকৰ্ত্তা সকলে কেনেকৈ প্ৰাণদণ্ডৰ অৰ্থে শোধাই দি ক্ৰুচত দিলে৷

21কিন্তু যি জনে ইস্ৰায়েল লোকক মুক্ত কৰিব, তেৱেঁই সেইজন বুলি আমি আশা কৰিছিলোঁ। কিন্তু এই সকলোৰ উপৰিও এই কথা ঘটা আজি
তিনি দিন হৈছে।

22ইয়াৰ উপৰিও আমাৰ লগৰ কেইবাগৰাকী তিৰোতাইয়ো ৰাতিপুৱাই মৈদামলৈ গৈ আমাক বিস্ময় লগালে; 23কিয়নো তেওঁৰ দেহ নাপাই উলটি
আহি ক'লে যে, তেওঁলোকে দূত সকলক দেখা পালে আৰু তেওঁ জীৱিত হ'ল বুলি কোৱা শুনিলে। 24পাছত আমাৰ লগৰ কেইজনমান মানুহ
মৈদামলৈ গৈ তিৰোতা সকলে কোৱাৰ দৰেই দেখিলে; কিন্তু তেওঁক দেখা নাপালে।

25যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, " হে নিৰ্ব্বোধ আৰু ভাববাদীয়ে কোৱা সকলো কথাত বিশ্বাস কৰিবলৈ ভোতোহা চিত্তৰ মানুহ! 26খ্ৰীষ্টে দুখ ভোগ
কৰি নিজৰ প্ৰতাপত সোমাব নেলাগিছিল নে? " 27পাছত তেওঁ মোচিৰ পৰা আৰু সকলো ভাববাদীৰে পৰা আৰম্ভ কৰি গোটেই শাস্ত্ৰত নিজৰ
বিষয়ে লিখা কথা তেওঁলোকক বুজাই দিলে।

28এনেদৰে তেওঁলোকে যাব বিচৰা গাঁৱৰ ওচৰ পোৱাত, যীচুৱে আৰু দুৰ পথ যাবলৈ থকা যেন দেখুৱালে। 29কিন্তু তেওঁলোকে যীচুক বৰকৈ
অনুৰোধ কৰি ক'লে-“চাওঁক, এতিয়া দিনৰ শেষ; প্ৰায় সন্ধিয়া হবলৈ হৈছে। আপুনি আমাৰ সৈতে থাকি যাওঁক।"

30তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকৰ সৈতে থাকিল। পাছত তেওঁ ভোজন কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ লগত বহোঁতে পিঠালৈ আশীৰ্ব্বাদ কৰি ভাঙি
তেওঁলোকক দিলে। 31এনেতে তেওঁলোকৰ চকু মুকলি হ'ল আৰু তেওঁক চিনি পালে; তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকৰ পৰা অদৃশ্য হল। 32পাছত
তেওঁলোকে পৰস্পৰে কোৱা-কুই কৰি কলে, "বাটত আহি থাকোতে তেওঁ যেতিয়া আমাৰ সৈতে কথোপকথন কৰিছিল আৰু শাস্ত্ৰৰ অৰ্থ বুজাই
দিছিল, তেতিয়া আমাৰ হৃদয় প্ৰজ্বলিত নহৈছিল নে? 33সেই সময়তে তেওঁলোক দুজন উঠি, যিৰূচালেমলৈ উলটি আহিল; তাতে একে ঠাইতে
গোট খোৱা এঘাৰ জন আৰু লগত থকা সকলক দেখা পাই, 34তেওঁলোকক ক'লে, " নিশ্চয় প্ৰভু উঠিল; আৰু চিমোনক দেখা দিলে। "
35পাছত বাটত যি যি হ'ল আৰু পিঠা ভাঙোতে তেওঁক কেনেকৈ চিনি পালে, সেই সকলোবোৰ সেই দুজন লোকে তেওঁলোকক ক'লে।

যীচুৰ স্বৰ্গাৰোহণ

36এইবোৰ কথা কৈ থাকোতেই যীচু নিজে তেওঁলোকৰ মাজত থিয় হৈ কলে, " তোমালোকৰ শান্তি হওক। " 37কিন্তু ভূত দেখিছোঁ বুলি ভাবি,
তেওঁলোক ভয়াতুৰ আৰু আতংকিত হ'ল।

38তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, তোমালোকৰ মনত কিয় উগুল-থুগুল লাগিছে? আৰু তোমালোকৰ অন্তৰত কি কাৰণে প্ৰশ্ন জাগিছে?
39মোৰ হাত আৰু ভৰি চাই জ্ঞাত হোৱা যে মইহে, মোক স্পৰ্শ কৰি চোৱা। যি দৰে মোক দেখিছা, সেইদৰে আত্মাৰ হ'লে হাড়-মঙহ নাই;
40ইয়াকে কৈ তেওঁ নিজৰ হাত ভৰি তেওঁলোকক দেখুৱালে।

41কিন্তু তেওঁলোক আনন্দিত হ'লেও, তেতিয়াও অবিশ্বাস কৰি বিস্ময় মানি থকা বাবে, যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, " তোমালোকৰ কিবা খোৱা
বস্তু আছে নে? " 42তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক এডোখৰ ভজা মাছ দিলে। 43যীচুৱে তাকে লৈ তেওঁলোকৰ আগত খালে।

44আৰু তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, " মোচিৰ বিধানত, ভাববাদী সকলৰ পুস্তকত আৰু গীতমালাত মোৰ বিষয়ে যি যি বচন লিখা আছে, সেই
সকলো সিদ্ধ হ'ব লাগে বুলি তোমালোকৰ লগত থাকোতেই, যি কথা মই কৈছিলোঁ, মোৰ সেই কথা এই।

45তেতিয়া শাস্ত্ৰ বুজিবলৈ তেওঁ তেওঁলোকৰ চকু মুকলি কৰি দিলে; 46আৰু তেওঁ তেওঁলোকক কলে, "এইদৰে লিখা আছে, যে খ্ৰীষ্টে দুখ-ভোগ
কৰি তৃতীয় দিনা মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা পুনৰায় উঠিব। 47আৰু যিৰূচালেমৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সকলো জাতিৰ আগত মন-পালটন আৰু পাপ
মোচনৰ কথা তেওঁৰ নামেৰে ঘোষণা কৰা হব। 48তোমালোক এই সকলোৰে সাক্ষী আছা। 49চোৱা মোৰ পিতৃয়ে যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই
প্ৰতিজ্ঞা তোমালোকলৈ পঠাই দিম। কিন্তু ওপৰৰ পৰা শক্তি নোপোৱালৈকে এই নগৰতে থাকা।

50পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক বৈথনিয়া গাৱঁৰ সন্মুখলৈকে আগবঢ়াই আনি, তেওঁ হাত উঠাই তেওঁলোকক আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে। 51এইদৰে
তেওঁলোকক আশীৰ্ব্বাদ কৰি থকা সময়ত, তেওঁ তেওঁলোকৰ পৰা পৃথক হ'ল আৰু তেওঁক স্বৰ্গলৈ নিয়া হল।

52তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক স্তুতি কৰি, অতি আনন্দেৰে যিৰূচালেমলৈ উলটি আহিল; 53আৰু সদায় ধৰ্মধামত ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰি থাকিল।

অবদানকাৰী

Assamese Unlocked Literal Bible অবদানকাৰী

Ajit Kumar Singha
Antoney Raj
Basanta Kumar Sarma
Cdr. Thomas Mathew
Dr. Bobby Chellappan
Hinal Prakash
Jobby Prasannan
Jumi Devi
Kanika Dhar
Kavita Bora
Merlyn Easa
Numali Tara
Rev. Tarun Singha
Rinu John
Sangeet Momin
Shojo John
Door43 World Missions Community

Tischendorf Greek New Testament 8th edition অবদানকাৰী

eBible.org
Clint Yale
Dr. Maurice A. Robinson
Ulrik Sandborg-Petersen
Door43 World Missions Community